Kaikkien maiden proletaarit, liittykää yhteen!

KOMMUNISTI

№ 11 Kesäkuun 25 p:nä № 11

SISÄLTÖ:

1 9 3 3

LENINGRAD

VALTION KUSTANNUSLIIKE KIRJA

KOMMUNISTI

NKP(b):n LENINGRADIN ja KARJALAN ALUEKOMITEAIN POLIITTIS-TALOUDELLINEN AIKAKAUSJULKAISU.

TOIMITUKSEN OSOITE; LENINGRAD. Harkovskaja 7. V/K KIRJA.

№ 11 (119) KESÄKUUN 25 p. 1933

Uusiin voittoihin

TAMMIKUUN yhdistetyssä täysi-istunnossaan puolueemme KK ja KKK kiinnittivät erikoista huomiota maatalouden kysymyksiin. Tov. Stalin nerokkaassa puheessaan *Työstä maaseudulla* syvällisesti analysoi maasedulla nykyisin vallitsevan tilanteen, sen erikoisuudet, heikkoudet, ja ne perustehtävät, joihin on käytävä käsiksi. Päätöksessään KK ja KKK asettivat tämän vuoden tärkeimmäksi tehtäväksi maatalouden alalla ei kylvöalan laajentamista, vaan satoisuuden kohottamisen. Ja erikoisella päätöksellä, jolla on maaseutumme historiassa käänteentekevä merkitys, päätettiin järjestää KTA:lle ja neuvostotiloille politosastot puoluevaikutuksen voimistuttamiseksi maaseudulla, neuvostotilojen ja kollektiivitalouksien poliittisesti, järjestöllisesti ja taloudellisesti lujittamiseksi.

Näitä päätöksiä on seurannut joukko käytännöllisiä toimenpiteitä. Puolue on lähettänyt tuhansia parhaita taistelijoitaan maaseudulle, politosastojen johtajiksi ja työntekijöiksi. Järjestettiin koko Neuvostoliittoa käsittävä kollektivisti-iskurien edustajakokous ja sittemmin samanlaisia kokouksia eri tasavalloissa, alueissa ja piireissä. On suoritettu erilaisia toimenpiteitä takeiden luomiseksi satoisuuden kohoamiselle.

Näiden toimenpiteiden seurauksena on huomio maatalouteen yleensä voimistunut, maatalouden konkreettinen johto parantunut, maaseudun puoluejärjestöjen työ aktivisoitunut ja elävöitynyt. Ja nämä seikat taas vuorostaan ovat johtaneet jo merkittäviin käytännöllisiin tuloksiin. Siitä ovat todisteena tähän mennessä saadut tiedot kevätkylvötöiden suorituksesta koko Neuvostoliitossa ja eri alueilla.

Kylvötyöt aloitettiin aikaisemmin ja niiden tempot ovat koko ajan olleet huomattavasti nopeammat kuin viime vuonna. Kesäk. 5 p:ään mennessä oli koko Neuvostoliitossa kylvetty 83 milj. 760 tuh. ha, eli 88,2% suunnitelmasta. Vastaavat prosenttiluvut olivat samaan aikaan v. 1930 78,7, v. 1931 84,4 ja v. 1932 80,5, joten siis tämän vuoden prosenttiluku on huomattavasti korkeampi kaikkien kolmen edellisen vuoden saavutuksia. Leningradin alueella oli kesäk. 5 p:ään mennessä kylvetty 1 milj. 528 ha eli 97% suunnitelmasta. Tosin erinäisissä piireissä nytkin on takapajuisuutta. Leningradin alueella esim. Kuivaisten piirissä kylvötöiden kulku kehittyi pitkän aikaa hitaasti, vaikkakin tempot olivat korkeammat kuin viime vuonna. Karjala myöskin on jäänyt pahasti jälkeen kylvötöiden suorituksessa; koko Neuvostoliittoa käsittäväin yhteenvetojen mukaan oli siellä kesäk. 5 p:ään mennessä kylvetty vasta 45,8% suunni-

telmasta ja oli se viimeisellä tilalla Neuvostoliiton alueiden ja tasavaltojen joukossa. Mutta yleensä, kuten sanottu, kylvötöiden kulku on ollut paljon määrällisiin osoittimiin nähden menestyksellisempää kuin edellisinä vuosina.

Tämän vuoden kevätkylvökamppailu ei eroittaudu edellisistä vain näihin määrällisiin osoittimiin nähden. Se on samalla myöskin ensimmäinen kylvökamppailu kollektiivitalousjärjestelmän oloissa, jolle on ominaista kollektivisoituneen talonpoikaiston todellinen joukkoliike maanmuokkaustöiden korkean laadun ja korkean satoisuuden saavuttamisen puolesta. Siinä onkin sen erikoinen merkitys. Se on historiallisena paaluna kollektiivitalousrakennustyön tiellä, merkiten kollektivisoituneen talonpoikaiston joukkojen erittäin tärkeätä ja erittäin oleellista käännettä talouden ja elämän uuden järjestelyn ja uusien muotojen omaksumiseen. Se käänne merkitsee suurta ja kiintoisaa etappia kollektivisoimisliikkeessä, jolloin todella laajat kollektivistijoukot alkavat, niin sanoaksemme, päästä taloudenhoidon uusien muotojen, tuotannon uuden järjestelyn ja elämän ja työn uusien ehtojen "makuun".

"Katsokaa", kirjoittaa *Pravda*, "kuinka tänä keväänä ovat puhjenneet heleään kukoistukseen mitä erilaisimmat kollektivistijoukkojen itsetoiminnallisuuden muodot. Siinä ovat yhteisen laadun tarkastukset, siinä on keskinäinen toinen toisensa työn tarkastus, siinä on etumaisten kollektivistien vaikutus jälkeenjääneisiin ja monet muut tähän saakka tuntemattomat kollektivistijoukkojen poliittisen ja taloudellisen aktiivisuuden ilmaukset."

Jos otamme kilpailun ja iskuruuden sellaisina, kuin ne ovat tänä keväänä kehkeytyneet kollektiivitalouksissa, niin jokaiselle tulee selväksi, että me tässä olemme tekemisissä kokonaan uusien laadullisten prosessien kanssa kollektivisointiliikkeessä, prosessien jotka nostavat tämän liikkeen ja koko kollektiivitalousrakennustyön erittäin korkealle tasolle. Ja jos kaikkeen tähän lisäämme kaikkialla kehkeytyvän hyökkäyksen itse kollektivistijoukkojen taholta lorvailijoita, vetelehtijöitä ja laiskureita vastaan, hyökkäyksen, joka on näitä kulakin apureita kohtaan tunnetun vihan ja suuttumuksen läpitunkema, niin ei ole vaikea luoda täydellistä kuvaa kaikista maaseudulla nyt tapahtuvista prosesseista.

Uusi, kollektiivinen elämänmuoto, tulee yhä läheisemmäksi, kotoisemmaksi, omaksi. Vanha, yksityistaloukselIinen, siirtyy yhä kauemmaksi menneisyyteen, joutuu uusien intressien, uusien huolien, uusien näköalojen ja vihdoin uuden maailmankatsomuksen syrjääntunkemaksi. Tämä prosessi kehittyy siihen tapaan kuin bezentshukilaiset kollektivistit kuvailevat sitä toisessa kirjeessään tov. Stalinille. Aikaisemmin kollektivisti sanoi: "Tämä on minun ja tämä on kollektiivitalouden", mutta nyt hän sanoo: "Tämä on minun ja kollektiivitalouden". Kollektivistitalonpojan elämä kulkee vakavasti uuteen uomaan, sosialististen elämänmuotojen uomaan.

Tämä tänä keväänä laajoissa kollektivistijoukoissa tapahtunut käänne on antanut SNTL:n KKN:lle ja NKP(b):n KK:lle täyden perusteen esittää toukokuussa antamassaan kesantojen kyntöä ja sadonkorjuun järjestämistä koskevassa päätöksessään seuraavan historiallisen toteamuksen:

"Yhteenvetoja tehdessämme me voimme nyt sanoa, että yksityis-

talouden asema on jo voitettu Neuvostoliiton kaikissa tärkeimmissä piireissä ja kollektiivitalousjärjestelmän täydellinen voitto maaseudulla on taattu.”

Kaiken tämän edistyksen, kaikkien näiden kollektiivitalousjärjestelmän laadullisten prosessien valossa käy ymmärrettäväksi, minkä vuoksi tänä keväänä on miltei kaikkialla uudella voimalla kohonnut yksityistalonpoikien kollektiivitalouksia kohtaan tuntema mielenkiinto, minkä vuoksi jälleen kymmenettuhannet yksityistalonpojat ovat päättäneet epäröimisensä ja astuneet kollektiivitalouksien tielle.

Huomattavaa menestystä on kylvötöiden ohella todettavissa muissakin maataloustöissä. Esim. kesantoja oli koko Neuvostoliitossa kynnetty toukok. 31 p:ään mennessä 2374 tuh. ha eli 9.9 % suunnitelmasta, kun viime vuonna samana päivänä vastaava luku oli vain 453 tuh. ha. Leningradin alueella oli mainittuun päivään mennessä kesantojen kyntöjä suoritettu 56 tuh. ha eli 13,7 % tehtävästä. Kesäk. 5 p:ään mennessä olivat vastaavat luvut koko Neuvostoliitossa 3898 tuh. ha eli 19,4 % ja Leningradin alueella 129 tuh. ha 1. 31,6%. Erittäin huomattavia ovat ensimmäisten viikkojen saavutukset viljapeltojen rikkaruohojen kitkennän alalla. Toukok. 31 p:ään mennessä oli kitkentöjä suoritettu SNTL:n eteläisillä alueilla 4064 tuh. ha alalla, mikä muodostaa 8,8 % viljakasvien koko kylvöalasta näillä alueilla. Se on kerrassaan merkittävä saavutus. “Jokaiselle”, kirjoittaa *Pravda*, “joka hiukkasenkin tuntee meidän menneisyydessä äärimmäisen takapajuisen maanviljelyksemme historiaa, tuo numero, tuo tosiasia sanoo sangen paljon... Se puhuu siitä, että kollektivistijoukkojen poliittisen ja työaktiivisuuden suunnaton nousu, jonka me havaitsimme kevätkylvöissä, ei suinkaan ole jotakin satunnaista, vaan että me olemme tässä todellakin tekemisissä suuren historiallisen merkityksen omaavan ilmiön kanssa.”

Mutta niin oleellinen ja tärkeä kuin merkitsemämme käänne onkin, me emme kuitenkaan saa minuutiksikaan unohtaa, että me yhtä kaikki olemme vasta vain aivan alussa. Vielä ovat tuoreessa muistissa eilispäivän tapaukset, jolloin kulakit, tuholaiset ja muut vastavallankumoukselliset ainekset, käyttäen hyväkseen eräissä piireissä ja eritotenkin Ukrainassa ja pohjois-Kaukaasiassa ilmennyttä puoluejärjestöjen välinpitämättömyyttä, luokkavalppauden heikkenemistä ja loittoontumista kollektiivitalouksien asioista yrittivät näissä piireissä käyttää kollektiivitalouksia omiin tarkoituksiinsa. Ja nytkin, kun puolue, toteuttaessaan tov. Stalinin ohjelmapuhetta työstä maaseudulla, voimakkailla iskuilla on lyönyt nämä luokkavihollisen yritykset ja siten tiivistänyt ja aktivisoinut kunnolliset, rehelliset kollektivistit taisteluun kollektiivitalouksien lujittamisen puolesta, olisi anteeksiantamaton erehdys ja ilmeistä opportunismia ajatella, että luokkataistelu on heikentymässä, että luokkavihollisen vastarinta on kertakaikkiaan ja ainaiseksi päättynyt. Niin ei asia ole. Se, etteivät kulakit ja muut vastavallankumoukselliset ainekset tänä keväänä esiintyneet niin aktiivisesti kuin viime syksynä, johtuu vain siitä, että puolue politosastot luomalla perusteellisesti lujitti maaseutujärjestöjään ja näki paljon vaivaa kohottaakseen valppautta kaikissa renkaissaan ja pakoittaakseen jokaisen järjestön kohdistamaan huomionsa maatalouden konkreettiseen johtamiseen, kollektiivitalouksien elämän ja tuotannon yk-

sityiskohtiin ja pikkuseikkoihin. Ilman sitä, ilman pettämätöntä valppautta ja uurasta, sitkeätä taistelua ei olisi saavutettu niitä menestyksiä, mitkä tänä keväänä voimme laskea voitoiksemme.

Se on visusti muistettava erikoisesti nyt, kun kollektiivitaloudet astuvat maataloustöiden kaikkein vaikeimpaan ja kaikkein vastuunalaisimpaan kauteen.

Nyt käsissäolevan kauden vaikeus, vastuunalaisuus ja jännittyneisyys ei kaipaa todisteluja. Riittää, kun luetellaan ne maataloustyöt, jotka on tämän kauden aikana suoritettava: kesantojen kyntö, kesantojen ja kylvöjen hoito, heinänkorjuu, sadonkorjuu, puinti, painorehun valmistus, valtion viljanhankinnat, syyskylvöt, syyskynnöt. Kaikkia näitä tehtäviä yhdessäotettuna ei vaikeuteensa nähden mitenkään voida verrata kevätkylvötehtäviin.

Jos kiistaton enemmistö puoluejärjestöjämme ja politosastojamme bolshevistisella tarmolla ja sitkeydellä keväällä ratkaisi kylvökamppailun tehtävät, niin on selvää, että tätä tarmoa ja sitkeyttä on nyt monin kerroin voimistettava.

SNTL:n KKN:n ja NKP(b):n KK:n päätös kesantojen kynnöstä ja sadonkorjuun järjestämisestä, johon jo edellä viittasimme ja joka v.k. lopussa julkaistiin kokonaisuudessaan suomenkielisissäkin päivälehdissämme, antaa täysin konkreettisen ohjelman tämän käsissäolevan kauden tärkeimpiin töihin nähden. Sen toteuttamiseen on suunattava kaikki voimat, kaikki taito ja kaikki tarmo.

Mikä on puoluejärjestöjen keskeisenä tehtävänä tässä päätöksessä esitetyn ohjelman toteuttamiseen nähden? Se on siinä, että se joukkoluontoinen tuotannollinen nousu, innostus, kilpailu ja iskuruus, joukkoliike maanmuokkauksen laadun ja korkean sadon puolesta, että kaikki ne kollektivistien itsetoiminnallisuuden erilaiset muodot, jotka ovat olleet karakterisoivia tämän vuoden keväälle, eivät pääsisi häviämään, eivät heikkenisi, vaan kohotettaisiin vieläkin korkeammalle, uudelle, korammalle tasolle. Se merkitsee, jos puhumme esimerkkejä käyttäen, sitä, että sanokaamme, laadun tarkastus ei häivy unohduksiin kevätkylvöjen päättymisen mukana, ei keskeydy, vaan imeytyy vielä suuremmassa määrässä rehellisten kollektivistien elämään ja voimistaa heidän työtään. Se merkitsee, että he huolellisesti valvoisivat sitä, ettei ainoallekaan saralle jäisi rikkaruohoja, että kesantojen kynnöt suoritettaisiin moitteettomasti, että sadonkorjuukoneet tulisivat todella kunnollisesti korjatuiksi j.n.e. Kollektiivitalouksien ja prikaatien keskenäisen toinen toisensa työn tarkastuksen täytyy saada kymmenen kertaa suurempi laajuus kuin kevätkylvöjen aikana.

Taistelua työkurin ja jokaisen kollektivistin työn laadun puolesta samoin on päättävästi voimistutettava, sillä juuri nyt koko kollektiivitalouden työkykyinen väestö on saatava työhön, juuri nyt on jokainen pari työkäsiä erittäin arvokas.

Ja jos keväällä, kylvöjen aikana, aktiivi, iskurit, rehelliset kollektivistit tiukasti pitivät silmällä sitä, ettei varastettaisi tai tuhlattaisi siemeniä tai muuta kollektiivitalouden omaisuutta, niin nyt on edelleen kohotettava koko kollektivistijoukon valppautta taistelussa kylvöjen ja sadon suojelemiseksi rosvoilta ja varkailta. Tässä on nostettava jalkeille kaikki paras ja rehellinen, mitä kollektiivitalouksissa on, tässä on saatava aikaan sellainen tilanne, että sadat silmät jokaisessa kollektiivita-

loudessa päivin ja öin valvovat yhteisen omaisuuden suojelemista.

Mutta tähänkään eivät vielä rajoitu piirikomiteoiden, politosastojen ja solujen organisatooriset tehtävät.

Selvä, pienimpiä yksityiskohtia myöten harkittu *suunnitelma* on laadittava jokaisessa kollektiivitaloudessa ja jokaisessa prikaatissa. Muuten ei voida mitenkään ratkaista kesän ja syksyn maataloustöiden pulmallista solmua, muuten toinen työ tulee tölmäämään toistaan, hämmentämään ihmisiä, tempomaan ja heittelemään heitä sinne ja tänne ja loppujen lopuksi sadon kohtalo tulee jäämään itsevirtauksen varaan.

Johtamistehtävät eivät nyt käsissä olevana kesä- ja syystöiden kautena tule näinollen suinkaan yksinkertaistumaan, vaan päinvastoin ne monimutkaistuvat. Tarvitaan suurta tarmoa, tarkkaavaisuutta, harkitsevaisuutta, valppautta, päättäväisyyttä ja lujuutta. Puoluejärjestöjen keväällä saavuttamilla menestyksillä ei tule olemaan mitään arvoa, jos ne nyt päästävät peräsimen käsistään.

Mutta mitä itse asiassa on eräissä piireissä havaittavissa? Toukokuun lopussa toi *Pravda* esille erään tässä suhteessa varoittavan esimerkin sellaisesta etumaisesta tasavallasta kuin Tataria. Piirikomiteain sihteerien ja politosastojen päälliköiden neuvottelussa oli todettu m.m. seuraavanlaisia tosiasioita. Aikaisemmin, kylvötöiden ollessa käynnissä, jokainen piirikomitea erikoisen huolellisesti seurasi, miten työt kussakin kollektiivitaloudessa kehittyvät, yhteenvedot kylvötöiden kulusta käsiteltiin piirikomiteain byroissa ja tarvittaessa ryhdytiin nopeisiin toimenpiteisiin töiden parantamiseksi. Mutta senjälkeen, kun siirryttiin kesantojen kyntöön, eräät piirikomiteat jättivät koko asian maaosastojen haltuun ja sivuuttivat kokonaan kyntökamppailun johdon.

Juuri tästä on varoitettava kaikkia puoluejärjestöjä. Sellaiset ilmiöt ovat yksityistalouksellisen maaseudun jätteitä, eivätkä tietysti enää lainkaan sovi bolshevikeille.

Maaseudun kommunistien ja politosastojen työtätekevien on muistettava, että joskin he ovat saavuttaneet joitakin menestyksiä kylvötöiden tekniikkaan perehtymisessä, niin maatalouden kesä- ja syystöiden tekniikan alalla eivät asiat heillä ole vielä läheskään loistavasti. Siksipä ei tulekaan heittäytyä huolettomaksi ja ruveta ylpeilemään. On opiskeltava, opiskeltava elävän käytännöllisen työn prosessissa. KKN:n ja KK:n päätös kesantojen kynnöstä ja viljakasvien korjuun järjestämisestä on mainiona perustana tällaiselle opiskelulle.

Soveltuttaen tämän päätöksen kohta kohdalta paikallisiin oloihin, muokaten ja yksityiskohtaistuttaen sen yhdessä kollektiivitalouksien aktiivin kanssa selviksi ja tarkoin määritellyiksi organisatorisiksi ja taloudellisiksi toimenpiteiksi, ja kymmenjä ja satoja kertoja ja joukkomitassa tarkastaen näiden toimenpiteiden täytäntöönpanoa maaseudun kommunistit ja politosastojen työntekijät nopeasti kulkevat eteenpäin maatalouden kesä- ja syystöiden tekniikkaan perehtymisen alalla. Joukkoliike kollektiivitalouksien tuotannon korkean laadun, korkean sadon ja kollektiivitalouksien lujittamisen puolesta kohoaa silloin korkealle tasolle. Menestyksellisesti alkaneen vuoden seppelöi runsas sosialistinen sato. Uudet miljoonat kollektivistit kulkevat vauraaseen elämään.

Maatalouden kesä- ja syystöiden ohella on kiinnitettävä valpas huomio viljanhankintojen suorittami-

seen. Niinkuin tunnettua, määräsivät SNTL:n KKN ja NKP(b):n KK päätöksellään tammik. 19 p:nä 1933 voimassaolleen sopimusjärjestelmän viljanhankinnassa kumottavaksi ja säätivät veronalaisille kollektiivi- ja yksityisille talouksille kiinteät velvollisuudet viljan luovutuksessa valtiolle valtion määräämien hintojen mukaan, samalla määritellen sen ajan, jolloin viljanhankinnat on kullakin alueella loppuun suoritettava. Leningradin alueella on hankintatehtävät tämän päätöksen mukaan suoritettava jouluk. 1 p:ään mennessä, niin että kollektiivitaloudet suorittavat hankinnoista elokuussa 5 %, syyskuussa 30 %, lokakuussa 35 % ja marraskuussa 30 %, ja yksityistaloudet koko viljanhanhankintansa marrask. 1 p:ään mennessä.

Viljan valtiolle luovuttamisen oikein ja ajallaan suorittamisella on suuri taloudellis-poliittinen merkitys. Siihen on huolellisesti valmistauduttava, jotta tämän tehtävän suorittaminen voisi tapahtua häiriöittä ja jotta voitaisiin murtaa ja tehdä tehottomaksi luokkavihollisten agitatio ja vastarinta. On otettava varteen ne opetukset, jotka tov. Stalin esitti puheessaan *Työstä maaseudulla*, jossa hän yksityiskohtaisesti osoitti ne päävirheet, mitä maaseututyöntekijät tekivät viljanhankintoihin valmistautumisessa viime vuonna ja mitkä suuresti vaikeuttivat tämän tehtävän täyttämistä.

Puolueemme johdolla olemme jo saavuttaneet huomattavia voittoja maatalouden alalla. On hyökättävä eteenpäin. Tarmokkaalla työllä ja hervahtamattomalla valppaudella on lujitettava jo saavutetut voitot ja kuljettava uusiin voittoihin. Kaikki edellytykset maatalouden nopealle nousulle ovat olemassa. Tov. Stalinin esittämä tunnuslause: "On tehtävä kaikki kollektivistit varakkaiksi", voidaan toteuttaa lyhyessä ajassa. Tarvitaan vain konkreettista johtamista, sitkeätä työtä, valppautta, horjumatonta taistelua luokkavihollisia ja heidän apureitaan vastaan, kollektivistijoukkojen edelleen järjestämistä ja kasvattamista. "*Kaikki riippuu taidosta järjestää työ, varsinkin kylvössä ja sadonkorjuussa, taidosta torjua kollektiivi- ja neuvostotalouksiin tunkeutuneet neuvostovallan ja kollektivisoinnin viholliset, taidosta tiivistää todella parhaiden ja kollektivisointiasialle uskollisten toverien ympärille koko kollektivistien perusjoukko taistelemaan työkurin ja rehellisen kollektiivitalouksien omaisuuteen suhtautumisen puolesta lorvailijoita, varkaita ja ennen kaikkea näiden selän taa piiloutuneita kulakkimaisia y.m. vastavallankumouksellisia aineksia vastaan.*" (Molotov)

Toukok. 1 p:n poliittiset opetukset

TOUKOK. 1 p:n aattona sanoo *Kommunistitsheskii International*, julkaistiin kaksi julistusta: toisen julkaisi Kominternin TpK., toisen II internationalen toimisto.

Komintern kutsui kansainvälistä proletariaattia mobilisoimaan voimansa taisteluun kapitalismia vastaan, osoittamaan taisteluvoimaansa. Samaan aikaan kun II internationale alkaa hajaantua imperialististen ryhmittymäin mukaan, niinkuin, sotavuosina, vakuuttaa II internationalen toimisto tekopyhää uskollisuuttaan proletariaatin kansainvälisen solidaarisuuden periaatteille ja puhuen "sosialismista" koettaa vieroittaa joukkoja taistelusta kapitalismia vastaan.

Kominternin TpK:n julistuksessa puhutaan poliittisen taantumuksen kasvusta, yltyneestä fasistiterrorista. Samalla todetaan, että "vallankumouksellinen nousu jatkuvasti kasvaa", että "maa huojuu kapitalismin alla", että "kapinat laivastossa, punaisen armeijan voitot Kiinassa pakoittavat kapitalistisen taantumuksen aavistamaan lähenevän vallankumouksellisen purkauksen maanalaisia jyrähdyksiä". II internationalen julistuksessa ei mainita sanaakaan vallankumouksellisesta noususta, sensijaan voivotellaan, että "Saksan fasismi kukoistaa", että "työväenluokka on kärsinyt tappion", sekä lohdutetaan lukijoita sillä, että "työläiset ovat täynnä toivoa (!) taisteluvoimansa ja voitonvarmuutensa palauttamisesta (!). "Mikä on filisteri? — Tyhjä suoli, täynnä kauhua ja toivoa" (Was ist ein Philister? Ein hohler Darm voll Furcht und Hoffnung" —Heine).

Kominternin TpK:n julistus kutsui joukkoja konkreettisiin taisteluesiintymisiin (joukkolakot, kokoukset, mielenosoitukset jne.) "fasistiterroria vastaan Saksassa, Japanin imperialismin ryöstösotaa vastaan Kaukaisessa idässä, Englannin kovakalloisten järjestämän uuden imperialistisen sodan, ja ennenkaikkea Neuvostoliittoa vastaan tähdätyn sodan valmistusta vastaan jne". II internationalen toimisto ei kehoita mihinkään joukkoesiintymisiin, jättäen samalla huolellisesti mainitsematta länsi-eurooppalaisten sodan ja intervention lietsojien osoitteen (eihän sukulaisia voi loukata).

Kominternin TpK:n julistus kutsui työläisiä muodostamaan yhtenäisen vallankumouksellisen taistelurintaman sekä paljastamaan sosialidemokratian, joka yrittää särkeä tätä yhtenäistä rintamaa, joka petturuudellaan valmisti Hitlerin valtaantuloa ja avusti fasismin nousua muissa maissa. II internationalen julistus sivuutti vaitiololla sellaisen aran kysymyksen kuin on fasismin valtaantulo. Sanaakaan ei mainita yhtenäisestä vallankumouksellisesta taistelurintamasta fasismia vastaan.

Kominternin TpK esitti konkreettiset taistelutunnukset, jotka mobilisoivat työläis- ja talonpoikaisjoukkoja taisteluun porvaristoa vastaan. Mainitessaan 40-tuntisesta työviikosta se lisää: "säilyttäen täyden työpalkan" käsitellessään yhteiskunnallista vakuutusta se lisää "kapitalistien laskuun" jne. II internationalen toimiston julistus huolellisesti pusertaa tunnuksistaan kaiken luokkataistelua muistuttavankin. Siinä puhutaan vain "riittävästä kapitalismin kriisin uhrien avustamisesta", mutta jätetään mainitsematta, kenen laskuun; siinä puhutaan 40-tuntisen viikon käytäntöönottamisesta kansainvälisessä mitassa, mutta kierretään

kokonaan kysymys työpalkan säilyttämisestä sekä myöskin mahdollisuudesta ottaa 40-tuntinen viikko käytäntöön kansallisessa mitassa.

Kominternin TpK:n julistus puhuu taistelun vallankumouksellisesta päämäärästä. Se puhuu proletaarisesta vallankumouksesta; "Ei voi olla todellista työväenluokan yhtenäisyyttä ilman taistelua koko olevan kapitalistisen järjestelmän väkivaltaisesti kukistamiseksi, proletariaatin diktatuurin luomiseksi". II internationalen julistuksessa ei puhuta sanaakaan proletaarisesta vallankumouksesta, vaan "demokratian suojaamisesta", "kapitalistisen *talouden* kukistamisesta" — puhumalla sellaisesta "sosialismista", josta puhuu Hitlerkin, kierretään peruskysymys — vallasta.

Nämä kaksi julistusta jo ennustivat minkälainen tulee voimien sijoitus olemaan toukok. 1 päivänä: barrikaadin toisella puolella on kommunistipuolueiden johtama proletariaatin yhtenäinen vallankumouksellinen rintama, toisella puolella porvariston sekä sen sosialidemokraattisten agenttien yhdistyneiden voimien yhteisrintama. Tälläinen voimien sijoitus on ollut aikaisimpienkin vuosien toukok. 1 p:nä. Mutta kuitenkin on näiden kahden vihamielisen leirin sisäinen tila ja voimasuhteet muuttuneet samanaikaisesti kun kaikki ristiriidat ovat kuluvana vuotena kärjistyneet. SNTL:n proletariaatti on saavuttanut historiallisen kansainvälisen voiton toteuttaessaan viisivuotissuunnitelmansa neljässä vuodessa. Kapitalistisissa maissa sensijaan taloudellinen pula yhä kärjistyy, työttömyys yhä kasvaa, poliittinen taantumus nousee.

Samanaikaisesti on kasvanut joukkojen tyytymättömyys. Koko maailman työtätekevien keskuudessa kohoaa vallankumouksellinen kuohunta.

Kaikki tämä löi leimansa tämän vuoden toukok. 1 p:n viettoon. Samat rintamat, jotka viime vuonna olivat vastakkain, ovat nytkin. Mutta proletariaatin yhtenäinen taistelurintama on laajentunut ja proletariaatin hyökkäys on muutamissa maissa saanut yhä enemmän taisteluluonteen (esim. Puolassa). Toisaalta sosialidemokratian leirissä tapahtuva hajaannus on lisääntynyt, fasismin avoin hyökkäys on kasvanut.

Porvaristo mobilisoi vallankumouksellista proletariaattia vastaan kaikki sotilas- ja poliisivoimansa samoin kuin edellisenäkin vuotena. Mutta nyt se meni vielä pitemmälle. Koko keski-Euroopassa kiellettiin mielenosoitukset. Tshekko-Slovakiassa ja Itävallassa asetettiin kommunistisen puolueen olemassaolo uhanalaiseksi. Samaisessa Itävallassa oli Wienin porvariston kaupunginosa, tämä rikkaitten valtakunta, aina Ringiin asti suojeltu piikkilanka-aidalla kaikilta mielenosoituksilta.

Saksassa Hitlerin hallitus täydensi alastonta fasistiterroriaan historiassa ennenkuulumattoman häikäilemättömällä ilveilyllä, järjestäen pakollisen toukok. 1 p:n vieton. Juhlaa vietettiin "saksalaisen työn kansallisena juhlana", proletariaatin luokkataistelun likvidoinnin symboolina. Toukok. 1 p:n aattona levittivät kansallissosialistiset solut työpaikoissa julistuksia, joiden piti tehdä tunnetuksi "kolmannen keisarikunnan" yht' äkkisen "kansallisen yhtenäisyyden" hyökkäystä, joka on heittänyt kymmeniä tuhansia työläisiä vankiloihin, sekä tappanut niitä sadoittain.

Julistuksissa sanottiin:

"Sinä päivänä on kaikkien järjestyneiden ja järjestymättömien työläisten poikkeuksetta osallistuttava

suunniteltuihin juhlallisuuksiin. Tehdaskomiteoitten puheenjohtajien on laadittava poissaolleista nimiluettelo. Joka ei osallistu juhlallisuuksiin katsotaan internationalen jäseneksi sekä saksalaisen työn ja kansallisuutemme uudestisyntymisen viholliseksi." (wieniläinen Arbeiter zeitung, huhtik. 30 p:nä)

Tässä "kansallisessa juhlassa" lupasi verinen narri Hitler vihdoinkin osoittaa maailmalle, mitä hän aikoo tehdä fasistisen "nelivuotissuunnitelman" ensimmäisenä vuotena. Mitä me saimme kuulla? Että Saksassa on 70 vuoden aikana vallinnut "luokkataistelun mieletön aate", että on aika jo tehdä siitä loppu. Hitlerin tunnustuksen mukaan ei sitä ole niinkään helppo tehdä muutamissa viikoissa, kuukausissa ja jopa vuosissakin. Edelleen saimme tietää, että tästä lähtien kaikki työ, siihen luettuna myöskin kapitalistien "työ" (kuponkien leikkaaminen) tulee olemaan samanarvoista. Hitler lupaa leivän asemasta miljoonille, nälkää näkeville työläisille "kunniaa". "Se, että miljoonat keskuudessamme vuodesta vuoteen ahertelevat ilman toivoakaan rikastua tai edes kyetä huolettomasti elämään, vaatii meitä kunnioittamaan näitä miljoonia." Esittääkseen havainnollisesti, minkälaista "kunniaa" nämä miljoonat tulevat "kolmannessa keisarikunnassa" nauttimaan, päättivät kansallisen toukok. 1 p:n juhlan järjestäjät, että torille myydään erihintaisia lippuja, mitä kalliimpi lippu sitä lähempänä saa olla "johtaja" Hitleriä.

Edelleen verinen narri julisti, että järjestämällä pakollinen työvelvollisuus kasvatetaan kunnioitusta työtä kohtaan t.s. käytännössä järjestetään miltei ilmaista pakkotyötä kapitalisteille ja tilanherroille sekä kasvatetaan työttömistä tykinruokaa.

Miten Hitler kieppuikin, ei hän sittenkään voinut kiertää kirottua kysymystä miten hän aikoo pelastaa joukot kurjuudesta ja työttömyydestä. Tähän polttavaan kysymykseen hän saattoi vastata vain seuraavaa: On aloitettava "juuresta," talonpojan olojen parantamisesta, "ennen kaikkea maalaisisännän olojen parantamisesta". Sitten työttömyyden poistamiseksi on rakennettava taloja sekä tehtävä uusia teitä (millä varoilla?). Loppujen lopuksi, hän sanoi, voidaan työttömyys poistaa vain kaikkien "kansan" jäsenten ahkeroinnilla ja yritteliäisyydellä:

"Jokaisen liikkeenhoitajan, jokaisen talonomistajan, jokaisen liikemiehen, jokaisen ihmisen on varallisuutensa mukaan osallistuttava työnhankintaan, ja ennen kaikkea on joka ihmisen muistettava, mitä merkitsee saksalainen työ. (Berliner börsen zeitung toukok. 2 p:nä)

Tosiaankin kansallisen "neron" suuremmoinen löytö! Kuten saattoi odottaakin, syntyi härkäsestä kärpänen. Verinen pyöveli Hitler osoitti proletaareille kauan odotetussa "ohjelma"-puheessaan, että tulevaisuudessakin he saavat odottaa hitleriläisen komennon aikana leivän ja työn asemasta kuulia.

Mitenkä kansainvälinen sosialidemokratia reageerasi toukok. 1 p:nä tähän fasismin hyökkäykseen? Se reageerasi siten, että kielsi puolueensa jäseniä osallistumasta kommunistien yhteisrintamaan fasismia vastaan. Se reageerasi siten, että muutamissa tapauksissa kieltäytyi toukok. 1 p:nä järjestämästä proletaarisen juhlan, siirtäen sen sunnuntaiksi, ettei vain kapitalistinen tuotanto siitä kärsisi, toisissa tapauksissa väärensi tämän taistelujuhlan, kolmannessa tapauksessa avoimesti yhtyi fasistien toukok. 1 p:n komediaan. Englannissa työväenpuolue ja trade unionit siirsivät toukok. 1 p:n vieton 7 päiväksi, (lepopäivä) Itävallassa, jossa fasismi raivokkaasti hyökkää, jossa avoimen fasistidik-

tatuurin julistaminen saksalaiseen malliin on mahdollinen aivan lähitulevaisuudessa, antautui sosialidemokratia seuraten saksalaisen veljespuolueensa esimerkkiä täydellisesti fasistisen porvariston edessä, täyttäen kiltisti ja vastaanhangoittelematta kaikki sen vaatimukset, koettaen samalla uskotella työläisille, että tämä antautuminen on "tie voittoon".

Dolfuksen hallitus kielsi toukok. 1 p:nä raitioliikenteen pysäyttämisen. Kommunistit kehoittivat kielloista huolimatta pysähdyttämään raitioliikenteen. Silloin kiiruhti sosialidemokratia kehoittamaan työläisiä noudattamaan hallituksen määräyksiä, selittäen etteivät julistukset, jotka kehoittivat pysähdyttämään liikenteen ole sen, vaan kommunistien antamia. Viimeksimainitut ilolla vahvistivat nämä vakuuttelut komm. puolueen lakkauttamisen uhallakin. Dolfuksen hallitus kielsi Wienin työläisiä tunkeutumasta sen renkaan sisälle, joka eroittaa rikkaiden korttelit työläiskortteleista, sekä kielsi kaikkien mielenosoituksien järjestämisen. Sosialidemokraatit suostuivat siihen ja julistuksessaan kutsuivat työläisiä mielenosoituksen asemasta "kävelylle": "Tulemme kulkemaan määrättyjen katujen jalkakäytävällä ilman hälinää ja laulua, koetamme kaikin tavoin estää yhteenottojen syntymisen poliisien kanssa." Niin he tekivätkin. Ohjeita noudattaen sosialidemokraattiset työläiset eivät kävelleet jalkakäytävillä edes järjestyneissä riveissä, vaan pikkuryhmissä, niinkuin ainakin jaloittelijat. Kun he lähenivät kiellettyä aluetta, yrittivät sosialidemokraattiset toimitsijat estää kulkuetta etenemästä, aiheuttaen vastalauseita työläisten taholta, jotka väittivät toimitsijain vapaaehtoisesti ryhtyneen "poliisin apujoukoiksi". Tämän jälkeen julisti stadionilla sosialidemokraattinen pormestari Zeitz itsetyytyväisenä: "Tämä päivä voi olla herroille opetuksena, että käyttäen väkivaltaisia keinoja, konekivääräjä, ratsujoukkoja ja piikkilanka-aitoja voi silti hävitä ja tulla nolatuksi". Sosialidemokraattinen *Arbeiter Zeitung* tirskui: "He (työläiset) paljastivat tällä ("kävelyllä") kuinka tarpeeton ja mieletön on sotavoimien suuntaaminen heidän rauhallista esiintymistään vastaan." *Arbeiter Zeitung* itsekään sitä aavistamatta ilkkui itselleen ja keskuskomitealleen: jos Itävallan porvaristolla olisi vastassaan työläisten ja kommunistien asemasta sellainen "vihollinen" kun on Itävallan sosialidemokratian johto, niin konekiväärit kaduilla olisivat todellakin "tarpeettomia ja mielettömiä". Mikä isäntä se varpusia tykillä ampuu ja suuntaa aseen nöyrää lakeijaansa kohti?!

Kansainvälinen sosialidemokratia teki kaiken mikä sille suinkin on mahdollista auttaakseen porvaristoa estämään toukok. 1 p:nä proletariaatin taisteluesiintymiset. Mutta kaikki sen ponnistukset olivat turhia. Tänä vuonna onnistui Kominternin paremmin kuin milloinkaan ennen muodostaa proletariaatin yhtenäinen taistelurintama.

Saksassa työläiset boikoteerasivat hitleriläistä komediaa välittämättä fasistien uhkailuista. Juuri siksi, että kaikista reformijohtajien ponnistuksista huolimatta he eivät onnistuneet toukok. 1 p:nä saamaan työläisiä hitleriläiseen rintamaan, vangitsivat fasistit toukok. 2 p:nä 40 reformistisen ammattiliiton johtajaa, koska he olivat kykenemättömiä fasismille tarpeettomia, koska he olivat ilmeisesti menettäneet vaikutuksensa työläisjoukkoihin. Huolimatta ennenkuulumattomasta terrorista Saksan kommunistit

eivät rajoittuneet fasistisen kansallisen juhlan boikoteeraukseen. Huolimatta terrorista, he yrittivät saada aikaan vallankumouksellisia esiintymisiä. Ennen toukok. 1 p:ää levitettiin Berliinissä kommunistisia lentolehtisiä, joissa kehoitettiin järjestämään vallankumouksellisia esiintymisiä sekä tukemaan kommunisteja. Huhtik. 29 p:nä kello 9 aamulla (Berliinissä) Frankfurtin lehtokujalla levitettiin tuhansia lentolehtisiä. Niitä levitettiin myöskin universaalikaupoissa. Neuköllnissä niitä tuotiin asuntoihinkin. Vappuna Berliinissä Strassmanstrassella kello 10 aamulla järjestivät kommunistit katumielenosoituksen, johon osallistui muutama sata työläistä, jotka huusivat vallankumouksellisia tunnuksia, sekä lauloivat "Internationaalea". Poliisin tullessa paikalle hajaantui kulkue. Toukok. 2 p:nä Gambornessa julisti 2 kaivosta vastalauselakon fasistikomentoa vastaan.

Toukok. 3 p:nä oli useissa Ruhrin, Saksin ja Berliinin tuotantolaitoksissa italialaisia lakkoja.

Englannissa kompuolue, joka jo kymmenen päivää ennen järjesti II internationalesta eronneen riippumattoman työväenpuolueen kanssa yhtenäisen rintaman neuvostotuotteiden tuontikieltoa vastaan, järjesti saman riippumattoman työväenpuolueen kanssa toukok. 1 p:nä suuria kokouksia Lontoon Hyde-parkissa sekä Glasgowissa, tunnuksin "Yhtenäinen rintama sotaa, fasismia ja interventiota vastaan!" Hyde-parkissa oli mielenosoituskulkueiden saavuttua 20 tuhatta ihmistä; Glasgowissa 15.000:nen kulkue kasvoi 50.000:n mielenosoituskokoukseksi.

Ranskassa, Pariisissa järjesti kom. puolue 70 tuhantisen kokouksen yhtenäisen taistelurintaman luomisen tunnuksilla. Kokouksen loputtua tuhannet työläiset menivät poliisin kielloista huolimatta järjestyneissä riveissä Pariisiin. Tämä kulkue joutui oikeaan käsikähmään poliisin kanssa, josta oli seurauksena useita haavoittuneita. Useissa Ranskan kaupungeissa oli suuria mielenosoituksia sekä lyhempiaikaisia lakkoja. Marseillessa oli 10 tuhantinen mielenosoitus, Alesissa 4 tuhatta. Nimessä oli vankilan edustalla suuri mielenosoitus, Nisessä osallistui kulkueeseen 3 tuhatta henkeä, Lietardessa 6 tuhatta, Calaisissa 2—2½ tuh., Lyonissa 3 tuh. jne.

Brüsselissä mielenosoittajat repivät lipun Saksan lähetystön rakennuksesta. Amsterdamissa kommunistiset ja sosialidemokraattiset työläiset järjestivät suuria mielenosoituksia Saksan lähetystön edustalla; suurilukuinen poliisi ei pystynyt hajoittamaan komm. puolueen järjestämää fasisminvastaista mielenosoitusta; useita saksalaisia natsionalisteja hakattiin kaduilla, yli 40 fasistia haavoitettiin. Lüttichissä mielenosoittajat repivät Saksan lähetystön rakennuksesta fasistilipun ja rikkoivat ikkunat. Espanjassa, Madridissa, sekä useissa toisissa kaupungeissa oli yleislakkoja. Sevillassa oli anarkistien salakavalasti murhaaman kommunisti Ferrarin hautajaisissa 50 tuhatta työläistä, maataloustyöläistä ja pientalonpoikaa.

Sveitsissä, Zürichissä, oli kommunistien mielenosoituskulkueessa 3 tuhatta työläistä, kommunistisessa kokouksessa oli 5 tuhatta työläistä. Sveitsin porvarillisten lehtien mukaan vertailu kommunistien ja sosialidemokraattien mielenosoituksien välillä viime vuonna ja tänä vuonna puhuu sosialidemokratian tappiosta. Baselissa, sosialidemokraattisen johtajan, Robert Grimin, valtakunnassa, osallistui kommunistien kulkueeseen 3½ tuhatta työläistä, sosialidemokraattien kulkueeseen

kolme kertaa vähemmän — 1.200. Bernissä kommunistien onnistui ensimmäisen kerran järjestää tuhantinen mielenosoituskulkue. Schafhausenissa oli 1.300 kommunistista ja sosialidemokraattista työläistä kulkueessa. Tässä yhtenäisen rintaman mielenosoituskulkueessa kommunistit arvostelivat puheissaan ankarasti sosialidemokratiaa. Genevessä oli kommunistinen mielenosoituskulkue kielletty sen jälkeen, kun sosialidemokraattisen puolueen keskuskomitea omasta puolestaan kielsi yhtenäisen rintaman muodostamisen kommunistien kanssa. Siitä huolimatta Geneven teurastuksen uhrien haudalla oli kommunistien ja sosialidemokraattien vasemmiston kokous, jossa kahden kommunistipuhujan ohella esiintyi vasemmistolainen sosialidemokraatti Edler.

Tshekko-Slovakiassa tshekkoslovakialaisen kommunistisen sanomalehden *Vorwärts'in* mukaan, "kaikkialla olivat kommunistipuolueen esiintymiset luvultaan suurempia, taisteluvalmiimpia ja innostuneimpia kuin viime vuonna." Vaikka sosialidemokraattiset johtajat esiintyivätkin yhtenäistä rintamaa vastaan, yrittäen murtaa sen, niin pienemmissä kaupungeissa sosialidemokraattiset työläiset marssivat kommunistien kanssa, suuremmissa kaupungeissa joka kerta kun kommunistien mielenosoitus kohtasi sosialidemokraattien mielenosoituksen, tervehtivät sosialidemokraattiset työläiset kommunisteja (*Vorvärtz* toukok. 3 p:nä). Pragissa oli kommunistien mielenosoitus voimakkaampi kuin tshekkiläisten sosialidemokraattien ja sosialistien kulkueet yhteensä. Reichebergissä osallistui kulkueeseen sateesta huolimatta 3 tuh. työläistä, Beischeterplazissa — 7-8 tuh., Brücksissä — 7 t. pohjois-Böömissä osallistui kommunistien mielenosoituksiin yhteensä 35 tuh. työläistä, Kommotaussa 3 tuh. Slovakkiassa, Nitressa esiintyi 5 tuh. henkeä, Bratslavissa 5 tuh., Keshmarikessa 1.880, Lütshenekassa 2 tuh. jne. Kladnossa osallistui kulkueeseen 8 tuh. työläistä.

Itävallassa onnistui pieni puolueemme hajoittamaan sosialidemokraattien rauhallisen "kävelyn" sekä häiritsemään heidän rauhaansa. Wienissä, Taborstrassella, aijottu rauhallinen kävely muuttui punaisen yhtenäisen rintaman taistelukulkueeksi. Huolimatta kaikista sosialidemokraattisten toimitsijain vastaanponnisteluista, täyttyi katu kohta huudoilla: "Alas Dolfus! Alas Fey! Muodostakaa punainen yhtenäinen rintama!" Kuitenkin oli mielenosoituksessakin sisäinen väittely. Kommunistien huutoihin "Rot front", huusivat sosialidemokraatit "Vapauden puolesta!" Sosialidemokraatit huusivat: "Hajaantukaa!", kommunistit huusivat "Eteenpäin, yhä eteenpäin!" Huolimatta yrityksistä lopettaa kulkue kello 11 kesti se vielä jonkin aikaa. Maria-Hilferstrassella työläiset pieksivät kansallissosialisteja. Estääkseen vielä suurempia pahoinpitelyjä poliisi suostutti kansallissosialisteja pakenemaan.

Tavattoman suuriksi muodostuivat mielenosoitukset Pohjois-Amerikassa. New-Yorkissa Union-square-torille, virallisten tietojen mukaan, kokoontui yli 100 tuhatta ihmistä, yhtenäisen rintaman tietojen mukaan yli 150 tuh.

Sosialidemokraattiset johtajat suostuttelivat mielenosoittajia hajaantumaan ennen kuin paikan päälle tulee yhtenäisen rintaman punainen kulkue. Huolimatta siitä useat sosialidemokraattiset työläiset jäivät sekä osallistuivat vallankumoukselliseen mielenosoitukseen taistelutunnuksien alla. Chikagossa osallistui mielenosoituk-

seen 35 tuh. ja joukkokokoukseen osallistui 50 tuh. työläistä. Automobiilikuninkaan, Fordin, valtakunnassa, Detroitissa osallistui kommunistisiin kulkueisiin 50.000 henkeä.

Japanissa sankarillisen komm. puolueemme onnistui pitää sodanvastaisia mielenosoituksia useissa kaupungeissa. Tokiossa osallistui mielenosoitukseen 4 tuhatta työläistä, huolimatta siitä että kaduilla oli yhtä paljon, jopa enemmänkin poliiseja. Tokiossa ja Osakassa oli yhteenottoja poliisin kanssa. Satoja työläisiä vangittiin. Kobessa osallistui mielenosoitukseen yli tuhannen työläistä. Merimiehet pitivät satamassa useita kokouksia. Se oli ensimmäinen tapaus Japanin toukok. 1 p:n historiassa. Nagojassa osallistui yli 1500 työläistä — kaksi kertaa niin paljon kuin viime vuonna.

Puolassa olivat lakot, mielenosoitukset ja kokoukset aivan tavattoman laajoja sekä omasivat selvän vallankumouksellisen leiman. Varsovassa työläiset pysähdyttivät tärkeimmät tehtaat. Miltei kokonaan seisoivat keskusrautatieverstaat ja sotatarvetehtaat. Useissa paikoin oli vallankumouksellisia mielenosoituksia, joiden kimppuun poliisi hyökkäsi. Varsovassa, Pragan lähistöllä, pidettiin tuhathenkinen vallankumouksellinen mielenosoitus. Elintarvetyöntekijäin vallankumouksellinen ammattiliitto-oppositio järjesti Dugoi-kadulle mielenosoituksen, johon osallistui 2 tuhatta työläistä. Siellä, samoin kuin muualla oli yhteenottoja poliisin kanssa. Eduskunnan kommunistiedustajat osoittivat esimerkillistä vallankumouksellista lujuutta. Dugoi-kadulla esiintyi kommunistiedustaja tov Roshok. Poliisi ei pystynyt estämään vallankumouksellisia työläisiä, jotka yrittivät tunkeutua kaupungin keskukseen. Kello 12 aikana Orlja-kadun kulmassa kokoontui tuhatkunta työläistä, joille tov. Roshok taas puhui. Kokouksen jälkeen marssivat työläiset komm. puolueen keskuskomitean lippujen kanssa Pankki-torille, sekä tunkeutuivat torin poikki poliisiketjun läpi. Kun tämä kulkue hajoitettiin, muodostui kohta uusi. Pragan lähistöllä vallankumoukselliset työläiset vetivät riveihinsä PSP:eeseen kuuluvia työläisiä. Gesi-kadulla poliisi ampui väkijoukkoon, siitä huolimatta työläisten esiintymiset päättyivät vasta illalla myöhään. Gshibovskin kadulla edustaja Roshok esiintyi kolmannen kerran puolitoistatuhantiselle kokoukselle. Kaksi tuhatta mobilisoitua poliisia ei kyennyt estämään työläisten joukkoesiintymistä. Dombrovin kaivoksilla olivat melkein kaikki laitokset lakossa. Myöskin siellä oli mielenosoituksia, yhteenottoja poliisin kanssa, myöskin siellä työläiset tunkeutuivat poliisiketjun läpi.

Sosnovtsissa esiintyi kokouksessa kommunistiedustaja Ignasiajak, johtaen mielenosoitusta, joka kesti 3 tuntia. Lodsissa oli paitsi monilukuisia kommunistisia joukkokokouksia, kaksi suurta kommunistista mielenosoitusta. Kommunistiset työläiset, kommunistiedustajan tov. Rosenbergin johdolla tavoittivat sosialidemokraattisen kulkueen, sekä vetivät puolelleen joukot. Poliisit pieksivät tov. Rosenbergiä, mutta siitä huolimatta hän esiintyi uudelleen Dovborshikkien kadulla.

Koko kapitalistisessa maailmassa, lukemattomissa kaupungeissa osoitti proletariaatti toukok. 1 p:nä kommunistisen puolueen johdolla, välittämättä poliisi- ja fasistiterrorista, taistelutahtoaan ja voitonvarmuuttaan. Kaikkein mahtavin oli toukok. 1 p:n mielenosoitus Neuvostoliitossa. Moskovassa, punaisessa pääkaupungissa, osoitti

mieltään 1½ miljoonaa työläistä. Täällä työläiset juhlivat, omassa isänmaassaan, koko maailman proletariaatin isänmaassa. Täällä Punainen armeija suuntasi pistimensä, päinvastoin kuin kapitalistimaiden armeijat, työväenluokan vihollisia vastaan. Kuitenkin olisi väärin luulla, että kulkueet Moskovassa ja muissa Neuvostoliiton kaupungeissa olisivat olleet rauhallisia kävelymatkoja, rauhallista juhlaa. Kaikkien tuotantolaitosten ja tehtaiden työläiset lukemattomissa plakaateissaan julistivat suunnattomia saavutuksiaan sosialismin rakennustyössä. Nämä saavutukset eivät olleet vain sankarillisen työinnon tuloksia, vaan ne olivat myöskin tuloksena sitkeästä luokkataistelusta lyödyn, mutta ei vielä tuhotun luokkavihollisen kanssa. Työläiset tekivät tunnetuksi saavutuksiensa ohella myöskin ne taistelutehtävät, jotka he ovat ottaneet toisen viisivuotissuunnitelman ensimmäisenä vuotena.

Suurenmoisen mahtavan vaikutuksen teki Puna-armeijan paraati, joka vielä kerran totesi oikeiksi tov. Stalinin sanat, että viisivuotissuunnitelman nopeat tempot takaavat Neuvostoliiton puolustuskykyisyyden. Punainen armeija, erotuksena muiden maiden armeijoista, ei valmistaudu hyökkäykseen, vaan puolustaa ainoastaan rajojamme.

Mutta Neuvostoliiton puolustus on maailman proletariaatin isänmaan puolustusta, se on maailman vallankumouksen tärkeimmän tukikohdan puolustusta. Punainen armeija tietää tämän, ja se täyttää sen suurella innostuksella. Kaukaisen idän erikoisarmeijan ylipäällikkö, tov Blücher, lopettaessaan puheensa Habarovskissa, sanoi: "Rautainen nyrkki sitä vastaan, joka uskaltaa koskettaa hehtaariinkaan meidän maatamme, yhteenkään traktoriin. Sallikaa minun vakuuttaa Vallankumousneuvoston, kaikkien puna-armeijalaisten ja merisotilaiden puolesta, sekä kaikkien niiden puolesta jotka seisovat täällä aseistettuina, että Punainen armeija on joka hetki valmis taistelemaan maailman proletaarisen vallankumouksen puolesta, puolustamaan Lokakuun voittoja."

*

Minkälaisia opetuksia saimme kansainvälisen proletariaatin vallankumouksellisesta toukok. 1 p:n katselmuksesta?

Ensimmäinen opetus. Etsiessään ulospääsyä kriisistä lyömällä proletariaatin vallankumouksellista liikettä, valmistamalla imperialistista sotaa, interventiota Neuvostoliittoa vastaan, kansainvälinen porvaristo yhä enemmän ottaa käytäntöön vainotoimenpiteitä, väkivaltaa, terroria, poliittista banditismia, sekä yrittää myöskin tappaa proletariaatissa luokkasolidaarisuuden tunteet, yrittäen tartuttaa siihen kansalliskiihkoa ja shovinismia. Proletariaatti vastaa siihen kasvavalla vallankumouksellisella nousulla, yhä voimakkaimmilla kansainvälisen solidaarisuuden osoituksilla, voimistaen taistelua imperialistista sotaa vastaan, Neuvostoliiton puolesta interventiota vastaan.

Toinen opetus. Kansainvälinen sosialidemokratia, ollen porvariston paras tuki, paitsi että se yrittää aseistariisua proletariaatin sekä tukahduttaa sen taistelun, myöskin etujoukkonsa — Saksan sosialidemokratian — nimissä yhtyy avoimeen fasistidiktatuurin systeemiin, liittyy raivokkaan nationalismin leiriin. Vastaukseksi tähän erkanee proletariaatti yhä ratkaisevammin sosialidemokratiasta.

Kolmas opetus. Vallankumouksellinen taistelurintama kasvaa komm. puolueen johdolla. Meidän tehtävämme on levittää yhä laajemmalle yhtenäinen vallankumouksellinen taistelurintama porvaristoa vastaan, estää sosialidemokraattisten petturien vaikutus työläisjoukkoihin, voittaa työväenluokan enemmistö vallankumouksellisten tunnuksiemme vallankumouksellisten aatteittemme puolelle.

Neljäs opetus. Meidän on syvemmin, kuin tähän asti, painettava joukkojen tietoisuuteen, että olemme kiinteästi tulleet uuteen vallankumouksien ja sotien kauteen, että lähestymme ratkaisevia luokkataisteluja, taisteluja vallasta, proletariaatin diktatuurin puolesta. Ja että voittaakseen näissä taisteluissa kapitalistisen maailman työläisten on osoitettava sellaista lujuutta, sellaista sankarillisuutta, sellaista itseuhrautuvaisuutta, sellaista yhtenäisyyttä ainoan puolueensa, kommunistisen puolueensa ympärillä kuin osoittivat ja osoittavat entisen tsaari-Venäjän työläiset, jotka voittivat suuren Lokakuun voiton ja nyt niin voitokkaasti rakentavat sosialismia.

Teollisuutemme yhteenvedoista v. 1933 I neljänneksellä

JO neljättä vuotta jatkuu kapitalistimaissa mitä ankarin talouspula, kärkevin koko kapitalistisen tuotantotavan olemassaolon aikana olleista pulakausista.

Pohjois-Amerikan Yhdysvalloissa vuoden 1932 teollisuustuotanto käsitti kaiken kaikkiaan vain 57,6 % vuoden 1928 tuotantotasoon verrattuna, Englannissa — 82,8 %, Saksassa — 61,2 % ja Ranskassa — 75,6 %. Ja tänä vuonna, 1933, teollisuustuotannon taso kapitalistimaissa yhä edelleenkin laskee jatkuvasti.

Vain Neuvostoliitossa, sen tunnustavat porvarillisetkin talousmiehet, teollisuuden kehitys kulkee jyrkästi noususuuntaan. Ensimmäisen viisivuotissuunnitelman toteuttamisen aikana neuvostomaamme teollisuus teki jättiläismäisen hyppäyksen ylöspäin. Ja tämän myrskyisän kasvun pohjalla maamme on mitä lyhimmässä ajassa kulkenut äärettömän laajan historiallisen taipaleen, muuttuen heikosta agraarimaasta «teollisuusmaaksi ja mahtavaksi, täysin itsenäiseksi ja maailman kapitalistisen talouden oikuista riippumattomaksi maaksi» (Stalin).

Neuvostoliitto ei tunne kriisejä eikä niiden pahinta seuralaista — työttömyyttä. Meillä on yhtämittainen taloudellinen nousu, työtätekevien aineellinen elintaso kohoaa jatkuvasti.

Vuonna 1932 Neuvostomaamme teollisuustuotanto käsitti 219 % vuoden 1928 tuotantotasoon verrattuna (vieläpä raskas teollisuus käsitti kokonaista 331,5 %). Taistelu toisen viisivuotiskauden ensimmäisen vuoden kansantaloussuunnitelman bolshevistisen täyttämisen puolesta on nykyään puolueen ja työväenluokan huomion keskiökohteena.

Miten sitten edistyy teollisuuden tuotantosuunnitelmien täyttäminen toisen sosialistisen viisivuotissuunnitelman ensimmäisen vuoden ensimmäisellä neljänneksellä?

Vuoden 1933 ensimmäisellä neljänneksellä teollisuuden useat alat (varsinkin konerakennusteollisuus) kohottivat huomattavasti tuotemääränsä viime vuoden ensimmäiseen neljännekseen verrattuna, vaikkakin

teollisuuden tuotantosuunnitelma kokonaisuudessaan jäi osittain täyttämättä, minkä ohella on mainittava, että varsinkin musta metallurgia ja kivihiilituotanto jäävät pahasti jälkeen. Perustehtävänämme ja tuotannon edelleen kohottamisen ehtona — on työn tuottavaisuuden kohottaminen uuteen tuotantotekniikkaan perehtymisen ja töiden oikein järjestämisen pohjalla. Kas tämä on tuotannon edelleen laajentamisen ehtona. Työn tuottavaisuuden kohottamisen ympärillä käy ankara luokkataistelu kapitalististen ja tuholaisainesten jätteitä sekä pikkuporvarillista vaistovaraisuutta vastaan.

Ensimmäisen viisivuotissuunnitelman kuluessa Neuvostomaassamme rakennettiin mahtavia, jättiläismäisiä teollisuuslaitoksia, minkä tuloksena on luotu omintakeinen teknillinen perusta koko kansantaloutemme uudestirakentamiselle. Vuosien 1928—32 kuluessa on laskettu käyntiin satoja uusia tehtaita ja teollisuuslaitoksia, minkä kaiken tuloksena sosialistisen teollisuutemme perusfondit on radikaalisesti uusittu.

Totskilaiset, tuholaiset ja kaikenkarvaiset opportunistit kauan ja itsepintaisesti «todistelivat» talouspulien olevan kiertämättä myöskin Neuvostomaamme teollisuuden edessä. He rakentelivat «tieteellisiä» väitöksiä, että «peruspääoman» jälleenkasaamiseen ja laajentamiseen joka paikassa ja kaikkialla kietoutuvat kiinteästi pulakaudet. Mutta sosialistisen rakennustyön kokemukset meillä Neuvostoliitossa ovat osoittaneet näiden «teorioiden», jos niin voidaan sanoa, vastavallankumouksellisen luonteen. Siitä huolimatta, vaikka meillä on laskettu käyntiin suuri määrä uusia tuotantolaitoksia, neuvostoteollisuutemme ei ainoastaan ole tuntematta minkäänlaista kriisiä, vaan — päinvastoin — kulkee määrätietoisesti eteenpäin.

Sosialistisen teollisuutemme uudet jättiläistehtaat: Stalinin autotehdas Moskovassa, Gorjkin autotehdas, kuulalaakeritehdas N:o 1, Harkovin traktoritehdas; freeser-koneita valmistava tehdas, revolverisorveja valmistava tehdas, Saratovin kombainitehdas ja monet muut tekivät vuoden 1933 ensimmäisellä neljänneksellä huomattavan hyppäyksen ylöspäin viime vuoden ensimmäiseen neljännekseen verrattuna.

Samanaikaisesti, kun on perehdytty näiden j o k ä y n t i i n l a s k e t t u j e n uusien teollisuuslaitosten tuotantotekniikkaan, oli meillä Neuvostoliitossa tämän vuoden ensimmäisellä neljänneksellä käynnissä uusien teollisuuslaitosten laajamittainen rakennustyö, laskettiin käyntiin yhä uusia tuotantotehoja. Kapitalistimaissa on melkein kokonaan lakkautettu kaikenlainen teollinen rakennustyö. Sensijaan meillä Neuvostoliitossa on yksin mustan metallurgian alalla kuluvan vuoden ensimmäisten neljän kuukauden kuluessa laskettu käyntiin 3 uutta sulatusuunia, 6 martenuunia ja 4 suurta valssauskonetta.

Mutta monet teollisuuden tärkeimmistä aloista jäävät sietämättömästi jälkeen tuotantosuunnitelmiensa täyttämisessä. Niinpä k i v i h i i l i t e o l l i s u u s ei ainoastaan ollut täyttämättä vuosineljänneksen tuotantosuunnitelmaansa, jättäen antamatta 1,6 milj. tonnia kivihiiltä, vaan päinvastoin — antoi 2,7 % vähemmän kivihiiltä kuin mitä se antoi viime vuoden ensimmäisellä neljänneksellä.

Mikä sitten on ollut syynä siihen, että kivihiiliteollisuus jää näin häpeällisesti jälkeen suunnitelmien täyttämisessä? Tähän kysymykseen NKP(b):n KK ja Neuvostoliiton kansankomissaarien neuvosto antoivat tyhjentävän vastauksen päätöksessään Donbassin kivihiiliteollisuuden työstä. Perussyynä siihen on kansliamaisten byrokraattisten johtometoodien vallitseminen vielä koko kivihiiliteollisuudessa, alhaalta ylös saakka — kaivoksista aina raskaan teollisuuden kansankomissariaatin poltto-

ainehallintoon saakka. Se, että puuttuu täytäntöönpanon tarkistusta siitä, miten käytännössä toteutetaan puolueen ja hallituksen ohjeita, että puuttuu konkreettista johtoa ja ohjausta kaivoksiin ja yleensäkin tuotantoon nähden, ettei ymmärretä sitä, että kaivokset ovat muodostuneet todellisiksi tehtaiksi, jotka vaativat vakavaa työskentelyä töiden järjestelyn ja teknillisen johdon alalla, vaativat vakavasti valittavaksi henkilöt, joille voidaan uskoa uuden tuotantotekniikan omaksuminen, että ei huolehdita töiden ja työpalkan oikein järjestämisestä — kaikki nämä seikat ovat syynä kivihiiliteollisuuden häpeälliseen työskentelyyn vuoden ensimmäisellä neljänneksellä.

NKP(b):n KK:n ja KKK:n tammikuun täysistunnossa tov. Stalin osoitti luokkataistelun uudet muodot, ne uudet keinot, joilla kapitalistiset ainekset yrittävät vahingoittaa ja tehdä vastarintaa laajalle sosialistiselle rakennustyöllemme. Hajalle lyödyt kapitalistiset ainekset yrittävät sisältä käsin hajoittaa sosialistisen tuotantomme, tunkeutuen teollisuuslaitoksiin, neuvostovirastoihin ja kollektiivitalouksiin. On nujerrettava näiden tuholaisainesten vastarinta, vapautettava tehtaamme ja neuvostojärjestömme niistä — se ennen kaikkea on talousmiesten, puolue- ja ammattiliittojärjestöjen tehtävä taatakseen sosialistisen tuotantosuunnitelmamme täyttämisen. Sitä varten on paremmin johdettava, päättävästi poistettava, syrjäytettävä käytännöstä vanhat kansliamaiset byrokraattiset johtometoodit.

Polttoainetaseen jännittyneisyys johtuu vielä siitä, että myöskin naftateollisuus jätti samoin kuluvan vuoden ensimmäisen neljänneksen suunnitelmastaan täyttämättä 7,8 %. Naftatuotannon kohoaminen maalis- ja huhtikuussa osoittaa, että jo toisella vuosineljänneksellä kykenee naftateollisuuskin täydelleen täyttämään tuotanto-ohjelmansa.

Myöskin m u s t a m e t a l l u r g i a työskenteli vuoden 1933 ensimmäisellä neljänneksellä kerrassaan epätyydyttävästi. Kuluvan vuoden ensimmäisellä neljänneksellä jäi valuraudan tuotantosuunnitelma täyttämättä 27,7 %, teräksen tuotantosuunnitelmasta 22,1 % ja valssiraudan tuotantosuunnitelmasta — 15,1 %. Viime vuoden ensimmäiseen neljännekseen verrattuna vain valurautatuotanto kasvoi 1 %:lla, mutta teräksen ja valssiraudan tuotanto on päinvastoin pienentynyt. Erikoisestikin jää jälkeen värimetallien muokkaus, myöskin raakavasken tuotanto. Raakavasken tuotantosuunnitelmaan jäi kuluvan vuoden ensimmäisellä neljänneksellä 32,9 % vajaus.

Tämä mustan metallurgian näin häpeällinen työskentely on kerrassaan sietämätöntä. Se asettaa uhan alaiseksi konerakennustehtaiden säännöllisen työskentelyn, sillä ne saavat raaka-aineensa pääasiallisesti metallurgialta.

Täyttääksemme kuluvan vuoden toisen neljänneksen kansantaloussuunnitelman on mustan metallurgian annettava vuorokausittain yli 22.000 tonnia valurautaa. Mustalla metallurgialla on olemassa kaikki mahdollisuudet täyttää tämä tuotantotehtävä, sillä ensimmäisellä neljänneksellä laskettiin käyntiin koko joukko uusia sulatusuuneja, martenuuneja ja valssauskoneita, sekä vuorokauden valurautatuotanto kerran jo (huhtikuun 12 p:nä v. 1933) kohosi 20.300 tonniin. Mustan metallurgian alalla työskentelevien työläisten on hinnalla millä hyvänsä tehtävä loppu yhtämittaisista vaurioista ja onnettomuuksista, jotka kalvavat tehtaittemme normaalista työskentelyä.

Ratkaisevana syynä tähän epätyydyttävään työhön ovat mustan metallurgiankin alalla vielä vallitsevat kansliamaiset ja byrokraattiset johtometoodit tuotannossa — tehtaista alkaen aina raskaan teollisuuden kansankomissariaatin yhteydessä olevaan metalliteollisuuden päähallintoon saakka.

Konerakennusteollisuus meni vuoden 1933 ensineljänneksellä jälleen voimakkaasti eteenpäin. Ensimmäisen neljänneksen tuotantosuunnitelma ylitettiin kuorma-autoihin nähden 2,1 %:lla, matkustaja-autoihin nähden 16,7 %:lla kuulalaakereihin nähden 6 %:lla ja traktorien varaosien valmistuksessa 20,3 %:lla. Viime vuoden ensimmäiseen neljännekseen verrattuna vuoden 1933 ensineljänneksellä kuorma-autojen tuotanto kohosi 162,7 %:lla, kuulalaakerien tuotanto — 506,1 %:lla ja traktorituotanto — 18,4 %:lla.

Mutta konerakennusteollisuus voisi kulkea vieläkin nopeammin eteenpäin, koska sillä on vielä huomattavat mahdollisuudet laajentaa tuotantoaan. Metallurgian työstä ensitilassa riippuu konerakennusteollisuutemme keskeytymättä turvaaminen metallilla ja sen yhteydessä siis konerakennusteollisuuden — tämän Neuvostomaamme teknillisen rekonstruoinnin johtavan teollisuusalan — jatkuva kasvu.

Kirkkaan näytteen tosibolshevistisesta työskentelystä ensimmäisellä vuosineljänneksellä antoi auto- ja traktoriteollisuutemme. Siellä, missä sosialististen teollisuuslaitosten johtajat tositeolla taistelivat tov. Stalinin kuuden ehdon toteuttamiseksi käytännössä, seikkaperäisesti syventyen koko tuotantoprosessiin, siellä, missä etualalla oli asiallinen, käytännöllinen johto ja taito sitoa sosialistisen valtiomme edut omien tehtaittensa tai tuotantolaitostensa jokapäiväiseen käytännölliseen työhön — siellä on myöskin saavutettu loistavia tuloksia. Auto- ja traktoriteollisuus kulkee kansantaloutemme eturintamassa.

Ottakaamme vaikkapa esim. Stalingradin traktoritehdas — tuo uuden tekniikan omaksumisen puolesta käymämme taistelun esikoinen. Tavattoman lyhyessä ajassa (vielä ei ole täyttä 3 vuotta) se on valmistanut 60.000 traktoria. Nykyään lähtee Stalingradin traktoritehtaan suurelta konveijeriltä päivittäin 144 traktoria. Menestyksellisesti taistelee täydellisen tuotantotehonsa saavuttamiseksi toinenkin traktoriteollisuuden jättiläislaitos — Harkovin traktoritehdas, jonka konveijeriltä lähtee nykyään päivittäin 125 traktoria! Melkein puolet maamme koko traktoriluvusta on rakennettu Stalingradin traktoritehtaalla. Kapitalismin historia ei tunne mitään näin suuremmoista! Vain sosialistisen talousjärjestelmän oloissa, bolshevistisella suhtautumisella asiaan on ollut mahdollista tällainen rakennustyön luomisinto ja tällainen innokkuus tämän mitä monimutkaisimman tuotantoalan omaksumisessa.

Autoteollisuutemme, samoin kuin traktorituotantokin, on nykyään kohonnut maailman teollisuuden eturiveihin. Meidän rakenteilla oleville tehtaille ja teollisuuslaitoksille ei ole mitään sen opettavampaa kuin se tie, minkä tov. Stalinin nimelle omistettu autotehdas Moskovassa on kulkenut. Yhtämittaisesti, vuosineljänneksestä toiseen kiihdyttäen autotuotannon vauhtia, tehdas on samanaikaisesti, vuosineljänneksestä toiseen, jatkuvasti alentanut automobiilin tuotantokustannuksia: 11.258 ruplasta v. 1931 aina 5.686 ruplaan v. 1933. Siis automobiilin tuotantohinta on alentunut enemmän kuin puolella! Nämä loistavat tulokset on saavutettu vain taidolla löytää kullakin konkreettisella työalalla joitakin mahdollisuuksia alentaa tuotantokustannuksia, supistaa raakkituotantoa ja syrjäyttää kaikki esteet työn tuottavaisuuden kasvun tieltä.

Näissä eturivin tehtaissa ovat kasvaneet uudet työläiskaaderit. Ovat kasvaneet uudet vallankumouksen ihmiset, sosialistisine työkulttuureineen, kasvanut ihmisiä, jotka halveksivat kaikenlaista lorvailua ja velttoutta, jotka tartuttavat työintonsa niihin moniin tuhansiin ihmisiin, jotka ensikertaa astuvat tuotantoon. Turhaan ei neuvostohallitus palkinnut Leninin kunniamerkillä ansioituneimpia työn sankareita tov. Stalinin ni-

melle omistetulta autotehtaalta, samoin kuin aikaisemmin palkittiin Stalingradin ja Harkovin jättiläismäisten traktoritehtaiden etutaistelijat.

Kevyt teollisuus jätti vuoden 1933 ensimmäisen neljänneksen tuotantosuunnitelmastaan täyttämättä 8,1 %, minkä lisäksi on mainittava, että erittäin huonolla tolalla on suunnitelmien täyttäminen eri tasavaltojen ja paikallisluontoisen teollisuuden suhteen. Erittäin huonosti täyttivät vuosineljänneksen suunnitelmansa nahka- ja jalkineteollisuus, lasi-, porsliini- ja fajanssiteollisuus, neuloma-, rasva- ja tulitikkuteollisuus. Kevyen teollisuuden alalla työskentelevät toverit valittavat usein raaka-aineen puutetta. Nämä valitukset ovat perusteettomia, vaikkapa jo senkin vuoksi, että tavattoman suuri määrä raakkituotantoa nielee aivan turhaan suuret määrät puuttuvia raaka-aineita, mikä supistaa suuresti tuotteiden määrää. Riittänee, kun mainitsemme, että pumpuli- ja puuvillateollisuudessa helmikuussa v. 1933 raakkituotanto ja valmiiden kankaiden toisintatarkistus nielivät melkein 22 % koko tuotemäärästä. Tämän tuotannon laadun alalla vallitsevan häpeällisen tilanteen poistaminen riippuu kokonaisuudessaan itsestään pumpuli- ja puuvillateollisuuden työntekijöistä. Taistelu tuotteiden laadun kohottamisen puolesta on tärkeimpänä renkaana taistelussa vuoden 1933 suunnitelmatehtävien täyttämiseksi. Kevyen teollisuuden alalla työskentelevien talousmiesten on itsensä huolehdittava tehtaittensa säännöllisestä ja normaalisesta varustamisesta raaka-aineilla, heidän on itsensä kohdistettava huomionsa tälle alalle. Ilman heitä ja heidän edestään ei kukaan tule sitä tekemään.

Varusteluasiain kansankomissariaatin ravintoaine- ja maustinteollisuuden tuotantosuunnitelmaan jäi kuluvan vuoden ensimmäisellä neljänneksellä 8,3 % vajaus. Täsmällisesti täyttivät vuosineljänneksen suunnitelmansa vihannes- ja hedelmäteollisuus, ja ylittäen täyttivät suunnitelmansa sokeri-, kala-, säilyke- ja kondiitteriteollisuus. Huonommin työskentelivät suunnitelmiensa täyttämiseksi liha-, rasva-, kasvisöljy-, tupakka-, makarooni- ja ryyniteollisuus.

Metsäasiain kansankomissariaatin alainen teollisuus jätti kuluvan vuoden ensimmäisen neljänneksen suunnitelmansa täyttämättä 11,4 %:lla.

Rautatieliikenne työskenteli vuoden 1933 ensimmäisellä neljänneksellä kerrassaan epätyydyttävästi. Vuorokausittain lastausmäärä vuosineljänneksen aikana oli keskimäärin 47.000 vaunua, suunnitelman edellyttämien 55.000 vaunun asemesta. Rahtikuljetukset rautateillä olivat kuluvan vuoden ensineljänneksellä 60,6 milj. tonnia, suunnitelman edellyttämien 70 milj. tonnin asemesta. Vaikkakin huhtikuussa v. 1933 lastausmäärä vuorokausittain kohosi 52.000 vaunuun, niin suunnitelmaa ei kuitenkaan kyetty täyttämään.

Rautatieliikenteen työskentely vuoden 1933 ensimmäisellä neljänneksellä oli «ahtaimpana kohtana», joka vaikeutti suuresti koko teollisuuden työskentelyä. Rautatieliikenteen työläiset eivät ainoastaan olleet täyttämättä ensimmäisen vuosineljänneksen rahtisuunnitelmaa, vaan useilla rautateillä vielä alensivatkin lastaus- ja purkaustöiden tasoa sekä rahtikuljetusten mittasuhteita viime vuoden ensineljännekseen verrattuna.

Tämä rautatieliikenteen huono työskentely johtuu siitä, että se on kerrassaan epätyydyttävästi täyttänyt teknilliset perusosoittimensa. Sen lisäksi on epäkunnossa olevien vaunujen ja veturien lukumäärä sietämättömän suuri.

Keinot ja tiet johdon uudestijärjestämiseksi ja uudella tavalla työskentelemiseksi tov. Stalin osoitti täysin tyhjentävästi jo puheessaan talousmiesten ensimmäisessä neuvotteluko kouksessa. Uudella tavalla johtami-

nen ja työskenteleminen merkitsee sitä, että on turvattava historiallisten «kuuden ehdon» täyttäminen. Eräät talousmiehet ovat alkaneet suhtautua niihin kuten kamppailuun, joka on jo päättynyt ja johon ei muka ole tarvetta enää palata.

Yhtenä keskeisimmistä kysymyksistä on teknillisen johdon parantaminen.

Vielä muutama aika sitten meillä oli varsin suuria vaikeuksia tuotannon järjestämisessä Gorjkin autotehtaalla ja kuulalaakeritehtaalla N:o 1. NKP(b):n KK:n toimesta ryhdyttiin erikoistoimenpiteisiin taloudellisen ja puoluejohdon parantamiseksi näillä uutistehtailla ja yksilöpäällikkyyden tiukentamiseksi niissä, ja tulokset ovat jo näkyvissä. Tov. Molotovin autotehdas Gorjkin kaupungissa antoi viime vuoden ensimmäisellä neljänneksellä 175 kuorma-autoa, mutta kuluvan vuoden ensineljänneksellä se antoi jo 3.607 automobiiliä. Tov. Kaganovitshin kuulalaakeritehdas N:o 1 antoi viime vuoden ensineljänneksellä 3.900 kuulalaakeria (ehdollisia yksikköjä), mutta kuluvan vuoden ensineljänneksellä se antoi jo 1.690.100 kuulalaakeria. Taikka ottakaamme sitten lajiterästen tuotanto, joka on eräs monimutkaisimpia tuotantoaloja, jonka järjestämiseen on käytetty paljon voimaa ja varoja. Niinpä vuoden 1933 ensineljänneksellä terästrusti «Spetsstalj», joka on lajiterästen perustuottaja maassamme, pääsi jo hyvin lähelle vuosineljänneksen tuotantosuunnitelmansa täyttämistä ja kohotti tuotantoaan 17,5 %:lla viime vuoden ensineljännekseen verrattuna.

Kaikki nämä saavutukset ovat jälleen yhtenä todisteena siitä, että kapitalistimaiden, ennenkaikkea Englannin imperialismin, yritykset murskata sosialistinen rakennustyömme, katkaisemalla taloudelliset suhteensa Neuvostojen maan kanssa, ovat tuomitut epäonnistumaan. Neuvostoliitto on jo muodostunut riippumattomaksi sosialistisen teollisuuden maaksi, ja taloudellisten suhteiden katkaiseminen muodostuu iskuksi ennen kaikkea niille, jotka suhteensa katkaisevat.

Nämä uusien tuotantoalojen omaksumisessa, uuteen tekniikkaan perehtymisessä saadut opetukset ovat varsin tärkeitä ja opettavia. Tositeoilla ja tositoiminnalla on jälleen todettu, että bolshevikit ovat oppineet omaksumaan uusia tuotantoaloja, perehtymään uuteen tekniikkaan. Tässä suhteessa jäävät kuitenkin jälkeen metallurgian ja kemiallisen teollisuuden uudet tehtaat. Puolue asettaa niille suuria vaatimuksia, sillä nykyään meillä on jo olemassa rikas kokemusvarasto, joka on saavutettu uusien konerakennustehtaiden tuotannon järjestelyssä ja joista muiden tehtaiden on otettava oppia. Metallurgisten ja kemiallisten uutistehtaiden työläisten, talousmiesten ja spesialistien on jo aika oppia käyttämään uutta konekalustoa.

Tov. Stalin korosti erikoisesti, miten suuri merkitys on uusimman tekniikan omaksumisella, mikä tavattoman suuri osuus on teknillisellä johdolla teollisuutemme kaikilla aloilla, varsinkin raskaassa teollisuudessa. Teollisuutemme työskentely vuoden 1933 ensineljänneksellä — sekä eräillä aloilla saadut myönteiset tulokset että myöskin kielteiset puolet toisilla teollisuusaloilla — asettavat kaikella kärkevyydellä eteemme kysymyksen teknillisestä johdosta, ensimmäisenä ehtona tuotantolaitosten, trustien ja kokonaisten teollisuusalojen menestykselliselle työskentelylle.

Talousmiehet kiinnittävät vielä liian vähän huomiota tuotannon koneellistuttamiseen. Esim. konekaluston käyttö kivihiiliteollisuudessa on tähän saakka ollut kerrassaan epätyydyttävällä tolalla. Helmikuussa v. 1933 raskaista porakoneista työskenteli vain 67,9 % ja hakkuumoukareista vain 65,5 %. Loput porakoneista ja hakkuumoukareista lojuivat toimettomina, ollen se tulosta kivihiiliteollisuudessa rehoittavasta vastuuttomuudesta, rikoksellisen huolimattomasta suhtautumisesta koneiston

juoksevaan korjaukseen ja niiden turvaamiseen välttämättömillä varaosilla.

Tuotantoprosessissa on eri renkaat koneellistutettu äärimmäisen epätasaisesti, mikä myöskin vaikeuttaa suuresti suunnitelmien täyttämistä. Esim. Donin kivihiilikaivoksissa on hiilen louhinta koneellistutettu 70,2 %:lla ja kuljetus 78,6 %:lla, mutta lastaustyöt vain 19,4 %:lla. Tämä epäsuhde koneellistuttamisessa ja tällä alalla ilmenneet puutteellisuudet saattavat johtaa vielä sellaiseenkin häpeälliseen ilmiöön, että konetyöllä suoritettu hiilituotanto eräinä kuukausina laskee entisestään. Esim. Donin kivihiilikaivoksilla koneellistutettu hiilituotanto oli tammikuussa v. 1933 1.953.000 tonnia, mutta helmikuussa se aleni 1.747.000 tonniin. Täten siis koneellistutettu kivihiilituotanto vielä itsekin eri kuukausina laskee, sensijaan, että se kykenisi korvaamaan sen vajauksen, mikä usein syntyy käsilouhinnassa.

Tällainen välinpitämätön suhde koneellistutettuun tuotantoon on eräs virastovelttouden huonoimpia piirteitä, eräs räikeimpiä opportunismin ilmenemismuotoja käytännössä. Koneellistuttamisen kehittämiseksi ja konekaluston mahdollisimman järkiperäisesti käyttämiseksi on parhaimmat spesialistit — insinöörit ja teknikot — siirrettävä kanslioista tuotantoon, välittömästi johtamaan koneellistuttamista käytännössä, varsinkin suurtöisten tuotantoprosessien koneellistuttamiseksi, kansantaloutemme tuotantosuunnitelmien täyttämisen turvaamiseksi.

Tarkastelkaamme tilannetta t y ö v o i m a a n nähden. Aina näihin saakka on havaittavissa työvoiman järjestymättömästi värväämistä, itsevirtausta.

Työvoiman järjestyneesti värväämisen tehtävä käy entistä aktuaalisemmaksi sen johdosta, kun on olemassa hallituksen uusi päätös (maaliskuun 17 p:ltä v. 1933) siitä, missä järjestyksessä tulee tapahtua kollektivistien siirtyminen syrjätöihin. Tämä on u u t e n a seikkana taloudellisessa työssämme ja teollisuuslaitosten on tämä uusi tilanne otettava huomioonsa. Yhä uudelleen ja uudelleen on osoitettava, että teollisuudelle tarpeellisten kaaderien värväys, niiden valmentaminen ja vakiinnuttaminen kyseessäoleviin teollisuuslaitoksiin riippuu täydellisesti itsestään talousmiehistä. Siitä, m i t e n teollisuuslaitokset solmivat työsopimuksensa kollektivistien kanssa, miten ne turvaavat kiinteän yhteyden kollektiivitalouksien kanssa ja miten saavuttavat kollektiivitalouksien tuen ja avustuksen teollisuudelle tarvittavien kaaderien värväämisessä ja kiinnittämisessä laitoksiin, riippuu itsevirtauksen poistaminen työvoiman värväyksessä. Kollektivistien aseman parantuminen sosialistisen tuotantotavan voittojen pohjalla Neuvostoliiton maanviljelyksessäkin on tehnyt lopun työvoiman luonnonvoimaisesta joukkosiirtymisestä maaseudulta kaupunkeihin. Nykyään työvoimakysymys voidaan ratkaista vain järjestyneellä työvoiman värväyksellä sekä luomalla teollisuuslaitoksissa työläisille sellaiset aineellis-taloudelliset elinehdot, jotka edistäisivät vakinaisten kaaderien kiintymistä sosialistisiin tehtaisiin, kaivoksiin ja tuotantolaitoksiin.

On saatu tuntuva parannus aikaan taistelussa rokuleja vastaan. Tässä taistelussa on edelleenkin käytettävä hyväksi kaikkia vipusimia, varsinkin sellaisia, kuten esim. varustelukysymyksen asettaminen suoranaisesti riippuvaisuuteen tuotannon eduista. Mutta tämä ei vielä läheskään riitä, vaaditaan vielä yhtämittaista ja sitkeätä työskentelyä työn tuottavaisuuden kohottamiseksi — perehtymällä uuteen tuotantokoneistoon, kohottamalla työvoiman ammattitaitoisuutta, parantamalla työpalkkasysteemiä.

P a l k k a s y s t e e m i on yhä edelleenkin useissa teollisuuslaitoksissa äärimmäisen epätyydyttävästi järjestetty, voimistaen siten työvoiman vaih-

tuvaisuutta. Donbassin työläisiskurien konferenssissa tov. Kaganovitsh sanoi, että silloin, kun Donbassin kaivoksissa työskentelee kaikkiaan noin 200.000 työläistä, on vuoden 1932 kuluessa kaivoksista poistunut 423.000 ja tullut uusia 408.000 työläistä. Toisin sanoen, vuoden kuluessa valtavin osa työläiskokoonpanosta vaihtui useita kertoja. Mikä sitten on ollut syynä tähän yhä vielä rehoittavaan työvoiman vaihtuvaisuuteen? Syynä on ollut se, että sensijaan, että parantamalla elinoloja, järjestämällä oikein työpalkkasysteemin ja taistelemalla tasapalkkaisuuden poistamiseksi talousmiehet olisivat vakiinnuttaneet työläisten perusjoukot laitoksiinsa, he puuhailevat loppumattomasti yhä uusien työläisten värväämiseksi tehtaisiin.

Meillä on paljon työn sankareita — sellaisia kuin Nikita Isotov Donin kaivosalueella. Mutta kiskurit, lenturit, lorvailijat ja valesairaat rikkovat sosialistista työkuria, yrittävät hajoittaa tuotantoamme. On järjestettävä työläisten keskuudessa poliittista joukkotyötä siinä tarkoituksessa, että työläiset sitoutuisivat kiinnittäytymään kyseessäolevaan tuotantolaitokseen 2—3 vuoden ajaksi, samalla näille tietoisimmille eturivin työläisille on taattava parhaimmat elinehdot, asunnot, sekä avustusta kotitaloutensa järjestämisessä. On käytännössä käytävä mitä ankarinta taistelua lentureita, lorvailijoita ja rokuloitsijoita vastaan, jotka jarruttavat sosialistisen tuotantomme työskentelyä.

T a s a p a l k k a i s u u s o n l o p u l l i s e s t i p o i s t e t t a v a — parantamalla töiden ja palkkasysteemin järjestelyä, takaamalla korkeammat palkkaehdot johtaville ammattialoille ja sellaisille ammattityöläisille, joista on kova puute (kivihiiliteollisuudessa on taattava maanalaisissa töissä työskenteleville parmemmat palkat kuin maanpäällä työskenteleville työläisille). On entistä tarkemmin toteutettava asteittain kohoavaa palkkajärjestelmää työnormien ylittämisestä, enemmän palkittava työläisiä työkoneistonsa huolellisesta hoitamisesta ja keskeytymättömästä työskentelystä koneillaan, parannettava insinööri-teknillisen henkilökunnan palkkoja, siten, että välittömästi tuotannossa työskentelevät saisivat ei suinkaan vähempää, vaan päinvastoin enemmän kuin vastaavanlaiset työntekijät trusteissa ja teollisuusyhtymissä.

Tähän suuntaan on sidottava myöskin t y ö l ä i s v a r u s t e l u n p a r a n t a m i s t e h t ä v ä t. Siirtyminen uuteen järjestelmään työläisten varustelussa antoi mahdollisuuden alistaa varustelu palvelemaan tuotannollisten työläiskaaderien paremmin varustamista. Kuitenkin tehtaiden työläisvarustelun osastojen työssä on vielä koko joukko puutteita — heikosti kehitetään omintakeisia hankintoja, ei kyetty kyllin nopeasti suorittamaan kevätkylvöjä työläisten kasvitarhoissa. Kauppatyöntekijät puhuvat usein «tavarain kasautumisesta». Mutta tarkastukset ovat osoittaneet, että tosiasiassa se on vain taitamattomuutta saattaa tavara ostajilleen, se on vain byrokraattimaista suhtautumista kuluttajien kysyntään ja tarpeisiin, se on kelvottomilla tavaroilla varustamista, valtion hintojen ylittämistä eräiden kauppajärjestöjen taholta. Tuotantokooperatiiveissa, samoin kuin teollisuudessakin, sattuu vielä paljon tapauksia, jolloin rikotaan meidän hintapolitiikkaamme omavaltaisesti kohottamalla kulutustarvikkeiden hintoja. Tämä on «nepmannihengen» ilmausta neuvostokaupan alalla, sitä «nepmannihenkeä», jonka ilmaukset puolue tulee tuliraudalla polttamaan pois. Neuvostokaupan alalla työskentelevien on tiukasti painettava mieleensä, että puolue vaatii heitä aikanaan saattamaan kuluttajajoukoille kulutustarvikkeet, saattamaan ne kuluttajille laadultaan hyvinä ja myymään ne valtion hinnoilla.

Töiden järjestelyssä vallitsee yhä

vielä vastuuttomuus, voimien väärin sijoittelu laitoksessa. Kipeänä kysymyksenä onkin nykyään välttämättömyys saada perinpohjainen parannus aikaan ihmisten sijoittelussa laitoksissa, on poistettava kaikki liialliset virkatehtävät. Supistettava, yksinkertaistutettava ja siten siis saatava joustavammaksi hallintokoneisto teollisuuslaitoksissa, siirrettävä insinööri-teknillisiä työntekijöitä hallintokoneistosta välittömästi tuotantoon, taattava tiukka yksilöpäällikkyys, tiukka vastuunalaisuus jokaiselle tehtäviensä täyttämisestä — kas nämä ovat keskiötehtävinä töiden oikein järjestelyssä ja työvoiman oikein sijoittelussa teollisuuslaitoksissa.

Sähköasemilla paljastettu tuholaisuus, johon osallistuivat ja jota johtivat Englannin kätyrit, osoittaa, että porvarillisen intelligenssin keskuudessa Neuvostoliitossa ilmenee yhä vieläkin yritteitä pysähdyttää laaja sosialistinen hyökkäyksemme. Eikä muuten voisi ollakaan, sillä luokkataistelu hajalle lyötyjen, mutta ei vielä lopullisesti nujerrettujen kapitalistiainesten jätteitä vastaan ei suinkaan ole lakannut, vaan tapahtuu erittäin kärkevin muodoin. Talousmiesten tehtävänä on kaikin keinoin tehdä ero valtavan enemmistön muodostavien tunnollisten neuvosto-insinöörien ja teknikkojen sekä toisaalta niiden porvarillisten tuholaisainesten välillä, joita vielä löytyy laitoksissamme ja jotka yrittävät tuhota sosialistisen rakennustyömme.

Kuitenkin kysymyksen ratkaisee vain omintakeisen, proletaarisen intelligenssin valmentaminen, työväenluokan oman tuotannollis-teknillisen intelligenssin luominen. Työväenluokalla on jo olemassa oma, proletaarinen intelligenssinsä. Sen rivit laajenevat ja lujittuvat vuosi vuodelta.

Tehtävänämme on tarkistaa työssä kasvavat kaaderit, valita ja johtaa eteenpäin parhaita insinöörejä, jotka jatkuvasti omaksuvat yhä suuremman pätevyyden tuotantotekniikan tuntemuksessa, jotka kasaavat organisatoorisia ja hallinnollisia kokemuksia. Tehtävämme on turvata ei ainoastaan omien insinöörien ja teknikkojen valmentaminen, mutta — erikoisestikin juuri — kohottaa työläisten joukkomittaista ammattitaitoisuutta, opettaa uusia työläisiä käyttämään uusia koneita ja työkalustoa. Ilman päättävää, nopeata ja joukkomittaista työläisten ammattitaitoisuuden kohottamista me emme kykene omaksumaan uutta tekniikkaa. Tässä juuri onkin nykyään kysymyksen ydinajatus.

Johdon parantaminen, uudella tavalla työskenteleminen merkitsee samalla myöskin itsekannattavaisuuden toteuttamista. Itsekannattavaisuus on mitä tärkeimpänä hallinnollisena vipusimena, sosialistisen kasaantumisen tärkeimpänä vauhtipyöränä. Ja siitä huolimatta vuoden 1933 ensimmäisellä neljänneksellä useilla teollisuusaloilla tilanne tuotteiden tuotantokustannuksiin nähden huononi huomattavasti.

Koko joukko konerakennusteollisuuden tehtaista saavutti huomattavia tuloksia tuotteidensa tuotantokustannusten alentamisessa, tuotantosuunnitelmien täyttämisen pohjalla. Esim. Rostovin maatalouskonetehdas helmikuussa v. 1933 alensi tuotteittensa tuotantokustannuksia 20,2 %:lla vuoden 1932 keskihintoihin verrattuna. Samoin universaalisen freeser-koneen N:o 682 tuotantokustannukset tehtaalle itselleen supistuivat samalla ajalla 48 %:lla. Kuulalaakerin N:o 02 tuotantokustannukset tehtaalle itselleen supistuivat 39 %:lla. Näiden eturivin tehtaiden kokemusten pohjalla on koko teollisuutemme opittava alentamaan tuotantokustannuksia, muistaen, että teollisuustuotantomme tuotantokustannusten alentaminen vaikkapa vain 1 %:lla antaa säästöä yli 300 milj. ruplaa.

Huonoimmin kaikista on tilanne tuotantokustannuksiin nähden kivihiiliteollisuudessa ja mustan metallurgian alalla. Näillä teollisuusaloilla tuotantokustannukset kuluvan vuoden ensimmäisellä neljänneksellä ylit-

tivät suunnitelmaosoittimensa ja useissa laitoksissa vielä kohosivatkin vuoden 1932 keskitasoon verrattuna. Samaten kevyessä teollisuudessa tehtaiden omat tuotantokustannukset tammi- helmikuussa v. 1933 kohosivat huomattavasti vuoden 1932 keskitasoon verrattuna. Tämä häpeällinen tilanne tuotantokustannusten alalla riippuu ensitilassa juuri epätyydyttävästä töiden järjestelystä. Vielä tähän saakka on useilla teollisuusaloilla liikatyövoimaa ei ainoastaan tuotantosuunnitelmien tosiasialliseen täyttämiseen, mutta työvoimasuunnitelmiinkin nähden. Tämän yhteydessä on myöskin ylitetty palkkafondeja, mikä painaa raskaasti tuotteiden tuotantokustannuksia. Esim. kivihiiliteollisuudessa suunnitelma toimitsijain, insinööri-teknillisten työntekijäin ja alemman palveluskunnan palkkoihin nähden helmikuussa v. 1933 ylitettiin 6,4 %:lla ja samanaikaisesti tätä henkilökuntaa varten edellytetty palkkarahasto ylitettiin 7,6 %:lla. «Stalinugolin», jonka erittäin epätyydyttävä työskentely on osoitettu NKP(b):n KK:n ja kansankomissaarien neuvoston päätöksessä, palkkarahaston ylittäminen henkilökuntaan nähden käsitti 17,5 % yli suunnitelmaosoittimien.

On päättävästi voimistettava huomiota taloudellisiin ja finanssiosoittimiin. Käytäntö osoitti vuoden 1932 tilitaseita tarkistettaessa, että tähän nähden ei kaikki ole kunnossa. Useinkin laitosten käyttövaroja kulutetaan väärin perustaviin rakennustöihin, laitosten keskinäisiä tilejä ei aikanaan tarkasteta eikä likvidoida eri laitosten ja kokonaisten tuotantoalojen välisiä velkoja. Nämä byrokraattimaiset epäkohdat, joita on vielä havaittavissa tuotantolaitoksissamme ja huolimaton suhde finanssikuriin koskee usein työläisiä palkkojen maksun pitkistymisen muodossa. Tätä pahetta vastaan puolue taistelee armottomasti. On aikanaan maksettava palkat työläisille ja palveluskunnalle ja lujitettava tiukkaa finanssikuria. Se on kaikkien talousmiesten taistelutehtävänä.

Puolue ja hallitus vaativat tiukkaa finanssikuria. Huono on se talousmies, joka ei pidä tiukkaa tiliä neuvostoruplista. Holtiton suhde sosialistiseen itsekannattavaisuuteen on todisteena pikkuporvarillisesta rappeutuneisuudesta, yritteenä luikerrella proletaarisen valtiomme valvontapiiristä sosialististen suunnitelmiemme täyttämiseen ja varakasaantumisiin nähden. Häpeälliseksi ilmiöksi on katsottava eri teollisuuslaitosten ja trustien keskinäiset velat toinen toisilleen. Nämä keskinäiset velat on pikaisesta likvidoitava. Enemmän operatatiivista johtoa kansankomissariaattien finanssielinten taholta, enemmän valvontaa — todellista, joustavaa valvontaa, vaan ei byrokraattimaista holhousta pankkien taholta finanssikurin tilaan, maksuvelvollisuuksiensa ja tuotantofinanssisuunnittelmiensa täyttämiseen nähden. Talousmiesten on muistettava, että he itse kantavat täyden edesvastuun velkojen aikanaan perimisestä, oman laitoksensa velkojen aikanaan suorittamisesta, varaluovutusten käyttämisestä omiin tarkoituksiinsa. Näiden vaatimusten rikkominen on rikos proletaarisen valtiomme etuja vastaan. Huolimaton suhde finanssiasioihin ja neuvostorahoihin on eräs opportunismin huonoimpia ilmenismuotoja ja valtion varojen kavaltamisen suosimista.

Taistelussa vuoden 1933 suunnitelman täyttämiseksi on p ä ä t t ä v ä s t i p a r a n n e t t a v a p u o l u e t y ö t ä. Puolueen KK:n päätöksellä on otettu käytäntöön puolueorganisaattorien verkosto kaivoksissa. Puoluejohdon parantaminen ja kommunistien oikein sijoittaminen tuotantolaitoksissa on mitä tärkeimpänä tehtävänämme taistelussa kansantaloussuunnitelmamme täyttämiseksi. Kokemukset, jotka on saatu politosastojen perustamisessa neuvostotiloille ja kone-traktoriasemille, puoluejohdon lähentäminen maatalouden käy-

tännöllisiin kysymyksiin neuvostotiloilla ja kone-traktoriasemilla — ovat loistavasti osoittaneet hyödyllisyytensä. Vuoden 1933 ensineljänneksen tulokset jo osoittavat, että puolueen uudet toimenpiteet poliittisen johdon lujittamiseksi maataloudessa ovat jo turvanneet parannuksen kevätkylvöjen kulussa vuosiin 1931 ja 1932 verrattuna. Tämä on tosin vasta alkua, mutta se jo osoittaa ne äärettömän suuret mahdollisuudet, joita meillä on vuoden 1933 kansantaloussuunnitelmamme täyttämisessä.

Keskiötehtävänä tulee olla mitä tinkimättömin ja ankarin taistelu opportunistisia lörpöttelyjä vastaan muka «sosialististen suunnitelmiemme epärealisuudesta». Tällä puoluevastaisella lörpöttelyllä eräät talousmiehet yrittävät salata oman toimettomuutensa ja saamattomuutensa taistelussa suunnitelmien täyttämisen puolesta, yrittävät salata virastobyrokratiansa.

Luokkataistelu pukeutuu mitä erilaisimpiin muotoihin, joilla kapitalististen tuholaisainesten jätteet yrittävät vastustaa sosialistista hyökkäystämme. Kaikki valtiovastaiset pyrkimykset, «oman» laitoksensa etujen asettaminen vastapainoksi koko proletaarisen valtiomme eduille (kuten tapahtuu esim. silloin, kun rikotaan itsekannattavaisuutta käytännössä ja hintapolitiikkamme rikkomisessa) — on eräs opportunismin pahimpia ilmenesmismuotoja. On lopullisesti nujerrettava luokkavihollinen ja sen kätyrit, paljastettava opportunistiset häntyrit ja puhdistettava puolueen rivit niistä, — kas tällainen on tehtävämme. Tällä säälimättömän taistelun tiellä luokkavieraita aineksia ja kaikenkarvaisia opportunisteja vastaan, taistelussa oikeistosyrjäsuuntaa — tuota nykyvaiheen päävaaraa — vastaan, mobilisoiden proletariaatin monimiljoonaisten joukkojen aktiiviseen taisteluun suunnitelmatehtävien täyttämisen puolesta, puolue tulee täyttämään toisen viisivuotiskauden ensimäisen vuoden kansantaloussuunnitelman. Neuvostomaamme sankarillinen työväenluokka täyttää varmasti sosialistisen suunnitelmansa.

(Bolshevikin mukaan)

J. DORNE

Vallankumouksen kehitys Espanjassa ja anarkosyndikalismia vastaan käytävän taistelun tehtävät

I. ESPANJAN KOMMUNISTINEN PUOLUE JA TAISTELU TYÖVÄENLUOKAN ENEMMISTÖSTÄ

ESPANJAN vallankumouksen kehitys kahden kuluneen vuodan aikana on antanut maailmalle selvän esimerkin taistelevien työläis- ja talonpoikaisjoukkojen taistelulujuudesta ja sankaruudesta. Huhtik. 14 p:nä v. 1931 tapahtuneen itsevaltiouden kukistumisen johdosta aiheutuneen «keväisen riemun» kausi meni ohi hyvin nopeasti. Jo toukok. 10 p:nä v. 1931 (luostarien polttamiset) alkaa vallankumouksellinen joukkonousu.

Kahden kuluneen vuoden aikana Espanjan proletariaatti, on vallannut erään ensimmäisistä paikoista maailmassa luokkataisteluissa porvaristoa vastaan. On vaikea löytää jotakin sellaista lakkoenergiaa, jollaisen espanjalaiset työläiset ovat kehittäneet. Lakkolaisten luku nousee miljooniin.

Taloudelliset lakot ovat olleet hyvin läheisesti sidotut poliittisiin lakkoihin. Niin edelliset kuin jälkimmäisetkin ovat hyvin helposti johtaneet työläisten aseellisiin yhteentörmäyksiin poliisia vastaan ja useasti kasvaneet melkein kapinaksi. Riistetty talonpoikaisto on lähtenyt liikkeelle hitaammin kuin proletariaatti, mutta on se kuitenkin liikehtinyt perusteellisesti ja antanut useita esimerkkejä oikeasta tappelusta hallituksen aseellisia voimia vastaan. Porvarillisen tasavallan olemassaolon toisen vuoden päättyessä on agraarivallankumous saanut erikoisen laajuuden. Porvarillisen lehdistön tietojen mukaan lasketaan vuoden 1933 tammi- ja helmikuun aikana olleen 170 tilanherrojen maiden valtaustapausta.

«Tasavaltalais-sosialistista» kokoomushallitusta ei ole vaivannut mikään «hempeämielisyys» suhteessa taisteleviin joukkoihin. Se on julistanut aivan avoimesti ei kertaavansa «Kerenskin virheitä». Demagogisten «reformiensa» ohella se on laajasti kehittänyt sortopolitiikkaa. Porvarillisten demokraattien terrori Espanjassa ei suurestikaan eroa fasistiterrorista. Viimeiset paljastukset poliisivainoista Kasas-Vehas'in kylässä ovat tuoneet päivänvaloon kauhean kuvan. Kiinnisaadut työläiset tapettiin yksinkertaisesti paikanpäällä, asettamatta lainkaan kysymystä «syyllisyydestä». Näistä paljastuksista oli seurauksena, että hallituksen oli pakko panna vankilaan suojelusosaston päällikkö.

Demagogiasta ja terrorista huolimatta on vallankumouksellinen nousu kuitenkin kasvanut ja edelleenkin kasvaa. Tämä vallankumouksellisen nousun kasvu ei ole ollut kuitenkaan, luonnollisesti, tasaista. Siinä on ollut omalaatuisiaan jyrkästi tapahtuvan voimistumisen ja väliaikaisen heikentymisen kausia.

Trotskilaiset ja muut heidän kaltaisensa luopiot ovat käyttäneet hyväkseen vallankumouksellisen aallon väliaikaisen heikentymisen momentteja, vaakkuakseen «vallankumouksen häviöstä». Todellisuus on kuitenkin hyvin pian paljastanut nämä pahanilkiset häviöntoivojat. Jokaisen väliaikaisen suhteellisen «rauhallisuuden» jälkeen on seurannut uusi taistelun räjähdys. Ja seurauksena on, että kahden viimeisen, erittäin tapausrikkaan vuoden läpi kulkee punaisena lankana yksi perustosiasia: *vastoin kaikkia hallituksen pyrkimyksiä työläisten ja riistettyjen talonpoikaisjoukkojen vallankumous Espanjassa ei ole päättynyt, vallankumouksellinen nousu edelleenkin kasvaa, kulkien mitä erilaisimpien muotojen kautta ja nojaten yhä päättävämmin suoranaiseen taisteluun vallasta.*

Tähän Espanjan vallankumouksen tilan luo[illegible] [illegible]an myönteiseen perusseikkaan sitoutuu toinen yhtä perustava eikä missään tapauksessa vähempimerkityksellinen, mutta ikävä kyllä *kielteinen* tosiseikka. Vallankumouksellisen nousun myrskyisä kasvu Espanjassa on kulkenut ja pääasiassa vielä edelleenkin kulkee ilman välttämätöntä järjestäytyneisyyttä ja johtoa. Espanjan kommunistinen puolue, ainoa puolue, joka kykenee asettumaan vallankumouksen johtoon ja viemään sen voittoon, jää jälkeen joukkoliikkeen suunnattomasta kasvusta eikä voi antaa sille vielä järjestettyä muotoa ja johtaa sitä vastaavaan uomaan.

Espanjan kommunistinen puolue epäilemättä on saavuttanut työssään erittäin suuria ja huomattavia tuloksia. Kahden vuoden aikana on se muuttunut pienestä puolittain propagandajärjestöstä lujaksi, kaksikymmentuhantiseksi joukkopuolueeksi, jonka vaikutuksen alla on kaksi-kolmesataatuhatta ammatillisesti järjestynyttä työläistä. Espanjan kommunistinen puolue on johtanut monia työläisten ja talonpoikain taisteluja, joista muutamat, kuten esim. «verinen viikko» Sevillassa heinäk. 20—25 pnä v. 1931 säilyvät ainaisesti verrat-

toman sankaruuden ja taistelevien joukkojen johtamisen näytteinä. Tästä huolimatta kommunistisen puolueen mukana kulkee toistaiseksi kuitenkin vain työväenluokan vähemmistö. Luopioiden Adamen-Bullehosin-Trilin lahkolaisjohto saboteerasi Kominternin linjaa vastaan ja noudatti vallankumouksen kaikissa peruskysymyksissä omaa opportunistista linjaansa, joka ehkäisi joukkojen bolshevismin puolelle valtaamista. Espanjan kommunistinen puolue ja sen vaikutus kuitenkin kasvoi Adame-Bullehosin lahkolais-ryhmän vaikutuksesta huolimatta, sillä vallankumouksellisen nousun voima ja joukkojen alkuvoimainen pyrkimys Leninin lipun alle oli niin voimakas. Tämä puolueen ja sen vaikutuksen kasvu olisi voinut olla kymmenen kertaa suurempi, jos Kominternin linjaa olisi toteutettu oikein ja riittävällä energialla.

Oli miten tahansa, niin kuitenkin on epäilemätön tosiasia, että proletariaatin keskuudessa olevien porvariston agenttien (joihin sosialidemokratian rinnalla kuuluu Espanjassa myöskin anarko-syndikalismi) on onnistunut tähän saakka viedä mukaansa työväenluokan enemmistö. Sosialifasistit ja anarko-syndikalistit jonkinverran liioittelevat väitteessään, että heidän johtamissaan ammatillisissa järjestöissä — työtätekevien yleisessä liitossa ja kansallisessa työn Liitossa — on yli kaksimiljoonaa jäsentä. Eittämätöntä kuitenkin on, että molemmat järjestöt johtavat laajoja teollisuustyöläisten ja batrakkijoukkoja. Työtätekevien yleiseen liittoon kaiken todennäköisyyden mukaan kuuluu 700—750 tuhatta ja kansalliseen työn liittoon 500—600 tuh. jäsentä.

Tehtäköönpä näihin välttämättömyyden pakosta likipitäisiin numeroihin minkälaisia korjauksia tahansa, on poliittinen perusjohtopäätös kuitenkin selvä. Espanjan kommunistisen puolueen täytyy jännittää kaikki voimansa likvidoidakseen jälellejääneisyytensä, saavuttaaksensa ratkaisevia tuloksia taistelussa työväenluokan ja riistetyn talonpoikaiston enemmistön valtaamiseksi.

Sosialifasistit menevät porvarilliseen hallitukseen ja kannattavat sitä suoraan ja avoimesti. He jarruttavat kaikella tavoin vallankumouksellisen joukkotaistelun kehitystä. Ja jos joukkojen painostus yksityisissä tapauksissa pakoittaakin heidät asettumaan joidenkin lakkojen johtoon, niin tekevät he tämän vain neutralisoidakseen taitavalla manööverillä liikkeen voiman ja tehdäkseen siitä lopun. Ulkonaisesti anarko-syndikalistit asettuvat hallitusvastaiseen asenteeseen (erikoisesti niinsanotut «puhtaat» anarkistit). He johtavat monia joukkoliikkeitä, mutta vievät proletariaatin taisteluun aseettomana ja järjestymättömänä, tarkoituksettomasti kuluttaen sen voimia, väsyttäen ja kyllästyttäen sitä ja sitä varmemmin taaten porvaristolle voiton.

Sosialifasistien ja anarko-syndikalistien vaikutuksen säilyminen merkitsee kuollettavaa vaaraa Espanjan vallankumoukselle. Vallankumouksellisen joukkoliikkeen sankarillinen nousu ei voi johtaa proletariaattia ja riistettyä talonpoikaistoa voittoon, ellei tätä nousua tule johtamaan ja järjestämään Espanjan kommunistinen puolue.

Näinollen on Espanjan kommunistiselle puolueelle kaikkein aktuaalisimpana poliittisena kysymyksenä kysymys siitä, kuinka on taisteltava joukoista, kuinka taisteltava työväenluokan (ja riistetyn talonpoikaiston) enemmistöstä, ymmärtäen «enemmistön» luonnollisesti vallankumouksellisessa, leniniläisessä eikä parlamenttaarisessa mielessä. Sen lisäksi, että tämä kysymys on tärkeä, on se myöskin kiireellinen, kaksinkerroin kii-

reellinen. Jo kaksi vuotta on jatkunut sosisialifasismin ja anarkosyndikalismin pettämien ja vain vähemmistöltään kommunismin ohjaamain Espanjan työläisten ja riistettyjen talonpoikain vallankumouksellisen nousun kasvu.

Espanjan kommunistinen puolue ei saa aliarvioida papillis-monarkistisen taantumuksen voimistumista ja espanjalaisen fasismin näyttämölle ilmaantumista. Yhä suuremmassa määrin paljastuu joukoille huhtikuun tasavallan luonne. Joukot alkavat erota porvarillisista tasavaltalaisista, sosiali-fasisteista ja anarko-syndikalisteista. Toistaiseksi näistä uusia teitä etsivistä työläisistä tulee meidän luoksemme kuitenkin vain vähemmistö. Tällainen asiaintila saattaa muodostua edulliseksi fasistisille demagogeille ja pappis-monarkisteille, ellei kommunistinen puolue astu ratkaisevia askeleita (ja riittävän nopeasti) vetääkseen puolelleen työväenluokan ja riistetyn talonpoikaiston perusjoukkoja.

Tällä kertaa pysähdymme erikoisesti kysymykseen taistelusta anarkosyndikalismin vaikutuksen alaisina olevien joukkojen valtaamisesta. Tämä ei tietystikään merkitse, että taistelu sosialifasismia vastaan olisi vähemmän tärkeä, mutta anarko-syndikalismista tulee kuitenkin puhua erikseen sen vuoksi, että tämä kysymys on erikoisen vaikea ja muokkaamaton ja kommunistinen puolue on erikoisen huonosti onnistunut työssä anarko-syndikalististen järjestöjen keskuudessa. Tämän lisäksi tammikuun 8—9 p:n tapahtumat v. 1933, jotka muodostavat tärkeän merkkipaalun Espanjan vallankumouksen kehityksessä sitoutuvat mitä lähemmin anarkismin toimintaan, sen «vallankumouksen tekemisen» metoodeihin.

Anarkistisen «vallankumouksen tekemisen» paljastaminen jää edelleenkin tehtäväksi, jota Espanjan kompuolue ei ole täyttänyt.

2. V. 1933 TAMMIKUUN TAPAHTUMAT JA ANARKISTIEN OSUUS

Vallankumouksellisessa nousussa Espanjassa on tähän mennessä ollut useampia luokkataistelun erikoisen ja kärkevän kärjistymisen momentteja. Tällainen oli esimerkiksi v. 1932 tammi-helmikuun aikajakso. Talonpoikien yhteenotto santarmien kanssa Kastilblankossa ja työläisten rauhallisen mielenosoituksen ampuminen Arnedossa kuohutti koko maata. Tammi- ja helmikuun aikana Espanjassa vyöryneeseen polittisten joukkolakkojen aaltoon osallistui noin 2½ milj. henkeä. Kataloniassa Lobregatin jokialueella, lakko muuttui kapinaksi. Pienessä Manresa-Figolsin piirissä ottivat anarkistien johtamat työläiset asiallisesti vallan omiin käsiinsä. Ja tämän esimerkin pohjalla paljastuikin havainnollisesti, mikä on anarkismin todellinen sisältö.

Ymmälle joutunut anarkistinen johto ei tiennyt mitä tehdä. Kasarmeihin sulkeutuneet santarmit jätettiin rauhaan siihen ajatukseen nojaten, että he tulevat kyllä «järkiinsä» ja «vakuuttautuvat kansan oikeudenmukaisuudesta». Julistettiin «valtioton kommunismi» (kommunismo libertario), mutta ei tehty mitään todellisen iskun antamiseksi porvarillis-tilanherraisen valtion elimille. Barcelonassa oleva anarkistien keskusjohto ei antanut kapinalle todellista apua ja ajallaan, joten kapina kukistettiin.

Tämä tapahtui tammik. 19—22 p:nä. Tammik. 25 p:nä alkoi kommunistien valmistama poliittinen yleislakko protestiksi hallituksen toimeenpanemia vainoja vastaan. Anarkistinen johto vastusti kaikella tavoin tätä lakkoa ja pyrki hajoittamaan sen, mennen niin pitkälle, että suoraan ilmoittivat poliisille, ettei heillä anarkisteilla ole mitään yhteistä kommu-

nistien valmistaman lak r. kanssa (San-Sebastian).

Näinollen tuli havainnollisesti osoitetuksi, että anarkistien «ultravallankumouksellisuus» on vain naamio objektiivisesti vas avallankumouksellisille teoille.

Marras-joulukuussa v. 1932 oli joukko suuria ja vakavia lakkoliikkeitä. Erikoinen merkitys niistä oli Asturian vuorityöläisten yleislakolla, johon osallistui noin 30 tuh. työläistä, yleislakolla Salamankessa, johon kaupungin ohella osallistui noin 200 kylää. Samaan aikaan alkoi voimakas rautatietyöläisten yleislakon valmistaminen. T i l a n h e r r a i n m a i d e n v a l t a u k s e t maaseudulla tulivat yhä monilukuisemmiksi. V. 1933 joutuu Espanja uudelleen yhä suuremmassa määrin voimistuvan vallankumouksellisen nousun ilmapiirin niin kaupungissa kuin maaseudullakin.

Tässä tilanteessa tapahtui tammikuun 8—9 p:n tapaukset Barcelonassa ja Madridissa.

Barcelonassa tammik. 8 p:nä joukko pommeilla ja revolvereillä aseistettuja miehiä hyökkäsi Sanct-Augustin kasarmia vastaan, haavoitti vartian ja ampui rakennusta. Samanaikaisesti oli aseellisia yhteenottoja eri osissa kaupunkia. Poliisi pidätti eri paikoissa joitakin autoja, joiden matkustajilla oli pommeja ja ampuma-aseita. Joissakin tapauksissa tekivät pidätetyt vastarintaa, «Oikeuden» palatsiin heitettiin pommi. Kaksi pommia pääpoliisihallintoon. Asemarakennusta ammuttiin. Joillakin kaduilla ammuttiin poliisia. Erikoisen voimakkaasti ammuttiin hotellipalvelijain ammattiliiton talon balkongilta. Poliisi piiritti tämän talon ja valtasi sen taistelun jälkeen.

Samanlaisia tapauksia oli tammik. 9 p:nä Madridissa. Täällä hyökättiin Maria Kristiinan, Montanjan, ja Kuatro Ventos'in kasarmeja vastaan. Viimemainitun kasarmin luona sai ammunta erikoisen kiihkeän luonteen. Ammuttiin useampia satoja laukauksia. Sotilaat ja santarmit löivät hyökkäyksen takaisin.

Näiden aseellisten esiintymisten täydellinen järjettömyys on selvä ilman erikoista todistelua. Ne oli toimeenpantu ilman yhteyttä joukkoliikkeen kanssa, ilman joukkojen kannatusta. Ne oli suunnattu pääasiassa kasarmeja, sotilaita vastaan, ilman yritystä nostattaa sotilaita upseereitaan vastaan (vaikkapa vain osittainkin).

Tällaisilla esiinymisillä ei voi olla myönteistä vallankumouksellista merkitystä. Päinvastoin, niillä on objektiivisesti provokatoorinen luonne, ne työntävät kiilan sotilaiden ja vallankumouksen väliin ja auttavat hallitusta voimistamaan vainoja.

Tällainen provokatio oli Espanjan hallitukselle erikoisen edullinen rautatietyöläisten lakon uhatessa. Eikä ollut mikään sattuma, että ensimmäisinä monilukuisten vangittujen työläisten joukosta olivat ne, jotka esiintyivät lakon järjestäjinä. Toisaalta ei ollut sattuma myöskään se, että hallituksen lehdistö aloitti yhteiskunnallisen mielipiteen valmistamisen mahdolliseen esiintymiseen jo kaksi viikkoa ennen tapahtumia. «Paljastettiin» salainen pommitehdas. Laajasti puhuttiin tämän tehtaan «vahingollisesta toiminnasta», joka muka täytti koko maan pommeilla. Ja kaikesta jo ennakolta suoritettujen toimenpiteiden kulusta näkyy, että poliisi oli tavattoman hyvin tietoinen siitä, mitä ja missä tapahtuu.

On selvää ettei kysymys ole yksinkertaisesta, tavallisesta poliisiprovokatiosta. Tapausten laajuus oli niin suuri, ettei niitä voida selittää vain yksistään palkattujen agenttien työksi.

Aseellisten esiintymisten järjestäjänä Barcelonassa ja Madridissa oli IAF (Iberin anarkistien federatio). Helmik. 10 p:nä julkaistussa manifestissa itse IAF:n johto tämän avoimesti tunnusti. Näiden esiintymisien yhteydessä anarkistit pitivät silmällä omia näkökantojaan. He yrittivät «tehdä vallankumouksen». Liikkeiden

luonne Katalonissa, Valenciassa ja Andalusiassa, jotka seurasivat tammik. 8—9 p:n tapahtumia ja joita myöskin johti IAF, ei jätä tässä suhteessa minkäänlaista epäilemisen sijaa.

Liikkeellä Leridassa on vielä jossain määrin tuntematon luonne. Samoin kuin Barcelonassakin, täällä pieni aseistettujen miesten joukko tappaa vartian ja työntyy kasarmiin. Laukausten vaihdon jälkeen hyökkääjät piiloutuvat. Ripoletin asuma-alueella (Katalonia) on kuva kuitenkin selvempi. Anarkistiset ainekset julistavat «valtiottoman kommunismin» ja kohottavat musta-punaisen lipun.

Valenciassa on kuva vieläkin selvempi. Täällä menevät liikkeeseen mukaan joukot. Alkaa yleislakko. Anarkistit julkaisevat manifestin, jossa julistavat sosialistisen vallankumouksen alkaneeksi. Pedralvan ja Bugaran kylissä julistetaan «valtioton kommunismi» ja tapahtuu yhteenottoja santarmeja vastaan. Liikettä esiintyy myöskin Andalusiassa. Ei kaukana Sevillasta, Rinkonadin kylässä, julistetaan samainen «valtioton kommunismi». Samanlaisia tapauksia muutamissa muissa paikoissa.

Tämä samanaikaisten liikkeiden ketju osoittaa, että IAF oli vakavasti yrittänyt «tehdä vallankumouksen» anarkistisesti. Kansallisen työn liiton «CNT» madridilainen äänenkannattaja julkaisi tammik. 10 p:nä julistuksen nimellä «P r o l e t a a r i n e n v a l l a n k u m o u s».

Tässä julistuksessa sanotaan «Eteenpäin, työläiset, orjuuden aikakausi on päättynyt. Kaupunki ja maaseutu ovat lähteneet avoimeen taisteluun, yhteisen vapausaatteen yhdistäminä. Me tahdomme voittaa viholliset! Voiton hetki on lähellä!»

Tammikuun tapahtumilla on erikoinen merkitys sen vuoksi, että ne paljastavat käytännössä havainnollisesti anarkistien valheellisen vallankumouksellisuuden, osoittaen kuinka he «tekevät vallankumouksen».

Rinkonadissa julistettiin, että vallankumous on voittanut kaikkialla Espanjassa. Liikkeen johtajat joutuivat heti vastakkain kysymyksen kanssa, mitenkä suhtautua paikalliseen valtaan ja porvarillisiin aineksiin. Panna heidät vankilaan? Mutta siinä tapauksessa — jatkamme tapahtumapaikalla mukanaolleen kirjeenvaihtajan sanoilla —

"muuttuisi valtioton kommunismi valtiolliseksi kommunismiksi ja syntyisi vihattu proletariaatin diktatuuri. Mitä tehdä? Joku vihjasi: emmekö me puolusta vapaata kommunismia? Siis vapauttakaamme heidät. Ja yleisen riemun vallitessa heidät vapautettiin ja annettiin vapaasti mennä... ilmoittaakseen Sevillan poliisille tapahtuneesta".

Kun porvarillinen lehdistö selittää tapahtumia tällätavoin, alleviivaa se vieläkin voimakkaammin anarkistisen toiminnan todellista ajatusta.

Ylempänä kuvatuista anarkistien esiintymisistä ovat tärkeimpiä kuitenkin heidän esiintymisensä Barcelonassa ja Madridissa. Anarkistit osoittivat havainnollisesti, mitenkä he katsovat välttämättömäksi antaa ratkaisevan iskun porvaristolle sen peruskeskuksissa. Manifestissaan helmik. 10 p:nä IAF avoimesti tunnustaa, ettei se pitänyt tarpeellisena kutsua joukkoja osallistumaan esiintymisiin. Anarkistit palvovat «rohkeiden» miesten odottamatta suorittaman iskun aatetta ihmeitätekevänä vallankumouksen reseptinä.

Todellisuudessa tämä «odottamaton isku» Madridissa ja Barcelonassa näytteli kuitenkin provokatoorista osaa. Se auttoi porvaristoa väliaikaisesti selviytymään rautatietyöläisten lakon vaaralta ja asetti työläisten järjestöt iskujen alaisiksi epäedullisissa ehdoissa. Vastoin tarkoituksiaan näyttelivät anarkistit hallituksen provokation auttajien osaa. Ja mitä rehellisempi subjektiivisesti on anarkistien into, sitä murhaavampi on heille historian tuomio.

Engels kirjoitti aikoinaan v. 1873 Espanjan vallankumouksen kokemuksista: «Sanalla sanoen, bakunistit an-

toivat Espanjassa meille verrattoman esimerkin siitä, mitenkä ei pidä vallankumousta tehdä». Nämä sanat voi täydellisesti toistaa myöskin tällä hetkellä, ottaen tämän ohella huomioon, että anarkistien rikos v. 1933 on monta kertaa raskaampi kuin kuusikymmentä vuotta sitten.

Puhuttaessa v. 1933 tammikuun tapahtumista ja niiden opetuksista ei luonnollisesti saa sekoittaa anarkistista aseellista esiintymistä hyvään joukkoliikkeeseen, joka kehittyi koko maassa. Suhteessa kasvavaan vallankumoukselliseen nousuun on anarkistinen aseellinen esiintyminen Barcelonassa ja Madridissa vieras ja vihamielinen ilmiö. Sielläkin, missä anarkististen lippujen alla esiintyi enemmän tai vähemmän suuria joukkoja, on ihailua ansaitseva joukkojen liike eroitettava anarkistisesta johdosta, joka tuomitsi sen häviöön. **Leniniläisen lipun alla taisteleva proletariaatti tukee kaikkia vallankumouksellisia joukkoliikkeitä hallitsevia riistäjäluokkia vastaan, mutta paljastaa tämän joukkoliikkeen kaikenlaisen valhevallankumouksellisen johdon. Kommunistinen puolue puolustaa vainottuja anarkisteja hallitusta vastaan, mutta paljastaa anarkismin työväenluokan edessä.**

3. KOMPUOLUE JA ANARKISMI TAMMIKUUN 8—9 pv. TAPAHTUMIEN JÄLKEEN

Espanjan kommunistisen puolueen täytyi auttaa proletariaattia ottamaan vastaavan opetuksen tammikuun 8—9 p:n tapahtumista. Tässä suhteessa se on tehnyt paljon. Puoluelehdistö alkoi paljastaa valmisteilla olevaa provokatiota jo ennen tammikuun 8 päivää, heti kun hallitus oli ilmoittanut «löydetystä» pommitehtaasta. Tämä on kompuolueen ansio. Epäilemättä sen ansioksi kuuluu myöskin se, että se tammikuun 8—9 p:n jälkeen otti linjan yhteisrintaman lujittamiseksi anarkististen työläisten kanssa ja heidän johtonsa paljastamiseksi.

Mutta tämän yleensä oikean linjan toteuttamisessa ei täydellisesti onnistuttu. Kommunistien kehittämässä kamppailussa ilmeni muutamia vakavia virheitä ja heikkouksia.

Tammik. 9 p:nä vahvistaa Mundo obrero, että muka «tärkeintä osuutta näiden provokatioiden järjestämisessä näyttelevät monarkistit hallituksen suhtautuessa suosiollisesti asiaan ja tuntiessa heidän kaikki edesottamisensa». Tämä on väärä kysymyksen asettelu. Luonnollisesti on pidettävä silmällä monarkistien ja oikeistotasavaltalaisten juonia, iskien joskus heihin hyvinkin voimakkaasti (niin lehdistössä kuin myöskin käytännössä). Tässä tapauksessa kuitenkin piti alleviivata, että provokation tärkeimpänä järjestäjänä ja siihen syyllisenä oli itse hallitus. Kaikkein eniten juuri hallitus oli kiinnostettu rautatietyöläisten liikkeen kukistamisesta. Hallituspiireistä lähtee myöskin juuri se selitys, että tammikuun 8—9 päivän liikettä rahastivat monarkistit. Hyvin todennäköistä on, että monarkistit olivat pienemmässä tai suuremmassa määrin sekaantuneet tähän asiaan. Täysin todistettuja tosiseikkoja ei kuitenkaan tässä suhteessa ole. Tämän vuoksi ei olisi pitänyt sallia hallituksen missään muodossa heikentää edesvastuutaan provokatiosta.

Siirrymme kuitenkin tärkeimpään kysymykseen — kysymykseen kom. puolueen suhteesta anarkisteihin. Tässä oli esitetty kaksi toisiinsa sitoutuvaa perustunnusta: «Työläisanarkistit, ajakaa pois johtajanne — pelkurit ja petturit!», «Vaatikaa KTL:n kongressin koollekutsumista johtajien tuomitsemiseksi!» Niin ly-

hyessa muodossaan kuin myöskin siinä laajemmassa muodossa, mikä niille annettiin kommenteeraavissa kirjoituksissa, ovat molemmat tunnukset vääriä.

Niissä oloissa, kun työmme kansallisessa työn liitossa, oli heikkoa, oli ulkoapäin annettu tunnus ylimääräisen kongressin koollekutsumisesta järjetön. Kun voimakasta kommunistista oppositiota ei ollut, olisi kansallisen työn liiton kongressi voinut johtaa vain vissiin yhden tai toisen anarko-syndikalistisen ryhmän vakaantumiseen ja lujittumiseen. Tämän tunnuksen virheellisyys tulee esiin erikoisen selvästi julistuksessa ammatillisesta yhtenäisyydestä, jossa anarkistisia ammattiliittoja kehoitetaan odottamaan yleistä kongressia, jotta tämän kautta päästäisiin kansallisen työn liiton kokonaisuudessaan (en bloque) yhtymiseen ammatilliseen yhtenäisyysliikkeeseen.

Tällaisella orientoitumisella asiallisesti jarrutetaan yksityisten anarkististen ammattiliittojen yhtymistä yhtenäisyysliikkeeseen jo tällä hetkellä ja lähimmässä tulevaisuudessa.

Tärkein virheellisyys on kuitenkin asettamuksessa «johtajien — pelkureiden ja petturien» poisajamisesta. Tässä todennäköisesti on hyvä tarkoitus — vetää raja anarkististen työläisten ja heidän johtajiensa välille, liittyä edellisiin ja lyödä jälkimmäisiä. Tämä hyvä tarkoitus, jolla on perustana oikea orientoituminen yhteisrintamaan alhaaltapäin, saa kuitenkin sellaisia käytännöllisiä muoto ja, jotka muuttavat sen vastakohdakseen.

Johdettaessa kysymys IAF:n johtajain henkilökohtaisiin ominaisuuksiin (tässä on juuri eritoten heistä kysymys), asetutaan epäedulliseen asenteeseen suhteessa anarkistisiin työläisiin. Ei saa jättää huomioonottamatta, että henkilökohtaisesti omalla käytännöllisellä esiintymisellään IAF:n johtajat eroittautuvat sosialifasistien tai Pestanja-Peiro ryhmän johtajista. Itsepäiset lahkokuntalaiset, raivostuneet pikkuporvarit IA-F:stä osallistuvat vallankumouksen nousun tilanteessa taisteluun henkilökohtaisesti, osoittaen riittävää henkilökohtaista miehuutta ja uskollisuutta p e r i a a t t e i l l e e n. On järjetöntä todistella anarkistiselle työläiselle, että Duratti. Askosa, Oliver jne. — olisivat pelkureita, sillä nämä miehet ovat riittävästi antaneet esimerkkejä henkilökohtaisesta miehuudestaan, ovat monta kertaa istuneet vankilassa ja olleet karkoitettuina.

Asian ydin ei ole anarkististen johtajien riittämättömästä miehuudesta ja uskollisuudessa asialleen. Asian ydin on siinä, että itse anarkismin sisältö, sen ideologia ja taistelutaktiikka on sellainen, että se henkilökohtaisesta miehuudesta huolimatta objektiivisesti näyttelee vastavallankumouksellista osaa. Komm.puolueen tehtävä oli osoittaa anarkistisille työläisille, kuinka k a i k k e i n r e h e l l i s i m m ä t ja u s k o l l i s i m m a t heistä anarkismin vastavallankumouksellisen desorganisoivan luonteen vuoksi vahingoittavat vallankumousta, muuttuvat hallituksen provokation apureiksi. Komm.puolueen tehtävänä oli kutsua pois anarkismista kommunismiin, eikä ehdottaa anarkististen rivien puhdistamista pelkureista ja pettureista, s.o. asiallisesti vakaannuttaa anarkismia.

Esitetyn tunnuksen perusvirhettä erikoisesti alleviivaa se, että puoluelehdistö useammassa tapauksessa puhuu «muutamien» anarkististen johtajien pelkuruudesta ja petturuudesta. Näinollen pakostakin annetaan ymmärtää, että on hyviäkin anarkistisia johtajia, joihin todennäköisesti ei suunnata tuomiota ylimääräisessä kongressissa, ja voivat he edelleenkin johtaa työläisjoukkoja. Tällaisen kysymyksen asettelun virheellisyys on täysin selvä.

Kirjoitus «Ketä vastaan anarkistien johtajat taistelevat» («Mundo obrero» helmik. 17 p:nä 1933) johtaa virheen äärimmäiseen rajaansa. Kirjoittaja yrittää paljastaa komm.puolueen

ehdottomasta yhteisrintamasta kieltäytyneen anarkistisen johdon. Mutta katsokaa, kuinka hän sen tekee. Ensiksi, kirjoittaja syyttää «anarkismin muutamia johtajia» «itsetiedottomuudesta ja lahkolaisuudesta», todennäköisesti käsittäen muiden anarkististen johtajien olevan näistä virheistä vapaita. Aivan selvästi näkyy, että kirjoittaja puhuu ei vain «petturuudesta», mutta myöskin «itsetiedottomuudesta» yhden tai toisen ihmisen henkilökohtaisena ominaisuutena eikä vissin yhteiskunnallisen ideologian objektiivisena erikoisuutena. Tämän vuoksi hän päättävästi hylkää anarkistien itsepuolustusväitteen: «Me emme voi kulkea yhdessä kommunistien kanssa, sillä vakavat periaatteelliset erimielisyydet eroittavat meidät». Anarkistit haluavat peittää karkulaisuutensa, sanoo kirjoittaja, «vedoten ideologisluonteisiin erimielisyyksiin; he tahtovat peittää petoksen vedoten periaatteisiin ja vaatimuksiin — perustelematon todiste».

Kysymys piti asettaa toisin. Piti osoittaa, että anarkistien petturuus onkin juuri siinä, että he puolustavat vääriä porvarillisia ja pikkuporvarillisia periaatteita, jotka vievät proletariaatin häviöön. Tässä onkin kysymys juuri «periaatteista ja vaatimuksista» (vaikka se kuulostaakin ironiselta). Mutta kirjoittaja johti kaiken johtajien törkeään henkilökohtaiseen karkuruuteen ja vielä kaikenlisäksi vain «muutamien» johtajien.

Periaatteellisten erimielisyyksien ei luonnollisesti pidä estää kommunistien yhteistä toimintaa anarkististen ja sosialististen työläisten kanssa. Mutta tässä jätetään ottamatta huomioon, että yhteisen toiminnan tehtävä onkin juuri, antamalla isku luokkaviholliselle, osoittaa havainnollisesti kommunististen periaatteiden paremmuus anarkistisiin ja sosialifasistisiin verraten ja antaa samalla isku anarkistisille ja sosialifasistisille periaatteille ja vapauttaa työläiset niiden vaikutuksen alaisuudesta. On luonnollista, ettei kuuman taistelun hetkellä pidä järjestää akateemisia väittelyjä abstraktisista «vaatimuksista». Mutta vakavasti, ja toverillisesti on aina vakuutettava anarkistisille ja sosialistisille työläisille meidän olevan oikeassa, ja erikoisesti on näin tehtävä yhteisen toiminnan hetkellä.

Hyvin tärkeätä on se, että jotkut toverit karttavat anarkismin ja sosialifasismin periaatteellista kritiikkiä, peläten, ettei sillä suoriteta difeerentioitumista johtajien ja joukkojen välillä. Tämä on suuri erehdys. Isku anarkismia vastaan määrättynä yhteiskunnallisena virtauksena yleensä ei merkitse iskua anarkistisia työläisiä vastaan, vaan, päinvastoin, antaa välttämättömän avun heille vapautuakseen porvariston vankeudesta. Kysymys täytyy osata asettaa juuri näin.

Anarkististen johtajien petturuus on paljastettava, mutta juuri periaatteellisella pohjalla, osoittaen että tämä petturuus johtuu itse anarkistisen ideologian ja politiikan luonteesta. Silloin myös poistuu epäilys siitä, tuleeko puhua vain muutamista vaiko kaikista johtajista.

T a m m i k u u n 8—9 p:n t a p a h t u m i e n k o m m. p u o l u e e n e t e e n a s e t t a m a m i t ä s u u r i m e r k i t y k s e l l i s i n t e h t ä v ä, a n a r k i s t i s e n «v a l l a n k u m o u k s e n t e k e m i s e n» m e t o o d i n p ä ä t t ä v ä j a p e r i a a t t e e l l i n e n p a l j a s t a m i n e n, o n s i i s e d e l l e e n k i n t ä y t t ä m ä t t ä. S e n s u o r i t t a m i s e e n o n k e s k i t e t t ä v ä r i i t t ä v ä s t i h u o m i o t a j a v o i m i a.

4. MUUTAMISTA ANARKISMIN KRITIIKIN KYSYMYKSISTÄ

Ennenkaikkea on välttämätöntä voittaa muutamat virheelliset asettamukset espanjalaisen anarkismin ja anarko-syndikalismin arviossa. On olemassa pyrkimys tehdä periaatteellinen ero Pestanja-Peiron ryhmän

anarko-syndikalismin, anarko-reformismin, ja IAF:n «puhtaan anarkismin» välillä. Ja kun tämän tendenssin mukaan edellisiä kutsutaan vihollisiksi, niin suositellaan jälkimäisiä nimittämään «hairahtuneiksi ystäviksi».

Tämä on virheellistä rajoittamista. Työläisanarkistit luonnollisesti ovat meidän hairahtuneita ystäviämme, virheeseen joutuneita luokkaveljiämme. Mutta tämä koskee myöskin niitä työläisiä, jotka seuraavat Pestanja-Peiroa, kuin myöskin sosialistisia työläisiä. Anarkismi taas, kaikkein «puhtainkin», «vasemmistolaisin», on meille vihamielinen virtaus, samoin kuin anarko-reformismi ja sosialifasismi.

IAF samoin kuin Pestanjakin esittää samalla tavoin tunnuksen valtiottomasta kommunismista yleiseksi lääkkeeksi yhteiskunnallisia puutteita vastaan.

«Valtiottoman kommunismin» tunnuksen arvostelemiseksi ja sen todellisen olemuksen paljastamiseksi on tähän saakka tehty hyvin vähän. Tämä on anteeksiantamaton laiminlyönti. Muutamilla kommunisteilla on vielä sellainen käsitys, että anarkosyndikalistien «valtioton kommunismi» onkin juuri se kommunismin korkein aste, johon me pyrimme. Anarkisteilla on siis sama aate kuin meilläkin ja he eroavat meistä vain tien valinnassa sinne. He, muka, riittämättömän reaalisina ovat kärsimättömiä ja haluavat saavuttaa tulevan luokattoman yhteiskunnan heti, «lentokoneella lentäen», ymmärtämättä välttämättömyyttä kulkea proletariaatin diktatuurin asteen kautta.

Tämä on hyvin vaarallista, epäbolshevistista kysymykseen suhtautumista. Tämä on hyvin suuri myönnytys anarkismille ja sen tunnustamista, että anarkismilla olisi muka jonkinkaanlainen terve käsitys tulevasta yhteiskunnasta. Asiallisesti anarkistinen «aate» on hyvin kaukana bolshevistisesta kommunismia koskevasta katsantokannasta. Me käsitämme kommunismin korkeimman asteen sellaiseksi, jolloin ei ole luokkia eikä valtiota, mutta kokonaan toisin kuin anarkistit. Me näemme tulevaisuudessa korkeimmalle tekniikalle ja yhteiseen taloussuunnitelmaan perustuvan järjestetyn vapaiden työntekijäin järjestelmän. Anarkisteille taas kangastelee pikkuporvarillisten yhteisöjen federatio, missä säilyy pientuotanto ja vaihto pientuottajien kesken. Tunnustetun anarkistisen «teoreetikon» Isac Puenten ei kauvan sitten julkaisemassa kirjasessa kuvaillaan tätä pikkuporvarillista järjestelmää, jossa «jokainen asumuskeskus tulee tarjoamaan tuotteittensa ylijäämän vaihdettavaksi siihen mitä sillä ei ole riittävästi». Tämä on hyvin kaukana kommunistisesta tunnuksesta: «Jokaiselta kykyjensä mukaan ja jokaiselle tarpeidensa mukaan». Isac Puenten «aate» säilyttää vaihdon ja asiallisesti luokat tai ainakin luokkaeroavaisuutta synnyttävän perustan.

Yleensä anarkisteilla ei ole mitään selvää aatetta tulevaan yhteiskuntaan nähden. He eivät pääse hämärien pikkuporvarillisten kuvitelmien rajoja pitemmälle. Edellämainittu teoreetikko tekee m.m. seuraavanlaisen väitteen: ihmiset «alkavat päätöksestä toimia, toimien oppivat. Lääkäri alkaa parantaa hallitsematta lääkitsemisen taitoa; monta kertaa epäonnistuttuaan ja erehdyttyään hän tämän taidon omaksuu. Ilman edelläkäypää kotitalouden tutkimusta nainen ruokkii perheensä, manööveeraten riittämättömällä palkalla.»

Anarkistisille työläisille tulee selvittää pikkuporvarillisen haaveilun koko vahingollisuus, yritykset tehdä proletariaatista «taitoa vailla olevien lääkäreiden» kokeilujen uhri. Vallankumous vaatii luokkataistelun lakien tuntemusta ja selvää perspektiiviä. Täytyy osoittaa anarkistisille työläisille, että Marx'in ja Leninin suorittama luokkataistelun «aikaisempi tutkiminen» on aivan välttämätön proletariaatin porvaristoa vas-

taan käymän taistelun oikein järjestämiseksi.

Mitä syvemmälle mennään anarkistien «teoreettisiin» mietelmiin, sitä selvemmin paljastuu niiden opportunistinen, pikkuporvarillinen, proudhonistinen sisältö.

Anarkismin konservatiivinen olemus ilmenee ei vain teoriassa, vaan myöskin käytännössä. Tämä täytyy erikoisella selvyydellä osoittaa anarkistisille työläisille. Mitä opettaa «valtiottoman kommunismin» julistaminen aikaisemmin esittämissämme tapauksissa? Missään ei tehty pienintäkään askelta tilanherrojen ja porvariston poliittisesti luokkana likvidoimiseksi. Vaikka anarkistiset komiteat olivatkin tosiasiallisesti vallassa, eivät ne käyttäneet tätä valtaa vaikkapa antaakseen asetuksen maiden luovuttamisesta talonpoikaistolle, omistuksen poistamiseksi tuotantovälineihin jne. Asiallisesti ei tehty yhtään mitään lukuunottamatta «valtiottoman kommunismin» fraasin julistamista.

Tämä ei ole mikään sattuma. Ei voi sivuutta sitä, että anarkistinen lehdistö painostaa osuuskunnallisten leipomojen muodostamista Barcelonaan ja antaa seuraavan tunnuksen: «Näytämme porvaristolle, että me osaamme tuottaa ja jakaa».

Mitä yhteistä on tällä «hyvien porvareiden» edessä imartelulla proletaarisen, vallankumouksellisen politiikan kanssa? Jokainen päivä vahvistaa oikeaksi tov. Stalinin lausunnon, että anarkismi ja anarko-syndikalismi on «olemukseltaan eräs sosialidemokratian ilmenemismuoto».

Erittäin tärkeänä puutteena anarkismin kritiikissä Espanjan komm. puolueen taholta on se, että tämä kritiikki liian usein kulkee ikäänkuin oikealta ja joskus joutuu melkein «realistien» asenteeseen. Tällainen tilanne on erikoisen edullinen anarkistisille demagogeille, jotka levittävät valheellista juttua sosialifasismin ja bolshevismin yhtenäisyydestä. Tämän valhetulvan vastapainoksi täytyy paljastaa asiaintilan todellinen luonne. T ä y t y y o s o i t t a a, e t t ä a n a r k i s m i j a s o s i a l i f a s i s m i o v a t p i k k u p o r v a r i l l i s e n j a p o r v a r i l l i s e n o p p o r t u n i s m i n p r o l e t a r i a a t t i i n v a i k u t t a m i s e n k a k s i i l m e n e m i s m u o t o a, k a k s i p o r v a r i s t o n m e t o o d i a p r o l e t a r i a a t i n v a n g i t s e m i s e k s i.

Epäilemättä on lyötävä anarkismin «vasemmisto» liikkeitä. Täytyy paljastaa sen provokatoorinen «putsismi» jne. Mutta se täytyy tehdä niin, että näytettäisiin, kuinka nämä «vasemmisto»-liikkeet peittävät oikeistosisällön, ja kaikella voimalla lyöden tätä oikeistosisältöä on tuotava esiin bolshevismin — proletariaatin ainoan oikean vallankumouksellisen puolueen — todellinen luonne. Täytyy osoittaa, ettei anarkismin päärikoksena ole vallankumouksellinen kärsimättömyys, vaan sen suorittama proletariaatin polittisen taistelun sabotashi ja vallankumouksen järjestämisen särkeminen. Missä on anarkistien työväenluokan polittiseen puolueeseen ja proletariaatin diktatuuriin kohdistuvan vihan objektiivinen merkitys? Porvarillisen politiikan kannattamisessa ja proletariaatin aseistariisumisessa, sillä se, joka tahtoo ottaa proletariaatilta puolueen ja valtiovallan, asiallisesti tahtoo jättää sen aseettomaksi. P r o l e t a r i a a t i n a s e i s t a r i i s u m i n e n — s i i n ä a n a r k i s m i n p ä ä r i k o s, s e n j o k a p ä i v ä i s e n t o i m i n n a n p e r u s s i s ä l t ö. Yhdet tai toiset «vallankumoukselliset» esiintymiset (tammikuun 8—9 p:n kaltaiset) ovat yksityisiä hurjistuneen pikkuporvariston liikkeitä.

Ne, jotka eroittavat IAF:n jollakin tavoin periaatteellisesti erilaisena «anarko-reformismista» (ja sosialifasismista), vetoavat tavallisesti siihen, että IAF «taistelee» hallitusta vastaan, että tämä taisteluasenne lähentää IAF:ta komm. puolueeseen. Tämä on kuitenkin naivia ja ylimal-

kaista todistelua. Liian vähän on vain todeta «taistelun» tosiasia. Täytyy eritellä, miten tätä taistelua käydään, millaisiin tuloksiin se johtaa. Samoin täytyy eritellä, millaiselta aatteelliselta pohjalta taistelu lähtee ja minkä puolesta taistellaan.

Ei ole vaikeata varmistautua siitä, että IAF:n viimeaikoina kehittämä «taistelu» on hyvin kaukana johdonmukaisesti periaatteellisesta taistelusta porvarillis-tilanherraista järjestelmää vastaan. Anarkistinen lehdistö jatkuvasti terästää iskujaan sosialisteja vastaan ja vain heitä vastaan. «Niin kauan kun sosialistinen diktatuuri jatkuu, provosoiden rauhattomuuksia, joissa vuotaa kansan veri, ei Espanjassa tule rauhaa» — sanoo heidän äänenkannattajansa.

Eittämätöntä on, että porvarilliseen hallitukseen menevää sosialifasismia vastaan suunnattu isku on aivan välttämätön. Mutta siinä asettamuksessa, jonka anarkistit antavat, selvästi näkyy osoitus, että he ovat valmiit hyväksymään toisen porvarillisen hallituksen, ilman sosialisteja. Tällaista «taistelua» porvariston kokoomushallitusta vastaan ei voida nimittää vallankumoukselliseksi. Täytyy muistaa, että parhaillaan kehittyy Lerusomin johtama oikeistoporvarillisen blokin voimakas parlamenttihyökkäys Asanjaa ja sosialisteja vastaan. Anarkistit liittyvät asiallisesti Lerusomiin.

Komm.puolueen ansio on, että se osoittaa anarkistien blokin Lerusom'in kanssa. Mutta on välttämätöntä tehdä kaikki yhteenvedot ja kytkeä se anarkismin kaikkein syvällisempien periaatteellisten perusteiden kritiikkiin. On välttämätöntä osoittaa, että anarkistit muuttuvat provokation apureiksi ja yhden tai toisen porvariston ryhmittymän liittolaisiksi ei sattumalta eikä johtajien henkilökohtaisen epärehellisyyden vuoksi, vaan itse anarkistisen maailmankatsomuksen sisällön vaikutuksesta.

Samoin on välttämätöntä käsitellä vielä eräs seikka, jolla on erikoisen tärkeä merkitys: s.o. — anarkosyndikalismin yhteys fasismiin, omalaatuisensa iberiilaisen fasismin ilmaantuminen välittömässä naapuruudessa anarkismin kanssa, osaltaan sen omassa keskuudessa ja jokatapauksessa samalla aatteellisella pohjalla sen kanssa. Portugaliassa on kehittynyt fasistinen «kansallis-syndikalistinen» liike, jonka ajatus ja merkitys käy selville jo itse nimestä. Myöskin Espanjassa on muodostunut «kansallis-syndikalistinen» ryhmä. Sillä ei ole vielä paljon minkäänlaista polittista voimaa, mutta on sillä merkityksensä tunnusmerkkinä ja alkuna.

Huomattavampia ovat ei enää minään symptoomina, vaan realisena polittisena voimana esiintyvät «La tjerran» ryhmä ja Iberin sosialivallankumouksellinen puolue (kuten on alettu nimittää «sosiali-vallankumouksellisen» puolueen vähemmistöä enemmistön siirryttyä kommunistien leiriin). Nämä molemmat ryhmät ovat hyvin lähellä anarkisteja. Iberin sosialivallankumouksellinen puolue perusteli kieltäytymistään seurata enemmistöä juuri sillä, ettei se halunnut katkaista välejään anarkismin kanssa. Erittäin luonteenomaista on, että vaikka «La tjerra» useasti haukkuukin fasismia, edustaa se **kuitenkin**, asiallisesti yhtä fasismin kehitystietä Espanjassa.

Tämä ryhmä julistaa myötätuntoaan anarkismia kohtaan sillä perusteella, että «syndikalismi on puhtaasti espanjalainen ilmiö. Siinä on sympaattista se, ettei se alistu minkäänlaisen ulkolaisen opinkappaleen alaiseksi. Se ei ole marxilaisuutta.

Anarkistit esiintyvät avoimesti sodanlietsojina Neuvostoliittoa vastaan. Sen lisäksi taistelevat he väsymättömästi Espanjan kommunistista puoluetta vastaan ja harjoittavat terroria kommunistiaktivisteja vastaan, sanoen, että «bolshevismi on heille

fasismia pahempi». Tämän jälkeen ei jää mitään epäilystä siitä, että täydellä oikeudella voidaan puhua anarko-fasismin ainesten kasvusta Espanjassa.

Asiallisesti tässä ei ole mitään ihmeellistä. Raivostunut pikkuporvaristo siirtyy hyvin helposti taistelusta porvaristoa vastaan taisteluun proletariaattia vastaan. Anarkistinen työläinen täytyy vapauttaa pikkuporvareiden ideologisesta vankeudesta. Mutta tämän suorittamiseksi tulee kehittää vakavaa, syvällistä ja periaatteellista anarkismin kritiikkiä, bolshevistisesti osoittaen anarkismin opportunistinen, petoksellinen, desorganisoiva ja provokatoorinen sisältö.

5. YHTENÄINEN TAISTELURINTAMA ANARKISTISTEN JA SOSIALISTISTEN TYÖLÄISTEN KANSSA

Tarvitsee ottaa vain yksi askel eteenpäin eittämättömästä totuudesta, «ja totuus muuttuu virheeksi» — sanoo Lenin. Tämän vuoksi on meidän varottava aikaisemmin alleviivaamamme anarkismin laajan periaatteellisen arvostelun välttämättömyyden väärin tulkitsemista.

Tämä välttämätön kritiikki ei saa olla akateemista, välttämätöntä poliittista sisältöä vailla olevaa kritiikkiä. Hetkeksikään ei saa unohtaa perustehtävää, joka on joukkojen vetäminen meidän puolellemme, yhteisrintama anarkististen työläisten kanssa

Tulee ottaa huomioon kuitenkin vielä eräs tärkeä seikka. Anarkistisia työläisiä ei saada vakuutetuksi eikä anarkistista johtoa paljastetuksi yleensä vain kirjallisella polemiikalla, paremmallakaan. Tähän tarvitaan ennenkaikkea taistelun käytäntö, havainnollisesti osoittaen, että komm.puolue kykenee johtamaan joukkoja luokkataistelussa ja järjestämään vallankumouksen voimat, kun sitävastoin anarkistit desorganisoivat ja heikentävät niitä. Minkäänlainen yhteisrintaman julistaminen tai sen loogillisesti perusteleminen ei voi auttaa vallankumouksen kehitystä, ellei tämä julistus ole yhdistetty komm. puolueen aloitteellisuuteen osittaisten taloudellisten ja poliittisten taistelujen kehittämisessä ja johtamisessa luokkarintaman ratkaisevilla osilla.

Tämän vuoksi on komm. puolueen riittämätön aktiivisuus rautatietyöläisten lakossa katsottava vieläkin suuremmaksi virheeksi, kuin anarkistisen «vallankumouksen tekemisen» problemin «joidenkin johtajien petturuudeksi ja pelkuruudeksi» johtaminen.

Rautatietyöläisten liike oli tärkein ja huomattavin (lukuunottamatta agraariliikettä) liike vallankumouksen edelleenkehittymisessä vuoden 1932 lopussa ja 1933 alussa. Joulukuussa lakon valmistamisen alote ja johto oli epäilemättä anarkisteilla. Joulukuun lopussa alkoivat anarkistit perääntyä, hallituksen painostuksesta. Muodostui tilanne, jossa alote olisi voinut siirtyä kommunistiselle puolueelle, mutta puolue ei käyttänyt tätä tilaisuutta hyväkseen.

Se oli suuri laiminlyönti, jota ei voi korvata millään yleisillä agitatiosaavutuksilla. Jos komm. puolue olisi valmistanut ja läpivienyt rautatieläisten lakon, olisi se siten antanut suunnattoman iskun niin anarko-syndikalistisille kuin myöskin sosialifasistisille johtajille.

Samanlaista heikkoutta osoitti komm.puolue Asturian vuorityöläisten lakossa. Vuorityöläisten punainen ammattiliitto jätti alotteen sosialistien käsiin selittäen tätä sillä, että sosialistit pettävät lakon ja näin itse paljastavat itsensä. Sosialistit pettivät — se on totta. Mutta niiden paljastuminen ei tapahtunut riittävän täydellisesti sen vuoksi, ettei

kommunistit osoittaneet välttämätöntä aktiivisuutta.

On tärkeätä organisatoorisesti lujittaa vallankumouksen rintamaa, muodostaen sellaisia työläisten ja talonpoikain järjestöjä, jotka voisivat olla tukikohtina hyökkäyksessä porvaristoa ja tilanherroja vastaan. Kominternin TPK:n XII täysistunto suositteli tällaisiksi «tukikohdiksi» tehdas- ja talonpoikaiskomiteoita. Puolue ei kuitenkaan ikävä kyllä tehnyt läheskään kaikkea tällaisten komiteoiden muodostamiseksi ja niiden auktoriteetin kohottamiseksi. Tehdaskomiteat ovat Espanjassa uusi, vallankumouksen tulessa muodostunut järjestömuoto. Porvariston agentit yrittävät väärentää tätä järjestöä, poistaa siltä vallankumouksellisen sisällön ja muuttaa sen luokkasovittelun järjestöksi. Sosialifasistit ja trotskilaiset selittävät tehdaskomiteat «hallinnollis-taloudellisiksi» elimiksi. Anarko-syndikalistit sallivat tehdaskomiteat vain ammattiliittojärjestöinä, alistaen ne kokonaan jälkimmäisten alaisiksi. Vastapainoksi molemmille, asiallisesti yhteensattuville, selityksille esitti komm.puolue tehdaskomiteat ei vain taloudellisiksi, vaan myöskin polittisiksi järjestöiksi, jotka valmistavat maaperää neuvostojen muodostamiselle (Espanjan nykyisessä konkreettisessa tilanteessa).

Puolue ei kuitenkaan riittävän sitkeästi työskennellyt tämän tunnuksen käytännössä toteuttamiseksi. Tässä täytyy saada aikaan täydellinen käänne. Antamalla tehdaskomiteoille avoimen polittisen luonteen ja takaamalla niille vallankumouksellisen linjan voi se jouduttaa suunnattomasti proletariaatin enemmistön valtaamista bolshevismin puolelle. Tehdaskomiteoiden kautta komm. puolue voi lujittua suurimmissa tehtaissa ja löytää oikeita keinoja sosialifasistien ja anarko-syndikalistien johtamien ammattiliittojen valtaamiseen.

Asiallisesti tehdaskomiteat ja talonpoikaiskomiteat ovat tehtäviensä mukaan «yhteisrintaman komiteoita» ja «taistelukomiteoita», sillä ne tiivistävät työläisten ja talonpoikain yhteisrintamaa luokkataistelussa porvaristoa ja tilanherroja vastaan. Abstraktiset «yhteisrintamakomiteat» ilman tuotannollista perustaa tehdaskomiteoiden ja talonpoikaiskomiteoiden ohella ovat tarpeettomia ja vahingollisia, sillä ne voivat vain vahingoittaa puolueen perustunnuksia. «Taistelukomiteoiden» muodostaminen visseissä tapauksissa on mahdollista. Jos on kysymyksessä kärkevä luokkaselkkaus, joka on saanut jo joukot liikkeelle, ja vaaditaan nopeata järjestäytymistä, niin tällaisessa konkreettisessa tapauksessa voivat «taistelukomiteat» osoittautua hyödyllisiksi. Jokaisessa tällaisessa tapauksessa täytyy pyrkiä siihen, että komiteat juurtuisivat lujasti tuotantolaitokseen ja muuttuisivat bolshevistisiksi tehdaskomiteoiksi, so. mahtaviksi ja voimakkaiksi taloudellisen ja polittisen taistelun elimiksi, jotka valmistavat neuvostojen muodostamista.

Työväenluokan (ja riistetyn talonpoikaiston) enemmistön valtaamiseksi ja porvariston agenttien vahingollisen vaikutuksen hävittämiseksi on mobilisoitava kaikki voimat ja Espanjan komm.puolueen kaikki huomio seuraavaan:

1) Komm.puolueen päättävä aloitteellisuus kaikissa maassa kehittyvissä taloudellisissa ja polittisissa luokkataisteluissa, erikoisesti suurimmissa taisteluissa kaikkein ratkaisevimmilla osilla.

2) Muodostettavaan vallankumouksellisen yhteisrintaman organisatoorinen lujittaminen, vallankumouksen järjestöllisten tukikohtien muodostaminen: liikkeen tällä asteella ovat sellaisia tehdas- ja työpaikka- ja talonpoikaiskomiteat.

3) Vakavan ja polittisesti aktuaalisen polemiikin väsymätön käynti anarko-syndikalismia ja sosialifasismia vastaan, sitkeästi ja kärsivällisesti selvittäen anarkistisille ja sosialistisille työläisille anarko-syndikalismin ja sosialifasismin periaatteellisten ja taktillisten asenteiden virheellisyyttä ja objektiivista vastavallankumouksellisuutta.

On voimistettava työtä kansallisessa työn liitossa kuin myöskin työläisten yleisessä liitossa. On voimistettava ammattiliiittojen yhtenäisyysliikettä.

Espanjan proletariaatilla on terve vallankumouksellinen vaisto. Komm. puolueen täytyy vapauttaa se porvariston vankeudesta.

Y. S.

Lenin puolueen rakentajana kirjeittensä valossa

(Jatk. ed. numeroon)

IV. VENÄJÄN SOSIALIDEMOKRAATTISEN TYÖVÄENPUOLUEEN II PUOLUEKOKOUKSEN JA HAJAANNUKSEN AIKA. 1903—1904.

LENININ kirjeitä tältä ajalta on kokoelmassa (Koottujen teosten os. XXVIII, siv. 291—440) 63, niistä 45 Venäjälle. Ne on jaettu viiteen ryhmään. Kuvastavat sitkeätä taistelua menshevikki-hajoittajia vastaan. Näkyy kuinka Lenin kokosi ja järjesti enemmistöläisten voimia, joista muodostui luja bolshevistinen ydinjoukko.

A. *Kirjeitä Keskuskomitealle ja sen jäsenille*

Leninin taistelu puoluejohdon sisällä lujan linjan puolesta menshevikkien opportunismia ja hajoitustyötä vastaan sekä sopuilua vastaan II:n puoluekokouksen jälkeen — jonka 30-vuotismuistoa tänä kesänä vietämme. Hän koettaa saada KK:n jäsenet täysin käsittämään puolueen sisäisen tilan vakavuuden ja ankaran, keskitetyn johdon välttämättömyyden. Kun Plehanov siirtyi menshevikkien puolelle ja koopteerasi "Iskran" toimitukseen ne neljä entistä toimittajaa, joista puoluekokous oli jättänyt pois kolme (Axelrod, Vera Sassulitsh, Potresov) sekä Martovin, joka itse oli jäänyt pois, nostaa Lenin kysymyksen puoluekokouksen välttämättömyydestä ainoana keinona puolueen opportunistista rämettymistä vastaan ja menshevikkien yritystä vastaan vallata Puolueneuvosto ja Keskuskomitea. Tammik. 1904 Neuvosto hylkäsi KK:n edustajien Leninin ja Lengnikin puol. kok:n kutsumisehdotuksen. Helmik. sen myös KK:n sopuilijat hylkäsivät ja syntyi siinä kriisi. Toukok. 1904 toi Noskov Venäjältä 5:n KK:n jäsenen moitteen Leninille siitä, että hän oli äänestänyt puoluekokouksen puolesta. Vielä yrittää Lenin saada sopuilijat (Noskov, Krassin, Galferin) tolalle. Kun se ei onnistunut, syntyi syvä konflikti.

G. M. Krshishanovskille Kijeviin on syysk. 1903 Zürishissä kirjotettu kirje, jota ei kuitenkaan ole lähetetty. Siinä Lenin hälyttää, että menshevikit yrittävät saada käsiinsä Venäjällä olevat komiteat. Annettava vastaisku. "Alas kaikki pehmeys!"

Krshishanovskille ja Noskoville kirjoittaa Lenin Genevestä lokak. 5 p:nä:

"Rakkaat ystävät! Kurtz [1]) kirjoittaa teille eilisestä kokouksesta.*) Ei mitään, ei minkäänlaista toivoa enää rauhasta. Te ette käsitä kymmenettä osaakaan niistä ruokottomuuksista, mihin asti ovat menneet martovilaiset myrkyttämällä koko ulkomaat panetteluilla, katkaisemalla yhteyksiä, *rahoja*, kirjallisia ainehistoja jne. Sota on julistettu ja he (Ljuba [2]), Kostja [3]), Jerema [4])) matkustavat jo sotimaan Venäjälle. Valmistautukaa mitä laillisimpaan (— oikeutetuimpaan), mutta vimmattuun taisteluun. On välttämättä täytettävä omalla väellä paikat *kaikissa* komiteoissa poikkeuksetta. On pantava erikoinen huomio Harkoviin, Jekaterinoslaviin ja Rostoviin. Onko totta, että Kievin komitea on hyväksynyt päätöksen vähemmistön puolesta? Onko se mahdollista? Miksi emme ole sitä saaneet tietää aikaisemmin?

Minä kovin, kovin neuvoisin teitä koopteeraamaan Konjagan [5]) ja Ignatin [6]). Edellisen saatte piau nähdä ja tunnette. Jälkimäisestä sanon: sodassa on hän, piru vieköön, hyödyllinen ja välttämätön; hän tulee täysin tottelemaan; soveltumattomista tehtävistä voi hänet siirtää pois; hänestä kulkee paljon joutavia juoruja; ei ole mitään pelättävää, että hän kooptoi hiis tiesi kenet, sillä Kurtz tulee olemaan täällä, ja me säilytämme hänet. Toistan: kovin neuvon ottamaan Ignatin, mutta se on tietenkin kokonaan teidän asianne, ja minä olen Ignatilta ottanut juhlallisen lupauksen täysin totella esimiehiä (tunnustaen hänelle, että hänen on oltava valmis siihenkin, ettei häntä kooptoida).

Herran tähden, järjestäkää oikein byro, niin että saisimme joka viikko kirjeitä teiltä. Vielä tehokkaammin pyytäisin teitä siirtämään Brutuksen [1]) illegaaliseen asemaan: ei maksa tuhoutua halvalla. Kiertäköön kaikki paikat 2—3 kuukauden kuluessa, ja sitten tulkoon tänne Kurtzin tilalle. Tottahan tämä askel on välttämätön. Oletteko tavanneet Lebeteviä [2]). Täällä on myöskin Ruben [3]).

Hourvitsh (Gurvitsh [4]) ja Hintshuk ovat martovilaisia.

Jouduttakaa vastausta Neuvostosta: on muotoja noudattaen nimitettävä heti yksi jäsen teidän puolestanne ja hänen on annettava äänensä Kurtzille. Olkaa hyvät, älkää viivytelkö."

Krshishanovskille Kieviin kirjottaa Lenin lokak. 20 p., yhä korostaen välttämättömyyttä sijoittaa "omaa väkeä" komiteoihin ja toimipaikkoihin. Hän ehdottaa, että lähetettäisiin Krshishanovski Geneveen edes viikoksi; siinä ei ole säälittävä parin sadan ruplan kuluja. "Kun ei ole sovittu loppuun asti asioista, on vaikea astua yhtä jalkaa." Terävästi hylkää Lenin toverien aikomuksen kooptoida Martov KK:aan. Hän sanoe, että "jos te varmasti tätä tuu-

---

1) T. V. Lengnik.

*) Kyseessä on entisen toimituksen kokous täydessä kokoonpanossa KK:n jäsenen Lengnikin läsnäollessa. Leninin ja Plehanovin yritykset vetää Martov toimitukseen ja muut avustajiksi osottautuivat turhiksi; menshevikit vaativat, että kaikki on otettava toimitukseen. Lenin katkasi neuvottelut. Plehanov teki viimeisen yrityksen lokak. Lenin kirjottaa asiasta kirjassa "Askel eteen, kaksi taapäin", kuinka hylättiin Plehanovin ehdotus, että kooptoitaisiin kaksi.

2) L. N. Radtshenko,

3) R. S. Halberstadt;

4) A. A. Scheiersohn;

5) L. F. Galperin;

6) P. A. Krasikov. — toim.

---

1) G. M. Krshishanovski;

2) S. I. Gusev;

3) B. M. Knunjants;

4) F. I. Dahn. Toim.

maatte, niin me puhumme eri kielillä."

Marrask. 4 p. on päivätty lyhyt kirje KK:lle, joka nähtävästi on jatkoa edellä selostettuun kirjeeseen. Siinä Lenin esittää menshevikkien tunnetut ehdot (että kaikki 4 otettaisiin toimitukseen ym) ja jatkaa: "Omasta puolestani sanon, että eroan toimituksesta ja voin jäädä vain KK:aan. Minä ryhdyn *kaikkiin* toimenpiteisiin ja julkaisen kirjasen hysteeristen skandaalintekijäin eli hylättyjen ministerien taistelusta". Lenin tarkotti kirjastaan "Askel eteen...", jonka kirjotti 1904 alkupuolella.

Seuraavana päivänä Lenin vielä kirjotti Noskoville ja Krshishanovskille, muistuttaen, että "kaikki on kortin varassa", että kyseessä on "taistelu päähän asti" ja että "tällaisen demoralisation sietäminen merkitsee koko asian turmelemista".

Kirjoitettuaan KK:lle jouluk. 10 p. ja Krshishanovskille 18 p. puoluekokouksen välttämättömyydestä ja sopuilun turmiosta Lenin kirjottaa Venäjällä olevalle *Keskuskomitealle* jouluk. 22 p. Genevestä:

"Olen lukenut KK:n tiedotuksen komiteoille [1]) ja voin vain levittää käteni. Naurettavampaa väärinkäsitystä en voisi kuvitellakaan. Herkkäuskoisuudestaan ja vaikutuksille alttiudestaan saa Hans[2]) siinä julman rangaistuksen. Selittäköön hän minulle kaiken pyhän nimessä, mistä otti hän rohkeuden puhua noin hellässä äänilajissa rauhasta, kun oppositio (Martovin mukaan luettuna) *muodollisesti oli hylännyt rauhan* vastauksessaan Keskuskomiteal-le[1])?? Eikö ole lapsellisuutta tämän muodollisen rauhanhylkäyksen jälkeen luottaa Martovin löpöttelyihin, joka 1:ksikään tänään ei muista, mitä puhui eilen, ja 2:ksi ei voi vastata koko opposition puolesta? Eikö ole naivia tämä puhe ja kirjottelu rauhasta, kun oppositio varustautuu uuteen sotaan, huutaa kokouksissa Genevessä, että se on voima, alkaa katalan hyökkäyksen "Iskran" N:ssa 53? Ja sanoa komiteoille suora valhe! — esim. että ristiriita Liigan kanssa "on täysin selvitetty" [2])?? vaieta ensimmäisestä Neuvostosta (Ryn kanssa)[3])?

Vihdoin ne tyhmät neuvot, että minä lähtisin täältä! Vielä minä ymmärrän, kun sellaisia antavat perheen jäsenet, sukulaiset, mutta kirjoittaa mokomia joutavuuksia keskuskomiteasta!! Niin, juuri nyt alkaakin kirjallinen sota. Numero 53 ja minun kirjeeni, joka on julaistu eri lehtisenä[4]), näyttävät sen teille.

Minä olen näin vihanen teidän tiedotuksenne johdosta komiteoille, että en heti osaa ajatella, kuinka te voisitte päästä naurettavasta asemastanne. Ehkä näin: selittää, että "Iskran" N:o 53:n sisältö ja erikoisesti kirjotus "Puoluekokouksemme" rikkoivat koko meidän luottamisemme rauhaan. Muuta keinoa en minä ainakaan näe.

Vastatkaa komiteoille (ja itselleen Martoville) että kuohuttavan valheellinen artikkeli "Puolueko-

---

[1]) Krshishanovskin palattua ulkomailta lähetti KK puolueen komiteoille optimistisen kiertokirjeen, jota Lenin pilkkaa.

[2]) Krshishanovski;

---

[1]) Menshevikit virallisesti hylkäsivät KK:n ehdot ja neuvottelut katkesivat.

[2]) Kyseessä on Ven. sd:n ulkom. Liiga, jolle KK teki oleellisia myönnytyksiä ja jonka hallinto lupaili sovintoa.

[3]) Puolueen Neuvoston kokouksessa marrask. 1 p. (Plehanov, Lenin, Galperin, Lengnik, lisäksi poissaolevan Noskovin nimi) Lengnik valtuutettiin reorganisoimaan Liiga, mikä jäi tekemättä, kun Plehanov meni menshevikkien puolelle ym.

[4]) Leninin kirje "Miksi erosin "Iskran" toimituksesta."

kouksemme" on provosoinut kirjallisen väittelyn, mutta te (KK) yritätte tehdä positiivista työtä. Plehanov oli "Puoluekokouksestamme" artikkelia vastaan ja Martovin selostajana esiintymistä vastaan.

Jouluk. 30 p. kirjottaa Lenin KK:lle, että heitä kuohuttaa kk-laisten vaikeneminen riitakysymyksistä, ja vaatii näitä selvittämään täysin kantansa taistelussa martovilaisia vastaan. Lenin arvelee, että KK:ssa on kaksi suuntaa: 1) lykätä asia ja vahvistaa asemia Venäjällä, 2) nostattaa päätöksiä uutta "Iskraa" vastaan ja pitää puoluekokous 2—3 kuukauden kuluessa. Lenin moittii ajan tuhlaamisesta ja voimien hajottamisesta. "Tämä on oikea tie tappioon", sanoo hän. "Minä arvelen, että jos tappiokin olisi kiertämätön, niin silloin on erottava suoraan, rehellisesti ja avoimesti, ja se on mahdollista vain puoluekokouksessa". Mutta, lisää hän, tappio ei ole kiertämätön.

Tammik. 2 p. 1904 kirjottaa Leninin edelliseen jälkikirjoituksen, kiinnittäen huomion Axelrodin kirjoitukseen (jota sitten käsittelee "Askel eteenpäin..." kirjasessa) ja sanoo: "voiko tämä jäädä ilman vastausta ja taistelua? Ettekö te tunne, että sietämällä tätä vaieten te muututte ei enempää eikä vähempää kuin juorujen kantajiksi... ja parjauksen levittäjiksi (byrokraateista, s.o. teistä itsestänne ja koko enemmistöstä)? Ja tällaisella aatteellisella johdolla te katsotte mahdolliseksi tehdä positiivista työtä? Tai te tunnette jonkun muun kunniallisen taistelun keinon kuin puoluekokouksen??

Tammik. 31 p. kirjottaa Lenin 28—30 p. pidetystä Neuvoston kokouksesta, joka "heittää lopullisen valon puolueen koko poliittiseen tilanteeseen": Plehanov menee martovilaisten kanssa, vähemmistöstä päätettiin kooptoida toimittajia, puoluekokous hylätään, menshevikit lähettävät agenttejaan Venäjälle, heillä on oma lehtien kuljetus. Lenin vaatii KK:n kokousta ja päätöstä. Joko puoluekokous heti tai on erottava. Rahoja ei ole; menshevikit vaativat lehteään varten. Helmik. alkupuolella kirjottaa Lenin, että komiteoissa on nostettava vastalauseita "Iskraa" vastaan, ja kuun loppupuolella osottaa KK:lle, kuinka väärin on otaksua, että toiminta puoluekokouksen hyväksi sulkee pois positiivisen puoluetyön.

"Puolue on asiallisesti hajalla, puoluesäännöt ovat riekaleina, organisatiolle syljetään — vain helläsydämiset hölmöläiset eivät sitä näe. Mutta joka sen on ymmärtänyt, sille täytyy olla selvillä, että martovilaisten hyökkäykseen on vastattava hyökkäyksellä (eikä äitelillä korulauseilla rauhasta yms). Hyökkäykseen onkin käytettävä kaikki voimat. Hoitakoot tekniikkaa, kuljetusta, vastaanottoa *yksinomaan* apuvoimat, apulaiset, agentit. Panna siihen KK:n jäseniä on arkkityhmää. KK:n jäsenten on otettava käsiinsä kaikki komiteat, mobilisoitava enemmistö, matkustettava ympäri Venäjää, koottava oma väki, pantava toimeen hyökkäys (vastaukseksi martovilaisten h y ö k k ä y k siin), hyökättävä lehteä vastaan, hyökättävä päätöksillä, 1) joissa vaaditaan puoluekokousta; 2) kysytään lehden toimitukselta, alistuuko se puoluekokouksen päätökseen toimituksen henkilökokoonpanoon nähden; 3) leimataan uusi "Iskra" "ilman pikkuporvarillisia hienouksia", kuten äskettäin ovat tehneet Astrahan, Tver ja Ural [1]). Nämä päätökset on pai-

[1]) Kun Plehanov oli kooptoinut menshevikit "Iskran" toimitukseen, lähetti tämä kirjelmän järjestöille selitellen tilannetta omassa valossaan. Useat komiteat vasta-

nettava Venäjällä, siitä olemme puhuneet jo sata kertaa.

Minä katson, että meillä on KK:ssa itse asiassa byrokraatteja ja formalisteja eikä vallankumouksellisia. Martovilaiset sylkevät heitä silmille, mutta nämä pyyhkivät naamansa ja opettavat minulle: "hyödytöntä taistella!"... Vain byrokraatit voivat nyt olla näkemättä, että KK ei ole KK ja synnytystuskat ovat heistä naurettavat. Joko KK tulee sodan organisatioksi lehteä vastaan, sodan, jota käydään teoissa eikä sanoissa, jota käydään komiteoissa, tai KK on kelvoton rääsy, joka syystä heitetään pois.

Ymmärtäkää nyt, herran tähden, että sentralismin ovat martovilaiset repineet rikki lopullisesti. Sylkekää idioottisille muodollisuuksille ottakaa haltuunne Komiteat, opettakaa ne taistelemaan puolueen puolesta ulkomaista kerhomaisuutta vastaan, kirjottakaa niille lehtisiä (se ei häiritse agitatiota puoluekokouksen puolesta, vaan auttaa sitä!), pankaa tekniikkaan apuvoimia. Johtakaa sotaa lehteä vastaan tai luopukaa naurettavasta vaatimuksesta olla "johdossa"... sylkypyyhkeenä.

Glairin [1]) käytös on häpeällinen, ja yllyttämisessä Konjagan puolelta vielä pahempi. Minua ei mikään suututa nyt niin kuin meidän "niin kutsuttu" KK. Hyvästi.

Ukko."

Maaliskuun 13 p. 1904, saatuaan tiedon KK:n enemmistön päätöksestä jossa hylätään puoluekokous, kirjoittaa Lenin, että hän ja Lengnik luopuvat väliaikaisesta puolueneuvoston jäsenyydestä (pysyen KK:n jäseninä), kunnes selviävät heidän ja enemmistön erimielisyyksien tosi syyt. Lenin ottaa väh. kahden kuukauden loman. On tavattava henkilökohtaisesti. Ulkomailla on asioita hoidettava niiden, jotka ovat KK:n enemmistön kannalla, "sillä meillä ei ole *voimia* muulla tavoin taistella juonittelua ("sklokiaa") vastaan kuin me taistelemme."

Toukok. lopulla Lenin kirjoittaa Krshishanovskille, joka aikoi erota KK:sta, kehottaen tätä tutustumaan kirjaan "Askel eteen, kaksi taapäin" ja puoluekokouksen pöytäkirjaan. "Usko minua, että sinä tulet olemaan vielä hyvin, hyvin tarpeellinen ja että kaikki ystävät uskovat sinun pian "ylösnousemiseesi". Joukko väkeähän on yhä meillä puolueessa ymmällä ja ällistyksissään, osaamatta sopeutua uuteen tilanteeseen, masentuneina menettäen uskon itseensä ja oikeaan asiaan. Sillä aikaa käy meille täällä yhä selvemmäksi ja selvemmäksi, että hyökkäyksestä me hyödymme, että juorut kuolevat itsestään ja näyttämölle kiertämättä astuu kysymys asian olemuksesta, periaatteista, ja tässä uusi "Iskra" on pirun köyhä. Älä usko joutavia satuja meidän pyrkimyksistämme hajaannukseen, varustaudu vissillä kärsivällisyydellä ja tulet näkemään, että meidän kamppanjamme on mainio ja että me voitamme vakaumuksen voimalla."

Samaan aikaan kirjoittaa Lenin Krassinille Bakuun, kehottaen tätä saapumaan neuvottelemaan, "sillä väärinkäsityksiä on paljon ja ne yhä kasvavat ja kasvavat, jarruttaen kaikkea työtä, jos ei onnistuta tapaamaan ja puhumaan perusteellisesti". Sellainen luulo, että asiat selviävät itsestään, on nyt vanhentunut, "ja siinä kiinni pysyminen merkitsee joko olemista papukaija, joka toistaa yhtä ja samaa ajattelematta, tai merkitsee se poliittisena tuulihattuna olemista, tai kieltäymistä kaikesta

sivat lausunnoilla, joissa asettuivat puoluekeskityksen kannalle Leninin plaanin pohjalla, hajottajia vastaan.

[1]) Krashishanovski.

johtavasta roolista ja muuttumista kuuromykäksi ajuriksi, käskyläiseksi. Tapaukset ovat peruuttamattomasti tuhonneet tämän vanhan katsantokannan. Jos emme halua olla pelinappuloita, on meidän ymmärrettävä nykyinen tilanne ja laadittava suunnitelma kestävää, mutta peräänantamatonta periaatteellista taistelua varten puoluelaisuuden nimessä, kerhomaisuutta vastaan, vallankumouksellisten organisatioperiaatteiden puolesta opportunismia vastaan. On aika heittää pois vanhat helvetinpelot, että muka kaikkinainen tällainen taistelu on hajaannusta, on aika lakata piilottamasta päätä siiven alle, vetäytyen pois puoluevelvollisuuden täyttämisestä viitaten... ajurien ja juoksupoikien "positiiviseen työhön", on aika luopua sellaisesta käsityksestä, jolle pian lapsetkin nauravat, että agitatio puoluekokouksen puolesta on Leninin juonittelua.

Toistan: KK:n jäseniä[1]) uhkaa mitä vakavin vaara jäädä täysin takapajuisiksi originaaleiksi. Kellä on pisarakin poliittista kunniantuntoa, sen on lakattava metkuilemasta ja kieroilemasta (se ei onnistunut Plehanovillekaan, kuinka sitten meidän kunnon Boriksellel!, sen täytyy ottaa varma asema ja pitää kiinni vakaumuksestaan[2]).

Puristan lujasti kättänne ja odotan vastausta.

Teidän Lenin."

Elok. 18 p. 1904 kirjoittaa Lenin Sveitsin vuoristosta KK:n viidelle jäsenelle (Noskov, Galperin, Krshishanovski, Krassin ja Zemljatska), että on KK:n Berlinissä olevan agentin tov. O. Pjatnitskin kautta saanut tiedon KK:n sopuilevain jäsenten (Krassin, Noskov, Galperin) kokouksesta (osa jäseniä oli vangittuna, osa erossa), jossa oli päätetty kooptoida kolme sopuilijaa lisää KK:aan, tunnustettu "Iskran" toimitus lailliseksi, kehotettu Leniniä liittymään siihen, päätetty olla puoluekokousta vastaan ja pitää menshevikkien kanssa konferenssi, rajottaa Leninin toiminta KK:n kirjallisten tarpeiden palvelemiseen yms. Lenin selittää, ettei tunnusta päätöksiä laillisiksi, perustellen käsityståän hyvin konkreettisesti. Hän korostaa sitä, että häntä ei kutsuttu kokoukseen, ei edes siitä tiedotettu, niin että olisi voinut saattaa käsityksensä KK:n tietoon. Kun pitää päätöksiä laittomina, katsoo Lenin olevansa pakotettu kääntymään puoluetyöntekijäin puoleen kirjeellä asiassa. — Elok. lopulla KK:n agentit Lepeshinski, Ljadov ja Bontsh-Brujevitsh panivat vastalauseensa KK:n menettelyä vastaan. — Noskov yritti painattaa Leninin "Askel eteen, kaksi taapäin" kanteen, että se ei ole KK:n julkaisema, mutta luopui siitä Leninin päättävän vastalauseen johdosta.

Kuten näistä otteista näkyy, kävi Lenin päättävää taistelua KK:n arvon alentamista ja sopuilua vastaan sekä mobilisoi kaikki terveet voimat puolueessa taisteluun opportunismia vastaan. Seurauksena olikin v. 1905:n helmik. pidetty IV puoluekokous, johon menshevikit eivät tulleet ja joka niin tarkasti suunnitteli proletariaatin tehtävät porvaris-demokraattisessa vallankumouksessa. Menshevikit pitivät oman konferenssinsa. Kirjassa "Kaksi taktiikkaa" (heinäk. 1905) Lenin esittää vastakkain bolshevikkien puoluekokouksen ja menshevikkien konferenssin päätökset.

[1]) Tässä kohdassa on käsikirjoituksessa joitakin sanoja lyijykynällä pyyhitty pois, lyhennetty. Toim.

[2]) Viime sanat on pyyhitty lyijykynällä pois. Toim.

B. Kirjeitä sosdem järjestöille ja yksityisille sosialidemokraateille Venäjällä

Näitä kirjeitä on 21, ensimäiset 4 ajalta, jolloin Plehanov vielä oli Leninin mukana "Iskran" toimituksessa. Sitten on 9—10 kuukauden kuluessa vain kaksi kirjettä; tällöin kävi Lenin ankaraa taistelua puolueen puolesta sen keskuslaitoksissa, josta edellä on esitetty näytteitä. Sopuilevan KK:n pettäessä ja bolshevikkijärjestön lujittuessa (22:n konferenssi ja lausunto) Lenin alkaa kirjotella tovereille paikkakunnilla, rohkaisten ja opastaen bolshevikkien työtä puoluekokouksen puolesta, proletariaatin todella vallankumouksellisen puolueen puolesta.

Lokak. 2 p. 1903 kirjottaa Lenin Genevestä Odessan komitealle, joka oli kehottanut pidättymään tehdasvanhinten vaalista. Lenin kehottaa tekemään tutuksi puoluekokouksen päätöstä vaaleihin osanoton puolesta, koska "jatkuvalla agitatiolla vanhinten vaalien johdosta olisi paljoa suurempi kasvattava ja organisoiva vaikutus kuin *kertakaikkinen* vaaleista kieltäytymisen agitatio".

Odessan komitea vastasi 23 p. lokak. ilmoittaen noudattavansa Leninin ohjetta.

Kirjeessä 20 p. lokak. 1903 Lenin tervehtii Kaukasian liiton komitean päätöstä väliaikaisesti syrjäyttää Kaukasian puoluekokousedustaja Isari, joka oli osoittanut suurta horjuvaisuutta. Lenin kehottaa tovereita, juoruista välittämättä, pysymään sillä tiellä, mille ovat astuneet.

Donin komitealle, joka asettui menshevistiselle kannalle, Lenin kirjoittaa lokak. esittäen useita kysymyksiä, ennen kaikkea, ovatko he tarkoin perehtyneet puoluekokouksen kulkuun. Samanlaisen kirjeen lähettää hän Kaivosmiesliitolle. Jouluk. 22 p:nä kirjeessä selittää Lenin Jekaterinoslaviin, Vilonoville osotetussa kirjeessä enemmistön ja vähemmistön kysymyksiä, lausuen mm: "Mielestäni on venäläisten toverien päättävästi noustava kaikkinaista desorganisatiota vastaan ja vaadittava, että puoluekokouksen päätökset pannaan toimeen... Kirjoittajain ja muiden kenraalien (joita Te liian ankarasti ja suoraan nimitätte juonittelijoiksi) — niiden ulkomaiset riidat vain silloin käyvät vaarattomiksi puolueelle, kun venäläiset komitealaiset johtajat tulevat itsenäisemmiksi ja osaavat lujasti vaatia sen täyttämistä, mitä heidän edustajansa päättävät puoluekokouksessa".

Hyvin kuvaavaa Leninin tarkkuudelle yksityiskohtia myöten on hänen kirjeensä (toukok. 1904) KK:n Eteläiselle byrolle Odessaan. Nikolajevissa oli tullut sekaannusta, kun komitean jäsenten vangitsemisen jälkeen KK nimitti N:n komiteaan 3 bolshevikkijäsentä, mutta kooptoidut menshevikit nostivat rettelön. Lenin esittää 13 tarkkaa kysymystä joihin vastaamalla asia selviäisi.

Elok. 18 p. 1904 kirjottaa Lenin Sveitsin vuoristosta kirjeen KK:n agenteille ja enemmistöä (bolshevikkeja) kannattaville komiteain jäsenille. Lenin selittää, että neljän KK:n jäsenen laiton menettely — pakottaa hänet asettamaan muutamia kysymyksiä, toistaiseksi haluten välttää varomattomia tekoja — pidättyen julkisesta esiintymisestä näissä asioissa.

(Jatkuu)

Vanha bolshevikki kuollut

SÄHKÖSANOMA toi t.k. 11 p:nä viestin vanhan bolshevikin. Sergei Ivanovitsh Gusjevin kuolemasta. Tämän taistelijan nimi on eroittamattomasti liittynyt NKP(b):n ja koko kansainvälisen vallankumousliikkeen historiaan.

S. I. Gusjev oli taisteluliiton työväenluokan vapauttamiseksi jäsen jo v. 1896, jolloin vallankumouksellisten marxilaisten järjestöt vasta syntyivät.

Ollessaan Donin puoluekomitean edustajana puolueen II edustajakokouksessa puolusti tov. S. I. Gusjev lujana bolshevikkina leniniläistä kantaa. Hajaannuksen tapahduttua menshevikkien kanssa hän tuli yhdeksi enemmistökomiteoiden byron järjestäjäksi ja jäseneksi.

Palatessaan v. 1904 ulkomailta Venäjälle hän joutui Berliinissä olevien bolshevikki-toverien kanssa taistelemaan menshevikkien vaikutusta ja silloisen KK sovittelevaa politiikkaa vastaan. Tov. Gusjev joutui kirjoittamaan lentokirjasen Berliinissä oleville venäläisille. Lehtistä levitettiin samaan aikaan kun yhdistynyt menshevikki-"bolshevistinen" ryhmä ilmoitti yhdistymisestään. Vaikutus oli suurenmoinen. Venäläisen kolonian jäsenet pitivät pilkkanaan "yhdistäjiä", sekä edelleenkin tukivat bolshevikkeja.

Tov. Gusjev teki useissa etelän kaupungeissa (Kijevissä, Odessassa, Nikolajevissa, Harkovissa) työtä bolshevististen voimien yhdistämiseksi ja organisoimiseksi. V. 1905 tammikuun päivinä oli tov. Gusjev Pietarin puoluekomitean sihteeri, sekä vuoden 1905 kesästä asti Odessan puoluekomitean sihteeri. Odessassa oli hyvin pienilukuinen puoluekomitea, mutta työtä oli paljon. Odessan komitea oli Nikolajevin ja Hersoninkin keskus. Sieltä haettiin sekä lentolehtiset että puhujat.

Tov. Gusjev kykeni järjestämään erinomaisesti puoluekoneiston työn, ehtien samanaikaisesti pitää lujaa yhteyttä järjestön jäsenien kanssa.

Kun v. 1905 alkoi laaja lakkoliike, jolloin joka puolella piti järjestää kokouksia sekä organisoida mielenosoituksia. osoitti tov. Gusjev erinomaista organisatoorista kykyä. Sunnuntaina, ennen lokakuun 17 päivää v. 1905, järjesti Odessan komitea suuren katumielenosoituksen. Kasakat ratsastivat hajoittamaan mielenosoitusta. Syntyi yhteenotto. Työläiset puolustautuivat rautatangoilla, useita kasakoita heitettiin alas ratsuilta. Sinä päivänä haavoittui ja kuoli useita. Kun puoluekomitea mielenosoituksen jälkeen kokoontui, olivat kaikki kiihtyneitä tapauksen johdosta. Gusjev istui vaiti tehden muistiinpanoja jäsenien kertomasta. Kun kaikki olivat lopettaneet, hän luki lyhyen, säkenöivän lentolehtisen, jossa kehoitettiin tarttumaan aseisiin, sillä taistelu itsevaltiutta vastaan on siirtynyt aseelliseen vaiheeseen. Tovereita ihmetytti hänen kylmäverisyytensä tällaisten suurten tapahtumien aikana.

Ollessaan Odessan puoluekomitean sihteerinä toimi hän myöskin enemmistökomiteain byron sihteerinä, ollen kiinteässä kirjeenvaihdossa V. I. Leninin kanssa. Tämä kirjeenvaihto, joka on äskettäin julkaistu, (ja tulee myös "Kommunistissa" selostetuksi) osoittaa, miten suuri organisatoorinen kyky oli toveri Gusjev.

Vuoden 1906 alusta toimi tov. S. Gusjev Moskovan puoluekomitean sihteerinä, osallistuen Tukholman (yhdistävään) puoluekokoukseen. Vuodesta 1906—09 oli hän karkoitettuna kaukana pohjoisessa, Tobolskin läänissä, josta hän karkasi ja alkoi (tov. Sverdlovskin kanssa) Pietarissa tehdä aktiivisesti työtä. Vaikka hän oli sairaskin, ei hän koskaan kadottanut yhteyttään puolueeseen, milloinkaan hän ei osoittanut mitään horjumista puolueen leniniläiseltä linjalta.

Vuonna 1917 joutui hän Pietarin sotilasvallankumousneuvoston sihteeriksi. Kansalaissodan aikana tov. S. I. Gusjev suoritti tärkeää työtä ollen poliittisena työntekijänä punaisessa armeijassa. Vuonna 1921 uskoi puolue hänelle polithallinnon, sekä määräsi hänet tasavallan vallankumoussotaneuvoston jäseneksi. Hänen sovittamaton asenteensa trotskismiin johti hänet yhteen-

ottoihin Trotskin kanssa. Lenin erikoisesti huomioi hänen ottamansa oikean kannan kysymyksen asettelussa ammattiliittoväittelyn aikana.

Vuonna 1923 tov. S. I. Gusjev valittiin NKP(b):n sihteeriksi. Kun KKK perustettiin, siirtyi tov. Gusjev KKK:TTT:n työhön, jossa hän osallistui kontrollielinten uudestijärjestelyyn.

Vuonna 1925 antoi KK tov. Gusjeville tehtäväksi johtaa lehdistöä. Viime aikoina siirtyi tov. Gusjev kokonaan työskentelemään Kominterniin. Tov. Gusjev tunsi erinomaisesti puolueemme historian, hän oli osallistunut vallankumousliikkeeseen 34 vuotta, joten hän saattoi siirtää puolueemme rikkaan vallankumoustaistelukokemuksen rajantakaisille luokkaveljillemme. Sairaus tempasi hänet viikoiksi ja kuukausiksi taisteluista, mutta heti, kun hän suinkin pystyyn pääsi, tarttui hän työhön käsiksi.

Toveri Gusjev oli monipuolisesti sivistynyt, mainio toveri, tavattoman vaatimaton, nautti kaikkien niiden kunnioitusta, jotka tunsivat hänet. Ja hänet tuntevat tuhannet toverit meidän puolueessamme ja Kominternin puolueissa.

NKP(b):lle ja koko kansainväliselle työväenliikkeelle oli toveri Gusjevin menetys suuri. Hän uhrasi koko elämänsä proletaariselle vallankumoukselle.

Me tulemme pitämään korkealla sitä lippua, jonka puolesta taisteli toveri Gusjev. Sen lipun alla taistelevat nyt miljoonat. Eivätkä mitkään voimat voi estää tämän lipun voittoa koko maailmassa.

Katsauksia

EUROOPAN ANTIFASISTINEN KONGRESSI pidettiin Pariisissa kesäk. 4—5 p:nä. Kongressi kokoontui Saksan, Italian ja Puolan vallankumouksellisten ammatillisten järjestöjen alotteesta.

Mitä syvemmäksi käy maailman talouspula, mitä terävämmäksi kärkevöityy proletariaatin luokkataistelu ja mitä korkeammalle kohoaa vallankumouksellinen liike, sitä raivoisammaksi muuttuu porvaristo. Kaikissa kapitalistisissa maissa se siirtyy yhä nopeimmin tempoin diktatuurinsa avoimiin muotoihin.

Niissäkin maissa, missä porvaristo vielä verhoaa diktatuurinsa porvarillisella demokratialla, raivoaa taantumus, ja terrori työväenluokkaa vastaan kasvaa päivä päivältä.

Saksassa riehuu julma fasistinen terrori. Fasistiset bandiitit ovat jo ampuneet satoja vallankumouksellisia työläisiä ja työntäneet vankiloihin ja keskitysleireille yli viisikymmentätuhatta työläistä ja työtätekevää.

Keski-Euroopan "demokraattisessa saaressa", Tshekko-Slovakiassa, jossa sosialidemokraatit istuvat kokoomushallituksessa, suunnataan joka päivä työväenluokkaa vastaan ankaria vainotoimenpiteitä. Parlamentti valmistelee asetusta erikoisvaltuuksista vartavasten kommunistisen puolueen ja vallankumouksellisen ammatillisen liikkeen tuhoamiseksi. Hallitus, jossa istuvat sosialidemokraatit, kielsi antifasistisen kongressin kokoontumisen Pragissa.

Tanskassa sosialidemokraattinen hallitus kieltää työläisten lakot ja tosiasiallisesti teki mahdottomaksi antifasistisen kongressin kokoontumisen Köpenhaminassa. Asetusta erikoisvaltuuksista valmistellaan myöskin Belgiassa.

Ruotsissa sosialidemokraattinen hallitus järjestelee hyökkäystä kommunisteja vastaan, sallien samaan aikaan 50 tuh. fasistin mielenosoituksen.

"Tasavaltaisessa" Espanjassa säädetään julmia lakeja vallankumouksellista liikettä vastaan. V. 1933 ensimmäisten neljän kuukauden aikana on "tasavallan suojeluksesta" annetun asetuksen perustalla ammuttu 400 työläistä ja talonpoikaa. Työläisten lakot tosiasiallisesti kielletään.

Sosialidemokratia avoimesti täyttää tehtäväänsä porvariston tärkeimpänä yhteiskunnallisena tukena. Se raivaa tietä fa-

sistiselle diktatuurille kapitalistisen pulasta ulospääsyn löytämiseksi.

Mitä voimakkaammin riehuu fasistinen terrori ja porvarillinen taantumus, sitä selvemmäksi käy työväenluokalle sosialidemokratian petos ja vallankumouksellisen taistelun välttämättömyys fasismia, porvaristoa ja oman maansa kapitalistista hallitusta vastaan.

Syvällä maanalaisuudessa johtaa Saksan sankarillinen kommunistinen puolue joukkojen kasvavaa taistelua fasistista diktatuuria vastaan. Yksistään huhtikuun aikana merkittiin 29 aktiivista esiintymistä tehtaissa fasismia vastaan. Huhtikuussa ja toukokuussa kehkeytyi joukko taloudellisia lakkoja kapitalistista riistoa ja fasistista sortoa vastaan tuotantolaitoksissa. Leipzigissä, Stuttgartissa ja Ala-Saksissa siirtyvät sosialidemokraattiset työläiset kokonaisina ryhminä ja vieläpä järjestöinäkin kommunistiseen puolueeseen. Ankaran terrorin vallitessa suoritettiin tehtaissa ja työpörsseissä edustajain joukkovaaleja antifasistiseen kongressiin.

Kaikkiaan lähetettiin Saksasta kongressiin 120 edustajaa; maassa ei ole ainoatakaan teollisuuspiiriä, joka ei olisi ollut siellä edustettuna.

Itävallassa, missä kehkeytyy taistelu fasismin "mustan" ja "ruskean" siiven välillä ja missä laittomaksi julistettu kommunistinen puolue jatkaa vallankumouksellista toimintaansa maanalla, niinikään suoritettiin suurella menestyksellä vaaleja antifasistiseen kongressiin.

Italiasta, jossa fasismi on ollut vallassa jo yli 10 vuotta, valittiin kongressiin yli 60 edustajaa.

Kongressiin osallistui 3277 edustajaa. Niistä oli 199 II internationalen jäseniä, 26 anarkistia, 30 eri puolueiden jäseniä, 1153 kommunisteja ja 1800 puolueettomia. Kongressi valitsi vakituisen komitean, johon kuuluu edustajia Saksasta, Ranskasta, Englannista, Italiasta, Länsi-Ukrainasta, Länsi-Valkovenäjältä, Puolasta Tshekko-Slovakiasta ja useista muista maista sekä myöskin joukkojärjestöjen edustajia, henkisten työntekijäin, nuorison, naisten, ja talonpoikain edustajia, maailmankuuluja kirjailijoita, kuten Barbusse, Rolland y.m. Neuvostoliitosta valittiin komiteaan Maxim Gorjki, Vsevolod Ivanov ja Vera Figner

Kongressin päätöslauselmia laativa komitea hyväksyi yksimielisesti julistuksen ja toimintasuunnitelman fasismivastaisesta taistelusta kaikissa maissa sekä päätti alkaa julkaista fasismivastaista viikkolehteä englannin-, saksan- ja ranskan kielellä.

Samanaikaisesti Euroopan antifasistisen kongressin kanssa olivat Pariisissa koolla metallityöläisten, vuorityöläisten, kemiallisen teollisuuden työläisten, rakennustyöläisten, rautatieläisten, merimiesten, kirjapainotyöläisten, yhteiskunnallisten laitosten työntekijäin, talonpoikain ja nuorison fasisminvastaiset konferenssit.

TOIMITUSKOLLEGIO: J. K. Lehtinen (vastaava toimittaja), J. A. Lehtosaari, Y. Sirola, K. Rovio, V. Ojanen, V. Lattunen ja Y. Karppanen. Tekn. toim. P. Notko.

Отв. редактор. И. К. Лехтинен. Техн. ред.: П. Нотко.

„Kirja" № 148. Jätetty kirjapainoon 13/VI kirj. painettavaksi 20/VI—33
Ленгорлит № 14972. 3 п. л. 65408 зн. на п. л. 62х88. Тираж 1850 экз. Заказ № 1637

Типография „Кирьяпая", Ленинград, Харьковская, 9

Vastaanottoehdot

LÄNNEN KANSOJEN TUTKIMUSASSOSIATION YHTEYDESSÄ TOIMIVAAN J. J. MARHLEVSKIN NIM. OM. LÄNNEN VÄHEMMISTÖKANSALLISUUKSIEN KOMMUNISTISEN YLIOPISTON LENINGRADIN OSASTOON (SUOMALAISEEN JA VIROLAISEEN SEKTORIIN OPPIVUODEKSI 1934—34

1. Yliopiston tarkoituksena on valmistaa ammattitaitoisia puoluetyöntekijöitä itsenäiseen puoluetyöhön kansallisissa piireissä ja Lännen vähemmistökansallisuuksien keskuuteen sosialistisen rakennustyön ja proletaarisen vallankumouksen teorian ja käytännön alalla. Oppiaika tulee kestämään 3 vuotta 2 kk. Opetus tapahtuu äidinkielellä.

2. Yliopistoon otetaan puolueen jäseniä ja työläisiskureita, batrakkeja, köyhiä talonpoikia, kollektivisteja, joilla on vähintäin 3 vuoden fyysillisen työn staashi, ovat olleet vähintäin 4 vuotta kommunistisen puolueen varsinaisina jäseninä, ja joilla on vähintäin 4 vuoden aktiivisen puolue-, neuvosto-, ammattiliitto- tai taloudellisen työn staashi, ijältään ei nuorempia kuin 21 vuotiaita eikä vanhempia kuin 32 vuotiaita.

Huomautus: Propagandaosastolle pääsyssä vaaditaan yllämainittujen ehtojen lisäksi vähintäin 2 vuoden propagandistityön ja sanomalehtiosastolle pääsyssä vähintäin 2 vuoden sanomalehti- tai kirjeenvaihtotyön staashi.

3. Yliopistoon hakevilta vaaditaan seuraava tietomäärä: yhteiskunnallis-poliittisissa aineissa II asteen neuvostopuoluekoulun kurssia vastaava tietomäärä. Yleissivistävissä aineissa vaaditaan 7-vuotisen koulun tietomäärä.

4. Kaikki hyväksyttäviksi valitut ehdokkaat täyttävät omakätisesti yliopiston lähettämän kyselykaavakkeen, joka on vahvistettava paikallisessa puoluejärjestössä ja lähetettävä yliopistolle viimeistään syyskuun 1 päivään mennessä. Kaavakkeen ohella on välttämättä lähetettävä seuraavat paperit:

1) puoluejärjestön komennus,
2) vahvistettu elämäkerta,
3) puoluekarakteristiikka,
4) kopiot sotilaspapereista,
5) lääkärintodistus terveydentilasta.

Huomautus: syksyllä v. 1933 Punaisen armeijan riveihin kutsuttavia henkilöitä ei yliopistoon oteta.

5. Saatujen todistusten nojalla, päästetään kandidaatit vastaanottotutkinnoille seuraavissa aineissa: yhteiskuntaopissa, äidin- ja venäjänkielessä, matemat.- ja poliittisessa maantieteessä josta viipymättä tiedoitetaan. Tutkinnot alkavat 1/VII-33.

6. Komentavien järjestöjen velvollisuudeksi asetetaan:

a) ottaa kustannettavakseen matkakulut komennuspaikoilta yliopistoon ja takaisin siltä varalta, jos komennettu ei tulekaan hyväksytyksi yliopistoon.

b) ottaa huoltonsa alaiseksi komennettavalta paikkakunnalle jäävä perhe, sallimatta eroittaa niitä työpaikkojen suljetuista kooperatiiveista, poistaa niitä työläisvarustelusta tai häätää asunnoistaan.

7. Yliopiston oppilaat saavat Lännen kansojen tieteelliseltä tutkimusassosiatiolta asunnon yhteisasunnoissa, opiskeluvälineet ja rahastipendin (keskimäärin 175 rpl.), stipendin laskuun ruoka- ja vaatetavarat.

Huomautus: Perheenjäseniä ei yhteisasuntoihin oteta ja heidän omavaltaisesti tuominen yhteisasuntoon aiheuttaa ylioppilaalle komennuksen pois opistolta.

Osoite: LVKKYO Leningradin osastoon: Leningrad, Rakovin katu 17.

LVKKYO:n Leningradin osaston rehtori: **L. Glovatski.**

Hinta 75 kop.

Финский журнал
„КОММУНИСТИ"

ГОСУДАРСТВЕННОЕ ИЗДАТЕЛЬСТВО „КИРЬЯ"
ЛЕНИНГРАД 1933